

The
Wedding
Night

The Sinful Secrets Series
Book Two

Day Leclaire

The
Wedding
Night

The Sinful Secrets Series
Book Two

Day Leclair

Day Leclair

Soție pentru o noapte

One Night Wife

În românește de: Luli Filipescu

Colecția „*EL și EA*”

– 192 –

CAPITOLUL I

— Anna, trezește-te!

Vru să răspundă, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

— Deschide ochii, dragostea mea! Privește-mă...

Vocea era gravă, autoritară. În același timp, din ea răzbătea o notă de rugămintă care semăna cu teama. De ce n-o lăsau în pace? De ce voiau s-o smulgă din tenebrele liniștite care-o înconjurau? Se simțea atât de obosită...

— Anna!

Încercă să-și miște capul. O durere fulgerătoare o făcu să încremenească și-i tăie răsuflarea.

— Chris...

Cuvântul îi scăpase într-un geamăt, fără să știe nici ea de ce. Dar era deja o victorie că reușise să vorbească, așa că repetă slab:

— Chris...

Își ridică pleoapele. Un bărbat stătea aplecat spre ea: avea fața atât de aproape de a ei, încât nu reușea să vadă nimic altceva. Totuși trăsăturile lui se pierdeau parcă în ceață și nu reușea să le distingă prea clar.

— Cine e Chris? întrebă el cu o voce aspră.

Nu fu în stare să-i răspundă. Durerea îi zvâcnea în tâmpile cu dușmănie. Vru să-și ducă mâna la cap, dar el i-o prinse și i-o strânse ușor.

— Te-ai rănit la cap și ai fruntea bandajată. Ești în afară de orice pericol.

În afară de pericol? Despre ce pericol putea fi vorba? Atâtea întrebări se îngrămădeau în capul ei, încât nu putu să formuleze nici una. Memoria ei era cufundată într-o ceață deasă care-o împiedica să gândească. Una din ele reuși totuși să răzbată prin negura care-i învăluisse creierul.

— Cine ești? se interesă ea.

Aceste două scurte cuvinte fură de ajuns ca s-o epuizeze și pleoapele i se închiseră imediat.

— Sunt Sebastian, răspunse el cu o voce răgușită din care răzbătea suferința. Sunt soțul tău.

Ea încercă să protesteze, dar nu avu puterea necesară. Își mișcă buzele, dar. nici un sunet nu ieși de pe ele.

„Eu nu sunt măritată!”, ar fi vrut ea să strige.

* * *

Când își reveni din nou, constată că era întinsă pe un pat de spital, De data asta nimeni n-o opri când își duse mâna la cap, atingându-i cu vârful degetelor pansamentul care-i acoperea fruntea. Fusese rănită... Dar în ce împrejurări? Nu reușea să-și reamintească.

Și de altfel prefera să nu-și reamintească.

Lăsă să-i cadă mâna în timp ce ecoul unei voci grave, insistente, răsună în urechile ei: „Anna!“ Apoi, din nou, acele cuvinte năucitoare: „Sunt Sebastian. Sunt soțul tău“.

O trecu un fior. Nu, ea nu era măritată. Și oricum nu purta verighetă. N-avea nici măcar o dungă de culoare mai deschisă pe piele care să indice că purtase vreodată un inel. Dacă nu cumva...

Timp de o fracțiune de secundă o imagine dansă în fața ochilor ei. I se păru că aude tunetul, apoi un fulger orbitor făcu să scânteieze un inel împodobit cu diamante. Diamante care descriseră un arc de cerc luminos înainte să dispară înghițite de tenebre.

Se agită sub cearșafuri. Trebuia să plece. Trebuia neapărat să plece înainte de... înainte de ce? Memoria ei păru să facă un salt brusc, încercând să se apropie în semn de provocare: dacă-și reamintea, se va declanșa inevitabilul. Și nu va mai putea fi stăpână pe desfășurarea evenimentelor.

Nu mai avea decât o singură soluție: să alunge amintirile în fundul memoriei. Să le îngroape ca să nu mai poată reveni niciodată și să-i facă rău.

* * *

Când deschise din nou ochii, durerea se potolise. Simțindu-se mai puternică, plimbă în jurul ei o privire intrigată. Jaluzelele erau lăsate, permițând să se strecoare raze de lumină care proiectau umbre mișcătoare pe pereți. Un coș superb de flori era așezat pe o masă. Un fâșăit de hârtie îi atrase atenția. Întoarse capul și, dintr-o dată, îl zări.

El citea The Wall Street Journal, așezat la căpătâiul ei. Își amintea un mod vag că-l văzuse de când fusese internată în spital. Îi vorbise.

Pronunțase un nume... își mușcă buzele și încercă să se concentreze. Dar în ciuda eforturilor ei, nu fu în stare să-și amintească ce-i zisese.

Privirea i se întoarse plină de curiozitate spre el. Părul negru îi cădea pe frunte. Avea un chip aspru și bronzat – fața unui bărbat obișnuit să trăiască în aer liber. O cicatrice fină îi brăzda obrazul drept, stricând armonia trăsăturilor aproape perfecte.

Ea se încruntă. Nu. Nu putea fi măritată cu bărbatul acesta. Cicatricea dădea fizionomiei lui un aspect neliniștitor și fascinant totodată. Ce i se întâmplase oare? Un accident? O încăierare?

Atâtea întrebări care rămâneau fără răspuns. O singură certitudine: îl vedea pentru prima oară pe acest bărbat. Și-ar fi amintit dacă l-ar mai fi întâlnit. Nu făcea parte din cei pe care-i dădeai cu ușurință uitării.

Din nou un fâșâit. Mai întorsese o pagină. Ea își umezi buzele și-și făcu puțin curaj.

— Te rog...

Propria ei voce îi sună ciudat în urechi. Răgușită, speriată și mai înfundată, ca și cum nu se folosisese de mult timp de ea.

El tresări, apoi își lăsă încet jurnalul deoparte. Îi întâlni ochii cenușii care-o priveau cu o intensitate aproape dureroasă. O privea cu respirația tăiată. Dar, fără îndoială pentru a-și ascunde emoția, luă imediat cu un aer impasibil.

— Bună, Anna, șopti el cu o voce neutră. Cum te simți?

Ea își mușcă buzele. îi spusese Anna. Deci o cunoștea. Anna? Prenumele ăsta nu-i evoca pe nimeni. Și în mod sigur nu era al ei. N-o confunda cu altcineva?

Un sentiment de spaimă o cuprinse. Dacă el se înșela... Dacă nu era ea Anna... Atunci cine era? Ritmul cardiac i se accelerează în timp ce căuta cu febrilitate un răspuns la întrebare.

— Anna?

Vocea bărbătească răsună în tăcerea camerei, risipindu-i gândurile.

— Te simți rău?

— Nu, nu. Mă simt mai bine.

Cuvintele pe care voia să le pronunțe i se stinseră pe buze: „Cine ești? De când mă cunoști? Cum se face că nu-mi amintesc nimic? Cine sunt?”

Degetele bărbatului se crispară pe ziar.

— Ce se întâmplă? Suferi?

— Unde sunt? întrebă ea cu o voce răgușită.

— Într-un spital din Florida.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai fost rănită într-un accident de mașină, răspuse el cu un aer îngrijorat.

— Când?

— Acum două zile.

— Și e... e ceva grav?

— Ai scăpat ușor, date fiind împrejurările.

Și schiță un gest în direcția ei.

— Ai o cusătură. Ai vânătăi, contuzii. E o minune că n-ai murit.

Făcu o pauză, ca și cum aștepta de la ea o explicație – și ea știa că nu va mai putea să-i ascundă adevărul mult timp.

— Presupun că... ar trebui să-mi aduc aminte, nu-i așa?

El se crispă. Culoarea ochilor cenușii se închise lent, bătând spre negru, ca și cum înțelegea încetul cu încetul ce însemnau aceste cuvinte.

— Vrei să zici că... nu-ți amintești? articulă el în cele din urmă.

Ea dădu încet din cap.

— Mi-e teamă că da.

El mototoli ziarul în mână, apoi îl lăsă să cadă pe parchet. Avea maxilarele încleștate.

— Dacă e o glumă, să știi că nu e bună.

— Nu e o glumă.

— Vrei să mă faci să cred că nu mă recunoști?

— Îmi pare rău.

Făcu apel la toată puterea de convingere de care era în stare și declară cu tristețe:

— Eu... nici măcar nu știi cine sunt.

El își împinse scaunul și se îndreptă spre fereastră. Timp de câteva minute rămase nemișcat, uitându-se afară, apoi se întoarse din nou spre ea. Lumina care pătrundea prin jaluzele îi împărțea chipul în zone de lumină și umbre. Îi puneă în evidență ridurile de oboseală care marcau colțurile buzelor. Ochii lui, acum de un gri aproape metalic, străluceau de mânie și ciudă.

— Eu sunt Sebastian Kane, soțul tău, spuse el pe un ton rece. Și tu ești Anna Kane... soția mea.

Acest răspuns avu un răsunet puternic în mintea ei obosită. Într-un colțișor al memoriei, o voce îi repetă aceleași cuvinte: „E Sebastian, soțul tău“.

— Nu, e imposibil. Nu sunt măritată!

Și-i arătă cu nervozitate mâna ei stângă.

— Privește! Nu port verighetă. N-am nici măcar o urmă din cauza ei.

— Ajunge. Anna. Nu știu ce joc faci, dar îți bați capul degeaba!

— Nu-i nici un joc! protestă ea.

El își trecu nervos mâna prin păr.

— Dacă crezi că în felul ăsta scapi, te înșeli amarnic. Ar fi prea ușor. De ce ai plecat... Și, în primul rând, cine-i Chris ăla?

Chris!

Un junghi dureros îi trecu prin cap, închise ochii și păli.

— Nu cunosc nici un Chris.

— I-ai pronunțat numele. Când te-am adus aici, l-ai strigat. Nu-i asta dovada că-l cunoști?

Simțea privirea lui fixată asupra ei, inflexibilă, intransigentă. Durerea de cap i se accentuase.

— Te rog. Nu pot să răspund la niște întrebări al căror răspuns nu-l cunosc.

Văzându-l că vine spre ea, se ghemui sub cearșafuri. Umerii lui largi se reliefa sub cămașă. Se așeză pe marginea patului ei fără să-i ceară permisiunea și-i cuprinse mâinile într-ale lui.

— Anna, privește-mă, o imploră el cu o voce blândă. Nu-ți cer decât să te ajut, dar pentru asta am nevoie să aflu adevărul.

Ea bătu din gene, speriată de o situație care-i scăpase de sub control.

— Ți-am spus adevărul. Nu te cunosc. De ce nu mă crezi?

O durere fulgerătoare îi traversă fruntea. Închise ochii, prea obosită ca să mai continue discuția.

— Suferi din nou, îi șopti el.

Îi lăsă mâinile și se ridică. Pașii lui se îndepărtară și ea începu să spere că o va lăsa singură. Totuși, el nu întârzie să revină, însoțit de o infirmieră și de un bărbat mic de statură care era probabil medicul.

— Sunt doctorul Tellbeek, doamnă Kane, spuse acesta din urmă pe un ton plin de sollicitudine. Soțul dumneavoastră mi-a spus că aveți câteva goluri de memorie.

Goluri de memorie? Toată memoria ei era un adevărat vid! Cu un aer pierdut, îl privi pe Sebastian. Soțul ei? Nu se putea obișnui cu această idee. Se putea oare să fie cu adevărat soția lui? Să fi uitat un lucru atât de important?

Examină figura bărbatului în căutarea unei amintiri sau a celui mai mic semn de recunoaștere, dar nu găsi nimic. Și nici nu simțea nimic, în afara senzației apăsătoare că trăiește un coșmar.

— Am uitat totul, spuse ea cu o voce tremurătoare, plecând ochii.

— Suferiți?

Dădu ușor din cap și se strâmbă imediat de durere. Doctorul îi șopti ceva infirmierei, care dispăru ca să revină imediat cu o tavă.

— Iată ceva care vă va ajuta să dormiți, doamnă Kane, declară doctorul Tellbeek pe un ton liniștitor, luând seringă așezată pe tăviță. După câteva zile de repaos complet la pat, sunt convins că vă veți recăpăta memoria.

Un ac i se înfipse în braț. Minte i se înceteșă aproape instantaneu, în timp ce o dulce moleșeală îi îngreună capul.

Vocea lui Sebastian îi parveni de foarte departe, ca înăbușită de o ceață groasă.

— Aș vrea să faceți apel la un specialist. Indiferent cât m-ar costa. Vreau cel mai bun neurolog.

— Foarte bine, domnule Kane.

— Poate să primească vizite? întrebă infirmiera. Un tânăr a cerut s-o vadă adineaori și...

— Cine era? întrebă încruntat Sebastian. Cum se numea?

— Nu mi-a spus.

Interzic ca soția mea să primească vizite fără să fiu consultat în prealabil. Ați înțeles? De mâine voi face demersurile pentru a fi transferată într-o clinică particulară.

Camera începu să se miște ca puntea unei nave prinse de furtună. Privirea Annei se agăță instinctiv de singurul element stabil – Sebastian. Era conștientă de neliniștea și de puterea lui și nu îndrăznea să-l scape din ochi, de teamă ca totul să nu se scufunde, fără speranță de întoarcere, în întunericul înghețat și amenințător care se căsca în spatele ei.

Apoi, brusc, camera dispăru, ca înghițită de un vârtej. Sebastian apăru în fața ei atât de aproape încât l-ar fi putut atinge. Întinse mâna spre el dar gestul rămase neterminat, și scoase un strigăt. El se schimbă. Părul lui

negru îi ajungea până la umeri, strâns de o bandă roșie fixată pe frunte. Cămașa descheiată dezvăluia pieptul puternic acoperit de un păr negru și creț. Ochii lui... Ochii lui nu mai erau cenușii ci la fel de întunecați ca o noapte fără lună, iar în mâna lui...

În mâna lui strălucea lama unui cuțit de pirat.

— Nu, șopti ea. Nu e posibil.

Ca răspuns la geamătul ei, Sebastian înaintă spre ea cu un aer necruțător. Ea închise ochii cu un strigăt înăbușit și se lăsă înghițită de tenebre.

* * *

Următoarele trei zile trecură foarte repede. Sebastian o instalase într-o clinică particulară, sub pretextul că aici e mai bine îngrijită. Dar ea avea sentimentul că această decizie ascundea poate ceva în legătură cu acel bărbat care încercase s-o viziteze la spital.

Luxul care-o înconjură nu înceta s-o surprindă. Camera beneficia de tot confortul modern – televizor cu telecomandă, video și aer condiționat, încăperea, spațioasă și luminoasă, mobilată cu un gust desăvârșit, dispunea într-un colț de un salonaș și în alt colț de o sufragerie micuță. Baia era la rândul ei o minunăție. Uscător pentru păr, săpunuri parfumate, fier electric de ondulat părul, prosoape pufoase, halate de baie și cămăși de noapte. Parcă ar fi fost într-un hotel de cinci stele.

Tot felul de doctori veneau s-o vadă. Când, în a patra zi, i se dădu voie să facă duș fără asistentă, savură această libertate cu o nespusă plăcere. Apoi puse o cămașă de noapte de un galben pal și un neglijeu asortat. Se părea că dispune de o garderobă impresionantă, deși nu-și amintea să fi purtat nici una din aceste frumuseți.

O bătaie discretă în ușa de la baie. Deschise și se trezi fată-n față cu Sebastian.

— Încă un doctor? întrebă ea cu o voce resemnată. Mai acordă-mi un minut să-mi usuc părul.

El se sprijini de tocul ușii, umerii lui largi blocând intrarea.

— Nu te grăbesc. Examenele medicale s-au terminat.

— În sfârșit o veste bună!

Ea șterse oglinda aburită cu un prosop și privi cu ezitare imaginea reflectată în ea.

Sebastian se încruntă.

— Ce nu merge?

— Mă simt dezorientată, declară ea ridicând din umeri. Am impresia că văd o străină.

El ridică din sprâncene cu un aer neîncrezător și se apropie de ea. Încăperea păru că se micșorează instantaneu și că nu are nici un loc să se ascundă, presupunând că ar fi dorit-o.

— Vrei să zici că nu te recunoști?

Ea se studie cu o atenție sporită. Niște ochi verzi umbriți de gene lungi luminau o figură de un oval perfect.

— Deloc, răspunse ea încercând să-și păstreze calmul. Nici măcar nu-mi amintesc cum îmi aranjam părul.

O cută brăzdă pentru o clipă fruntea lui Sebastian, apoi mâinile lui cuprinsesă umerii tinerei femei cu un gest liniștitor.

— Eu îmi amintesc, spuse el calm luând peria.

Și se puse pe treabă cu o îndemânare care-o uimi. Părul ei de un castaniu cu reflexe de aur aluneca între degetele lui Sebastian ca mătasea. Șuvițele ude se transformau în bucle care i se răsfireau pe umeri, în timp ce altele îi ascundeau cu dibăcie cicatricea de pe tâmpla dreaptă.

Îl privi fix în timp ce o coafa. Nu reușea încă să se învețe cu ideea că acest bărbat e soțul ei. Nu dorința de a crede îi lipsea, fiindcă simțea nevoia să se sprijine pe cineva. Dar era ceva care-o împingea să se țină la distanță, să nege cu strășnicie că ar fi putut trăi împreună momente intime.

Nu numai că-i uitase numele și chipul, nu-și aducea aminte nici să-l fi iubit sau să-l fi sărutat.

— Tu... tu m-ai coafat și altă dată, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Da. Mi s-a întâmplat de câteva ori.

Lăsa peria jos și-i cuprinsesă umerii cu mâinile.

— Și acum, ce vezi?

Ea își întoarse din nou ochii spre oglindă și se privi cu satisfacție. Părul îi încadra cu bucle mătăsoase chipul fin.

— Văd o femeie de vreo douăzeci și doi de ani, impecabil coafată.

— Vezi o femeie de vreo douăzeci și patru de ani, impecabil coafată, spuse el râzând.

Ea își încreți nasul.

— Oh! Așa bătrână sunt?

— Nu m-am simțit niciodată atras de puștoaicele abia ieșite din liceu. Prefer femeile mai mature, cu mai multă minte.

Presiunea mâinilor bărbătești de pe umerii ei se accentua.

— Continuă. Ce altceva mai vezi?

— Îmi place chipul meu, spuse ea după câteva clipe. Cu excepția aluniței.

El își ridică mâna cu o mișcare mângâietoare și atinse cu vârful degetului minusculul punct care-i împodobește obrazul drept.

— Iar mie mi se pare adorabilă.

Ea se înroși, surprinsă de gestul și glasul mângâietor.

— Îți mulțumesc, dar asta nu schimbă deloc faptul că...

— Anume ce?

— Că nu e de așteptat să fii căsătorit cu o femeie ca mine, reluă ea.

— Daaa?

Sebastian o privi printre gene.

— Și ce gen de femeie crezi că mi s-ar potrivi?

— O femeie senzuală și sofisticată. Și cred că nu corespund acestor criterii, spuse ea ridicând din umeri.

— Poate că eu caut alte calități.

— Care de exemplu?

— Privește în oglindă: o să le vezi pe toate.

Anna inspiră profund și se privi îndelung, încercând să ghicească ce ascundeau aparențele.

— Ce trebuie să văd?

— O bărbie încăpățânată și mândră. O privire care nu se ferește. O gură zâmbitoare care trădează un ascuțit simț al umorului.

— Tu asta vezi? întrebă ea perplexă.

— Vedeam.

— Și acum nu mai vezi? întrebă ea cu un aer neliniștit.

Tăcerea lui fu cel mai clar răspuns.

— A sosit momentul să vorbim serios, spuse ei în cele din urmă.

Deci sunase ora. Ea aștepta această clipa de când își recăpătase cunoștința la spital. Sebastian rămăsese ciudat de discret până în prezent, limitând discuțiile lor la vorbe banale, așteptând... Așteptând ce de fapt? Să-și recapete singură memoria? Ca medicii să descopere cauza amneziei? Evitase în mod deliberat să abordeze trecutul și viitorul, pentru un motiv doar de el cunoscut. Indiferent însă ce fusese, acum o să primească niște explicații.

— În acest caz, putem coborî în parc? întrebă ea.

— Bineînțeles. N-aveam intenția să discutăm în baie. Așteaptă-mă aici, să mă duc după un scaun cu roțile.

Ea se întoarse spre el.

— De ce? Sunt în stare să merg.

— Administrația nu vrea să-și asume nici un risc inutil. Aranjează-te, mă întorc într-o clipă.

Ea îl urmări din ochi, apoi se mai uită o dată în oglindă, simțind un nod în gât. Și deodată nu mai fu sigură ca are chef să audă ce avea el de spus. Și din nou senzația neliniștitoare că va fi confruntată cu o situație care-i scăpa de sub control o cuprinse, mai intensă ca niciodată.

Auzind un zgomot în cameră, întredeschise ușa de la baie crezând că s-a întors Sebastian. Două infirmiere schimbau patul flecărind. Anna încremeni când prinse sensul vorbelor:

— Ești sigură? A angajat un detectiv particular? Dar de ce să faci asta?

— Probabil fiindcă nu crede mai mult ca medicii în amnezia ei. N-o să-mi scoată nimeni din cap ideea că e ceva în neregulă cu povestea asta cu accidentul.

Anna se dădu înapoi, simțind că inima îi bate cu putere. De ce apelase Sebastian la un detectiv particular? Ca să ancheteze accidentul... sau pe ea?

Cele două femei terminaseră de făcut patul și făceau acum ordine în colțul unde era salonul.

— Ceea ce e sigur e că n-are încredere în ea. Dacă nu, de ce-ar fi dat ordin ca ea să nu părăsească niciodată camera fără să fie însoțită? După părerea mea, vrea s-o împiedice s-o întindă!

— Posibil. Și pe urmă, asta ar explica de ce îi interzice vizitele. Poate îi e teamă că o să vină misteriosul ei amant...

Colega ei pufni în râs.

— De ce misterios? Din contră, cu cred că soțul și amantul se cunosc...

Se îndepărtară continuând să râdă.

Anna își duse mâna la gură, simțind că tot sângele i s-a urcat la cap. Instinctul ei n-o înșelase. Se petrecea ceva anormal. Un lucru mult mai grav decât își imaginase.

Primul ei reflex fu să se repeadă pe culoar, să-l prindă din urmă pe Sebastian și să-l someze să se explice. Dar impulsul dispăru la fel de repede cum apăruse. Trebuia să reflecteze. Ca să facă față situației.

Se îndreptă spre masă și bău un pahar cu suc de portocale. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă o parte din conținut pe jos. „Liniștește-te!” își porunci ea, închizând ochii. Un mister plana asupra împrejurărilor în care avusese loc accidentul, ca și asupra necunoscutului care încercase s-o contacteze la spital. Și nu exista decât un singur mod de a înțelege ce se petrecuse: să-l interogheze pe Sebastian, în privința accidentului... și a pretinsei lor căsătorii.

— Anna?

Sebastian intră în cameră împingând un scaun pe roțile în fața lui.

— Ești gata?

Inspiră profund și se întoarse spre el.

— Da.

— Perfect. Atunci, hai.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, o ridică în brațe și o așeză pe scaun, apoi îl împinse pe culoar.

Holul clinicii era înveselit de plante verzi și ferestrele numeroase erau deschise spre cerul albastru. Sebastian o conduse pe Anna până în parc, opri scaunul lângă un gard viu și puse frânele.

— Vrei să ne plimbăm puțin? o întrebă el.

Ea ezită puțin, apoi acceptă mâna care i se întindea. Merseră umăr lângă umăr pe aleile mărginite cu tufișuri frumos tunse, cu arbuști înfloriți și straturi de flori întreținute cu grijă. Anna mergea încet, bucurându-se de mângâierea soarelui. Era atât de fericită să fie în aer liber după ce stătuse zile întregi închisă, încât aproape îi dăduseră lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Pari abătută.

Ea îi evită, privirea, fixând cu încăpățănare straturile de flori.

— Totul e în regulă... în afară de faptul că sunt amnezică și că bărbatul care pretinde că e soțul meu e un străin pentru mine.

— Bărbatul care pretinde că e soțul tău? repetă el cu o voce blândă.

Își dădea el seama că ea devenea din ce în ce mai nervoasă? îi aruncă o privire pe furiș.

— Fără tine nu mi-aș ști nici numele, reluă ea. N-aș ști nici măcar că sunt măritată.

— Noroc că sunt eu aici, spuse el liniștit.

Și se opri să culeagă o floare de hibiscus de un roșu strălucitor, pe care i-o puse după urechea stângă. Degetul lui întârzie ca să mângâie alunița de pe

obraz. Făcuse acest gest spontan, natural, ca și cum îl mai făcuse de sute de ori în trecut.

— Există poate un mijloc de a-ți reîmprospăta memoria, șopti el. O soluție la care medicii nu s-au gândit.

Ea se dădu înapoi, presimțind ce avea el în gând.

— Credeam că am venit aici ca să vorbim?

O luă de mână și o trase spre el,

— Dar fiecare lucru la timpul lui,

Înainte ca ea să fi putut reacționa în vreun fel, el își aplecă puțin capul și-și lipi buzele de ale ei. Nu făcu decât să le atingă ușor, dar Anna se simți totuși nespus de tulburată.

Se degajă și o luă pe alee, fără să-i pese dacă el o urma sau nu. Avea nevoie de un răgaz să-și recapete, sângele rece. Și mai ales trebuia să-și adune tot curajul ca să-i pună întrebarea care-o obseda.

Pașii o duseră spre o bancă de piatră, ascunsă în mijlocul unor tufișuri înflorite. Se așeză și-și cuprinse capul în mâini. Floarea de hibiscus căzu la picioarele ei.

Sebastian venea spre ea cu un pas liniștit. Se aplecă și ridică floarea pe care o învârti câteva clipe printre degete înainte de a-și ridica ochii spre tânăra femeie.

— Ce se întâmplă. Anna? o întrebă el. Ce nu merge?

Acum ori niciodată, gândi Anna. Inspiră profund.

— Răspunde-mi cinstit, Sebastian. Ești cu adevărat soțul meu?

CAPITOLUL II

Degetele lui Sebastian se crispară pe floarea de hibiscus.

— Deci bănuiești că nu sunt soțul tău, roști el în cele din urmă. Și de ce, mă rog? Ce ți-a venit?

— În situația mea, orice femeie ar avea bănuieli! exclamă ea. Nu-mi amintesc nici de căsătoria noastră nici de tine.

Arată spre neglijoul ei.

— Și nici nu-mi amintesc să fi purtat vreodată toate lucrurile astea!

El se așeză lângă ea pe bancă, cu un surâs ironic pe buze.

— Contrariul ar fi fost de mirare, toate sunt noi.

— În cazul ăsta, unde sunt lucrurile mele? De ce nu mi le-ai adus? Poate ele m-ar fi ajutat să-mi recapăt memoria.

El îi mângâie obrazul, făcându-i cu ochiul.

— Nu ți-am adus cămașa de noapte pentru simplul motiv că tu nu porți așa ceva.

Ea făcu ochii mari, stupefiată.

— Nu te cred.

— E totuși adevărul.

Se exprima cu o voce joasă, cu niște inflexiuni care sugerau o intimitate pe care ea refuza s-o admită. Dar vorbea cu o asemenea convingere...

— Dormeam unul în brațele celuilalt, amândoi goi... fără nici un obstacol între noi.

Ea scutură din cap.

— Minți.

— Ah, da? Vrei să-ți povestesc cum era viața noastră intimă?

Degetul lui atinse din nou obrazul ei catifelat, într-o mângâiere tulburătoare.

— Cu ce vrei să încep? Cu nopțile pasionate pe care le-am trăit imediat ce ne-am cunoscut? Sau cum te aruncai de gâtul meu rugându-mă să facem dragoste?

— Ajunge, spuse ea încercând să se îndepărteze. Am auzit destule.

El o prinse de încheietura mâinii.

— N-am terminat. Nu ți-am vorbit încă despre momentele de abandon când te lipeai de mine cu capul sprijinit pe umărul meu, cu gura lipită de pieptul meu.

— N-am chef să discut despre asta.

— Adevărat?

Stătea atât de aproape, încât ea simțea căldura trupului viril prin țesătura subțire a cămășii de noapte. Și vedea emoția din ochii lui cenușii.

— Tu ești cea care are îndoieli. Eu mă mulțumesc să le împrăștii așa cum pot.

— Făcându-mă să mă simt prost?

Ea dădu din cap și continuă:

— Nu așa o să reușești să risipești negura care mi-a întunecat memoria. Nu înțelegi? Nu dispun de nici un indiciu care să mă facă să cred că am fost într-adevăr căsătoriți.

— Ai cuvântul meu de onoare, răspunse el.

— Îmi pare rău dar asta nu-mi ajunge, replică ea, amintindu-și de discuția pe care-o surprinsese între cele două infirmiere.

Sebastian își urcă mâna de-a lungul brațului ei, apoi îi cuprinse umerii într-o îmbrățișare ușoară.

— Dacă am inventat totul, de ce trupul tău reacționează așa când te ating? E de ajuns să mă privești pentru ca ochii tăi să strălucească de dorință, pentru ca pulsul tău să se accelereze. Credeai să nu-mi dau seama? Poate că tu m-ai uitat, dar trupul tău își amintea de mine.

— Nu e dorință ci furie, spuse ea cu o voce slabă.

El râse ușor.

— Pe cine crezi tu că duci de nas?

Ea îi îndepărtă mâna și, spre marea ei ușurare, el nu se opuse. În asemenea momente trebuia să aibă mintea limpede. Și cum o atingea, nu mai reușea să gândească.

— Nu cunosc adevărul. Totuși, știu că e departe de a fi așa de simplu cum vrei tu să mă faci să cred!

Schimbarea care avu loc pe chipul lui Sebastian fu vizibilă. Trăsăturile i se aspriră, în timp ce pasiunea care se aprinsese în ochii lui dispăru subit, lăsând loc unei sclipiri sălbatică.

— Poți să-mi spui cum poți fi așa de sigură, o dată ce pretinzi că ești amnezică? o întrebă el cu o voce schimbată.

Întrebarea o luă pe Anna pe nepregătite. Până acum ea fusese cea care pretinsese răspunsuri și dovezi la ceea ce susținuse el. Dar brusc situația se întorsese împotriva ei și-și dădu seama că nu era singura care are bănuieli. Nici o clipă Sebastian nu crezuse în amnezia ei! Citea suspiciunea în privirea lui, o ghicea în vocea lui. Dar de ce naiba ar fi încercat ea să-l înșele?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că, dacă după părerea ta adevărul e mai complicat decât pare, mi-ar plăcea să-mi explici și de ce.

Se aplecă spre ea.

— Ți-a revenit cumva memoria? Amnezia ți-a dispărut oare brusc?

Ea îl privi fix, cu ochii mari de uimire.

— Nu. Nu-mi amintesc nimic.

— În cazul ăsta, de ce-mi pui vorbele la îndoială? De ce refuzi să crezi că suntem soț și soție?

Simți că obrazii îi iau foc.

— Fiindcă nu pot să-mi închipui nici o clipă că am uitat un lucru atât de important. Mi se pare că mi-aș fi amintit dacă am fi fost...

— Amanți?

— Intimi! Și n-am fost.

— Ești sigură de asta?

Cum ar fi putut fi sigură de ceva? Lipsită de orice amintire, era obligată să se încreadă doar în instinctul ei. Un instinct care-o avertizase de la început că nu ea avea atuurile în mână. Când își recăpătase cunoștința la spital, fusese stupefiată să descopere că are un soț. Și apoi surprinsese acea conversație oribilă între infirmiere...

Își întoarse privirea.

— Nu-ți poți imagina ce înseamnă să te trezești într-o cameră de spital, cu creierul gol. E atât de surprinzător pentru tine că încerc să înțeleg cine sunt?

— Ești soția mea. Și o să te conving că așa este.

Citi în privirea lui o hotărâre care-o sperie.

— Nu, Sebastian! E inutil...

— Deloc.

Îi cuprinse fața în mâinile lui și o privi cu o imensitate tulburătoare. Anna încercă să nu cedeze în fața panicii. La urma urmei, poate el avea

dreptate. Și dacă accepta să fie sărutată, poate va afla dacă au fost intimi. O sărutare n-o angaja cu nimic. N-avea decât să considere că era un fel de test.

Din nefericire, nu era atât de ușor. În clipa când buzele lui Sebastian se lipiră de gura ei, știu că e pierdută. Nimic n-o pregătise pentru pasiunea care se trezi în ea, măturând totul în calea ei. Încercă să reziste amețelii care pusese stăpânire pe ea, apoi nu se mai gândi, la nimic, în timp ce sărutul lui Sebastian se făcea din ce în ce mai posesiv. Parcă voia s-o pedepsească fiindcă îndrăznise să-l uite.

Ea își dădu capul pe spate cu un geamăt și răspunse îmbrățișării lui cu o patimă de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

— Ei? îi șopti el. Pretinzi în continuare că sunt un străin pentru tine?

Ea dădu din cap gâfâind.

— Asta nu dovedește decât că ești expert la...

El îi ridică bărbia cu degetul și o privi drept în ochi.

— O să-ți amintești de mine, Anna. Ți jur că vei sfârși prin a admite ceea ce trupul tău îți spune deja.

Înainte ca ea să fi putut schița vreun gest ca să-l respingă, el își strecură mâna pe sub neglijeu și-i mângâie pielea înfierbântată.

— Nu. Sebastian! protestă ea cu o voce tremurătoare.

— Nu mă respinge, Anna. Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu.

Trase neglijoul de pe ea și începu să descopere cu blândețe curbele pline de feminitate pe care le dezgolise, pielea ei bronzată contrastând cu galbenul-pal al cămășii de noapte. Anna se lăsă pradă voinței lui, cu ochii pe jumătate închiși. Trăsăturile lui Sebastian exprimau o dorință sălbatică. Ochii lui se închiseseră la culoare încât păreau acum negri. Ea își înăbuși un geamăt de plăcere și-l prinse de încheieturile mâinilor, fără să știe dacă era pentru a-l împinge sau a-l trage și mai aproape de ea.

— Sebastian...

El o privi.

— Tu știi cine sunt eu. Nu mă minți! Recunoaște că știi.

— Eu... nu te înțeleg.

Ea îl privi scrutător, brusc scăpată de sub vraja lui.

— Nu-mi amintesc de tine. Ce trebuie să fac ca să te conving de sinceritatea mea?

O scânteie de furie trecu prin ochii lui Sebastian și ea se întrebă ce-i putuse spune ca să provoace o reacție atât de violentă. Poate se arătase prea

pasionată? Dar cum ar fi putut rămâne insensibilă la niște mângâieri atât de subtile?

El îi dădu drumul încet, strângând din maxilare.

— Te cred. Totuși trupul tău nu m-a uitat.

Ea își plecă ochii, incapabilă să-i susțină privirea acuzatoare.

— Admit că noi doi nu suntem niște străini unul pentru celălalt, admise ea parcă regretând.

El schiță un zâmbet plin de ironie.

— Ești prea bună. N-ai putea merge mai departe și să recunoști în sfârșit că am fost amanți?

— De ce ții neapărat să-mi amintesc asta?

Figura lui Sebastian se întunecă atât de brusc încât Anna tresări. Fără intenție, ea abordase un subiect delicat. Dacă ar fi știut măcar despre ce era vorba...

— Nu încerca să mă învinovățești pe mine. Am remarcat perfect cum te porți când ești în brațele mele. Poți să protestezi cât vrei, asta nu schimbă cu nimic faptele.

— N-am intenția să protestez, declară ea cât putu de demnă. Dar asta nu înseamnă deloc că ești soțul meu.

— Nu? Și ce vrea să însemne, după părerea ta?

Ea prefera să nu se gândească, de teama implicației pe care ar putea-o avea răspunsul ei. Își ridică de jos neglijoul, îl îmbracă și-l încheie cu o mână tremurătoare, ca pentru a șterge, printr-o încercare derizorie, amintirea tulburătoare a mângâierilor lui Sebastian.

— Știi cum să te porți cu femeile, replică ea sec.

El se încruntă.

— Te-ai schimbat după accident. Și nu sunt sigur că asta îmi place.

— Trebuie să mă iei așa cum sunt.

— Dar eu vreau să redevii femeia pe care o iubeam, spuse el.

Fraza îi venise spontan pe buze și Anna avu impresia că era și el surprins de ceea ce spusese.

— Nici nu știu cum eram înainte!

El se mulțumi să ridice din umeri. De data asta era clar că n-o credea.

— Sebastian, răspunde-mi sincer: chiar crezi că simulez amnezia?

El ezită.

—Mărturisesc că mi-a trecut prin cap.

— Și cu ce scop aș juca această comedie sordidă?

Ea îi scrută chipul încercând să-i descifreze gândurile. Dar era ca și cum ar fi încercat să facă să vorbească o piatră.

— Îmi ascunzi ceva, nu-i așa?

— Cam ce, după părerea ta?

Ea își mușcă buzele.

— Căsătoria noastră a fost un eșec?

— Ia te uită... Admiți în sfârșit că am trecut prin fața primarului? Ce s-a întâmplat, Anna? Amnezia ta s-a vindecat?

— Nu admit nimic, răspunse ea tăios. Încerc doar să trec în revistă toate posibilitățile, fiindcă tu refuzi să mă ajuți.

— Și primul lucru care ți-a venit în minte este că mariajul nostru a fost un eșec?

Ea își împreună mâinile într-un gest rugător.

— Dacă mă crezi capabilă să simulez amnezia, există cu siguranță un motiv. Și vreau să-l cunosc. Mă făceai... nefericită?

— Nu crezi că simplifici cam prea mult lucrurile?

Ea îl privi cu atenție. Ce secret de nemărturisit se ascundea în spatele acestei figuri impasibile?

— Voiam doar să aflu dacă pretinsa noastră căsătorie a fost un dezastru, reluă ea.

El se ridică eu., o mișcare felină și o luă în brațe.

— Rămâne să hotărăști tu. Ai început să tremuri când te-am sărutat. Trupul tău a fremătat sub mângâierile mele. Reacția ta te lasă să presupui că mariajul nostru a fost o catastrofă?

— Cutremurele de pământ sunt considerate catastrofe, șopti ea.

Curios, dar răspunsul ei îl amuză pe Sebastian, care-i adresă un surâs dezarmant.

— Asta ai simțit tu? Că îți fuge pământul de sub picioare? o întrebă el.

— Și tu, tu ce ai simțit? îi replică ea imediat.

Lui Sebastian îi pieri surâsul de pe buze. Îmbrățișarea lor îl tulburase și pe el, fără îndoială. Îi reproșa senzațiile pe care le trezise în el, fără să vrea? Ar fi preferat să se creadă invulnerabil? Probabil, fiindcă nu părea genul de bărbat care să-și recunoască slăbiciunile.

— Ești foarte frumoasă, Anna. Orice bărbat și-ar pierde capul strângându-te în brațe. Și să știi că...

Ridicându-i bărbia cu un deget, el îi privi chipul încadrat de părul care, în bătaia soarelui, avea sclipiri de aur.

— Dacă ne-am fi găsit în alt loc, mai favorabil, am fi făcut imediat dragoste.

— Nu.

El râse batjocoritor.

— Pe cine sperii să duci de nas? Nici măcar nu îndrăznești să mă privești în ochi când minți.

Anna se forță să-i susțină privirea și tresări descoperind în ea o sclipire pasionată dar neîndurătoare.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise ea încetișor. Eram nefericită cu tine? Aveam intenția să te părăsesc?

— Să mă părăsești? De ce?

— Trebuie să existe un motiv. Un lucru care ar explica...

— Te înșeli, Anna.

Ea îi scrută chipul.

— În acest caz, de ce m-ai instalat într-o clinică particulară? De ce ai ordonat să ies doar însoțită?. Și de ce ai angajat un detectiv particular să ancheteze accidentul meu?

— Cine ți-a spus?

— E adevărat?

Îi dădu drumul și se îndepărtă câțiva pași de ea.

— Da, e adevărat, recunosc el cu răceală.

— M-ai scos din spital când ai aflat că un bărbat dorește să mă vadă. Cine era?

Sebastian ridică din umeri.

— Habar n-am. Probabil un ziarist. Indiferent cine ar fi fost, nu voiam să risc. Sunt un om bogat și influent, Anna. Și asta cere ca tu să te supui anumitor reguli, la fel ca și mine. De exemplu, să rămâi închisă într-o clinică particulară, dacă eu consider că situația o impune.

— Și e cazul?

— Până când îți revine memoria, da.

— Dar de ce ai angajat un detectiv?

— Simplă precauție. Va ancheta la locul accidentului, ca să se asigure că nu este nimic suspect.

Explicația lui Sebastian era plauzibilă. Anna dorea să-l creadă, să aibă încredere în el. Cum ar fi putut nega atracția pe care o simțeau unul față de celălalt? Chiar dacă îi venea greu să admită că e soția lui, inima îi striga că este adevărat. Se simțea în siguranță când o lua în brațe și pasiunea pe care o trezea în ea îi spulbera toate îndoielile și ezitățile.

Totuși, ceva o împiedica să se încreadă pe deplin în el. Și atâta timp cât nu va descoperi motivul neliniștii sale, va acționa cu cea mai mare prudență.

— Ești sigur că nu mai ai și altceva să-mi spui? întrebă ea puțin mai târziu.

El își trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Am mai jucat scena asta, Anna. N-are rost s-o mai repetăm.

— Atunci explică-mi, Sebastian: dacă ne iubim așa de mult cum pretinzi, cum de te-am uitat?

El se întoarse spre ea, iar ochii lui îngustați aveau sclipirea unei lame de oțel.

— Poate că nu m-ai iubit niciodată, că te-ai prefăcut din cine știe ce motiv, și că a fost ușor pentru tine să treci cu buretele peste trecut. Dar îți promit că o să descopăr de ce ai procedat astfel.

Ea se forță să vorbească, în ciuda nodului care i se pusese în gât din cauza fricii.

— Și cum crezi că o să faci asta?

— Luându-te acasă.

Cuvintele astea ar fi trebuit s-o liniștească, și totuși nu se întâmplă nimic.

— Unde se găsește casa?

— În Caraibe. Mai precis, pe o insuliță care se numește Rochefort.

— Rochefort...

Repetă acest nume în speranța că va trezi în ea o amintire, apoi dădu descurajată din cap.

— Și când plecăm?

— Mâine. Deși doctorii spun că starea ta e bună, m-au sfătuit să evităm avionul câtva timp. Așa că vom face drumul cu vaporul. O să dureze cam o săptămână.

Ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Patru zile dacă timpul este favorabil, reluă el. Cine știe? Poate până ajungem, îți va reveni și memoria.

Ea îl privi gânditoare.

— Și dacă se va întâmpla așa?

Zâmbetul lui rece o făcu să se înfioare,

— Atunci întoarcerea ta va fi un dublu eveniment.

De ce avea ea impresia că aceste Cuvinte ascundeau o amenințare? Fu cuprinsă de o bruscă neliniște.

— Și dacă am rămâne aici?

— La clinică? Glumești.

Se prefăcea că nu înțelege!

— În Florida, spuse ea cu o voce încordată. Am putea aștepta aici să-mi revină memoria și apoi să mergem acasă. Eu... eu am aici o familie? Sau cel puțin pe cineva care m-ar putea ajuta să-mi amintesc trecutul?

El dădu din cap.

— E unul din punctele noastre comune: nici tu nici eu nu mai avem o familie.

— Dar...

— Și nu avem nici un motiv să mai rămânem în Florida. Medicii consideră că ai mai multe șanse să-ți recapeți memoria acasă, înconjurată de persoanele și locurile familiare.

O privi drept în ochi.

— N-ai de ales. Anna. Că vrei sau nu, te iau cu mine.

Ea își ținu respirația în timp ce o viziune bruscă îi trecu prin fața ochilor, ciudata halucinație pe care o avusese și la spital: Sebastian stătea pe puntea unui vapor, cu părul în vânt, cu un cuțit în mână. Expresia lui o frapase și atunci: pasionată, sălbatică, neîndurătoare... Chipul unui bărbat în stare de orice ca să-și atingă scopurile.

Ea își ridică bărbia, hotărâtă să nu-și dezvăluie teama.

— O să mă iei cu forța? Cred că ai trăit prea mult în Caraibe și ai căpătat obiceiuri proaste. Un pirat s-ar exprima la fel!

Surâsul lui Sebastian îi dădu fiori pe șira spinării, Cu dinții lui albi și tenul bronzat semăna într-adevăr cu un corsar. Unde se termina oare realitatea și începea visul?

— Un pirat? repetă el încet. Ai început să te trădezi, scumpa mea.

Ea tresări.

— Ce vrei să spui?

— Doar că ai dreptate. Sunt un pirat. Surâsul i se șterse de pe buze.

— Și tu o știi prea bine!

CAPITOLUL III

Această frază de neînțeles îi răsună mult timp în minte, chiar după plecarea lui Sebastian. „Sunt un pirat... și tu o știi prea bine” Ce înțelegea el prin asta? se întreba Anna. Chiar era pirat? Nu, avea ea prea multă imaginație, hotărî Anna scuturând din cap.

Din fericire, medicii nu-i lăsară deloc timp să mai mediteze asupra acestei probleme. După-amiaza fu în întregime consacrată ultimelor examene menite să decidă dacă putea părăsi clinica fără nici un risc.

— Întoarceți-vă acasă și odihniți-vă, îi spuse în cele din urmă unul din doctori. În cazul dumneavoastră e cea mai bună terapie.

Anna își petrecu întreaga noapte în căutarea unei portițe de scăpare. Din păcate, nu avea de ales. Trebuia să-l urmeze pe Sebastian și să fie soția Lui – măcar formal – până își va recăpăta memoria și va descoperi adevărul despre trecutul ei, despre căsătorie... și mai ales despre bărbatul care pretindea că este soțul ei.

Abia se luminase de ziuă că el și sosise la clinică. Purta o ținută mai puțin conformistă decât de obicei: niște blugi mulați și un tricou alb din bumbac care-i scotea în evidență brațele musculoase. Probabil că făcuse un duș înainte de plecarea spre clinică fiindcă părul lui negru era încă umed.

Îi întinse o geantă de voiaj.

— Ți-am adus niște lucruri să te schimbi. Plecăm imediat ce ești gata.

Anna se închise în baie și examină gânditoare conținutul genții: pantaloni albi și o bluză roz fără mâneci. Le mai purtase, sau Sebastian le cumpăraseră acum? Le îmbracă și știi imediat că aceste veșminte îi aparțin. Erau confortabile și corespundeau exact personalității ei.

Se simți ușurată. Această ținută practică și nesofisticată dovedea că, în ciuda averii soțului ei, ea dădea mai multă importanță comodității decât snobismului de a alege ceva după ultimul strigăt al modei. Avea impresia că acum se simte într-adevăr mai bine. Viața ei semăna de acum cu un puzzle uriaș, pe care trebuia să-l asambleze fără să aibă modelul în față.

Încălță sandalele de pânză, se fardă puțin și-și prinse părul într-o coadă de cal.

— Anna? Ești. gata?

De data asta nu mai putea să dea înapoi. O ultimă privire în oglindă. Cum o descrisese Sebastian? O bărbie încăpățânată, o privire directă, o gură surâzătoare denotând un ascuțit simț al umorului. Avea nevoie de mai mult decât atât ca să înfrunte zilele ce urmau. Mai avea nevoie de curaj și încredere în sine.

— Sosesc! strigă ca deschizând ușa. Cred că n-am uitat nimic. O infirmieră m-a ajutat adineaori să-mi împachetez cămașa de noapte și celelalte obiecte de toaletă.

— Ai fi putut să-i faci cadou cămașa de noapte.

Ea se încruntă.

— De ce?

— N-ai purtat niciodată așa ceva. Doar n-o să începi de acum,

— Rămâne de văzut, replică ea.

— Am văzut totul. Mergem?

Mașina lui Sebastian – un Range Rover negru – era parcată în fața intrării în clinică. Anna se așeză și mângâie gânditoare pielea scaunului. Nou-nouț, vehiculul dispunea de ultimele facilități la modă: televizor, bar, telefon celular, casetofon.

— M-am mai urcat în mașina asta? se interesă ea în momentul când el se urcă la volan.

— Foarte des.

— Nu-mi amintesc deloc. Continuu să sper că un amănunt oarecare va trezi în mine o amintire, chiar vagă, dar nimic...

Sebastian deschise gura să-i răspundă, apoi se răzgândi.

— Pune-ți centura, se mulțumi el să-i spună.

Ea îl ascultă și-i aruncă o privire întrebătoare.

— O... o aveam când...

— Da.

Învârți cheia în contact. Motorul porni imediat.

— După doctorul de la ambulanță, grație centurii mai ești în viață.

Anna păstră tăcerea în timp ce părăseau parcare și se înscriau pe șoseaua aglomerată.

— Eu eram la volan? întrebă ea în cele din urmă.

— Erai singură în mașină când te-au găsit, răspunse el cu o voce plictisită. De ce dintr-o dată aceste întrebări? Nu m-ai descusut niciodată cât ai fost la clinică.

— Presupun că n-aveam chef să aflu, șopti ea cu un aer gânditor. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am ieșit de pe șosea?

Se întoarse spre el cu o privire îngrijorată.

— Sper că n-am dat peste cineva?

— Nu. Ai fost singura victimă a accidentului.

— Povestește-mi.

El lăsă să treacă un timp până să-i răspundă, ca și cum își alegea eu grijă cuvintele.

— Ploua. Drumul era alunecos. Ai luat un viraj prea strâns în mare viteză și mașina a derapat. Asta-i tot.

Nu, nu era tot. Era convinsă că-i ascunde un amănunt de importanță capitală.

— Tu unde erai atunci?

— Într-un hotel din apropiere. Venisem în Florida pentru afaceri.

Ea tresări.

— Ce gen de afaceri?

— Proiectez avioane mici particulare. Unul din ele era aproape gata și voiam să fiu la fabrică în caz că apare vreo problemă la lansare.

— Și am ieșit să fac cumpărături sau ceva de genul ăsta?

— Posibil. Nu mi-ai spus nimic. Am aflat ce s-a întâmplat de la poliție.

— Au știut unde să te găsească?

— Polițiștii au contactat uzina ca să afle unde sunt.

— Uzina în care se fabrica avionul tău?

El dădu din cap în semn că da. Anna se gândi la implicațiile spuselor lui. Dacă această versiune a faptelor era exactă, însemna că autoritățile făcuseră imediat legătura între Sebastian și ea și că stabiliseră de asemenea o legătură între Sebastian și uzină. Ceea ce dovedea că toată lumea îl cunoștea...

— Ești așa de cunoscut?

— Da.

Nici cea mai mică ezitare în răspunsul lui. Nici umbra unui echivoc. Înțelegea acum mai bine de ce atitudinea ei îl exasperase. Nu era obișnuit să i se pună cuvântul la îndoială. Era atât de bogat, de important... îl studie

cu discreție. De ce alesese o femeie așa de ștearsă ca ea? Și cum de putuse ea să atragă atenția unui bărbat ca el?

— Unde ne-am întâlnit?

— Lucrai pentru mine.

— Și de pe o zi pe alta ne-am îndrăgostit unul de altul?

— Aproape.

— De cât timp ne cunoaștem? Când ne-am căsătorit?

— De... de vreo șase luni.

Ea tresări.

— Cam puțin!

— Sunt perfect de acord.

Și schiță un zâmbet plin de amărăciune.

— Mai ai multe întrebări în rezervă? reluă el.

— Doar una... Cine e Chris? întrebă ea pe neașteptate.

El frână brusc la un stop și întoarse spre ea o figură impasibilă.

— De unde să știu? Tu i-ai pronunțat numele când am venit prima oară la spital.

— Îți repet că nu cunosc nici un Chris, că...

— Scoate-ți asta din cap, Anna. și odihnește-te. Mai avem peste o oră de drum până să ne imbarcăm.

— Dar...

— O să încerc să-ți satisfac mai târziu curiozitatea. Vom avea destul timp de discutat la bordul vasului.

Îi aruncă o privire scurtă și ea ghici neliniștea care se ascundea sub aparenta dezinvoltură a lui Sebastian.

— Nu sări peste niște etape, Anna. O să te simți frustrată.

Chiar dacă-i venea greu să recunoască, trebuia să admită că el avea dreptate. Mii de întrebări i se îngrămădeau în capul gata să explodeze. Și răspunsurile laconice pe care le obținea nu reușeau decât s-o încurce și mai mult.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii suspinând. Se simțea obosită și confuză. Atât de obosită... Noaptea albă adăugată la stresul zilelor precedente îi slăbise rezistența. Dacă ar putea dormi puțin ca să-și uite grijile...

Dintr-o dată i se păru că mașina intră într-o negură deasă. Își auzi propria voce dar nu putu să distingă vorbele pe care le pronunța sau să vadă fața

interlocutorului ei. Era furioasă, dar în același timp terorizată. Privirea ei reveni la parbriz și tresări puternic văzând gaura neagră care se căsca în fața ei. Virajul zbura parcă în întâmpinarea ei.

— Atenție! urlă ea.

Range Rover-ul făcu un salt, apoi opri brusc la marginea drumului.

— Ce dracu' te-a făcut să strigi așa?! exclamă Sebastian.

— Îmi pare rău...

Își acoperi fața cu mâinile și izbucni în hohote de plâns.

— Am avut impresia că o să ne prăbușim în gol, spuse ea cu o voce întretăiată de lacrimi.

El înjură pe înfundate, coborî din mașină și o înconjură ca s-o ajute să coboare. După o clipă era în brațele lui, cu umerii zguduți de hohote convulsive.

O lăsă să plângă după pofa inimii, înainte s-o certe în glumă.

— Tricoul meu e learcă.

— Îmi pare rău. spuse ea cu o voce slabă.

— Nu te scuza.

Îi ridică bărbia și o privi cu un amestec de tandrețe și neliniște.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ațipit și a fost ca un vis. Cred... cred că am rețrăit accidentul.

Își duse mâinile la tâmples tremurând.

— E încă destul de confuz. Mi-a apărut ca într-o străfulgerare.

— Îți amintești ceva despre care mi-ai putea povesti?

— Cred că da.

Ea scoase un suspin și încercă să pună cap la cap imaginile disparate care i se învălmășeau în cap.

— Eram într-o mașină... și mă certam cu cineva...

Se exprima greu, cu o voce joasă și ezitantă.

— Nu știu de ce m-am înfuriat. Îmi amintesc că m-am uitat prin parbriz și că m-a izbit întunericul. Era... ca și cum cineva stinsese brusc toate luminile. Pe urmă virajul s-a năpustit asupra mea și...

Închise ochii, nefiind în stare să mai continue.

Spre marea ei ușurare, Sebastian nu insistă, îi cuprinse umerii, într-un gest protector.

— Nu te mai gândi la asta.

— Eu... Nu e ușor. Nu pot să uit ultimele imagini. În momentul când mașina a părăsit drumul, mi-am protejat fața cu mâinile și atunci...

Scoase un geamăt sugrumat.

— E vina mea. Ar fi trebuit să schimb direcția. Nu să las volanul. Dacă n-aș fi reacționat așa prosteste, poate aș fi reușit să...

— Ai făcut ce ți-a dictat instinctul.

El îi mângâia cu vârful degetului cicatricea de pe tâmplă.

— Dacă nu ți-ai fi protejat fața, ar fi putut fi mult mai rău.

— Dar...

El dădu din cap și-i atinse buzele cu un sărut care-o împiedică să spună mai mult.

— Nu te mai frământa, Anna. Acum e de domeniul trecutului. Nu mai poți schimba nimic.

Avea dreptate. Remușcărilor nu-i vor schimba trecutul. Se agăță de această certitudine, încercând să găsească în ea o încurajare.

— Visul ăsta e un semn bun, nu-i așa? Întrebă ea cu un surâs tremurător. Poate sunt pe drumul vindecării...

— Așa s-ar zice. Te simți în stare să te urci din nou în mașină?

Ea privi portiera, simțind o greutate pe piept.

— Cred că da. Dar n-o să mai ațipesc.

Trăsăturile lui Sebastian se crispară, ca și cum s-ar fi simțit vinovat.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te sfătuiesc să dormi.

— N-aveai de unde să știi.

Anna privi din nou spre Range Rover și, adunându-și tot curajul, se instalează pe locul de lângă șofer.

— Să mergem, șopti ea cu o voce crispată, punându-și centura de siguranță.

El nu-i dădu nici o șansă să se răzgândească, portiera se trânti și mașina demară aproape instantaneu. Anna aruncă o privire în oglinda retrovizoare și ceea ce văzu o făcu să se strâmbe. Privirea îi era înspăimântată, chipul livid. Își căută trusa de machiaj în poșetă și făcu tot posibilul ca fața ei să-și recapete culorile normale, știind că nu-i nimic de făcut împotriva spaimei care se citea în fundul ochilor verzi. Visul o speriasc îngrozitor și nu reușea deloc să-și revină.

Ajunseră într-un port de agrement încântător, exact în momentul când își pune la loc rujul de buze. Sebastian parcă, îi luă geanta de voiaj și o

conduse de-a lungul cheiului. Niște vase cu pânze se legănu pe apă. Catargele lor mișcându-se în ritmul valurilor.

— Pe aici.

Deschise o portiță care ducea spre un mic doc particular.

Anna rămase nemișcată, cu ochii ațintiți spre șalupa ancorată la câțiva metri de ei.

— O să ajungem pe insulă la bordul acestei coji de nucă?

Un surâs amuzat apăru pe buzele lui Sebastian.

— O să ajungem acasă cu vaporul acela.

Ea îi urmări direcția brațului și încremeni. El îi indica un iaht imens ancorat în mijlocul radei.

— Ți aparține? întrebă ea cu o voce neîncrezătoare, deși știa dinainte care va fi răspunsul lui

— Da, ne aparține.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

Cum i-ar fi putut explica ce simțea? Ea nu făcea parte din acest univers. Nimic din toate astea nu-i era familiar. Nici acest superb iaht de un alb imaculat, nici acest bărbat puternic și plin de rafinement care se afla lângă ea.

Scândurile inegale ale pontonului se mișcau sub picioarele lor din cauza valurilor. Ea inspiră profund.

— Era foarte târziu în noaptea accidentului, nu-i așa? Și era furtună.

Se întrerupse ca să-l studieze. Dacă n-ar fi văzut degetele lui Sebastian crispându-se pe mânerul genții de voiaj, ar fi putut să jure că vorbele ei îl lăsaseră perfect indiferent.

— E adevărat sau nu? insista ea.

— E adevărat.

Nu reușea să înțeleagă ce-l făcuse să-i ascundă această informație.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

El ridică din umeri, încruntat.

— Ți-am zis că ploua.

Ea dădu din cap.

— În visul meu... nu era vorba de o simplă aversă ci de o adevărată furtună. Ploaia era atât de deasă și puternică, încât nici nu mai distingeam

drumul... Fulgerele brăzdau cerul... Șoseaua era alunecoasă...

Vocea i se stinse, apoi se făcu din nou auzită cu putere,

— Nu-mi răspunzi nimic?

Privirea lui Sebastian urmări luminile mișcătoare ale portului.

— Voiam să-ți amintești singură toate amănuntele.

— De ce? Ce diferență e?! exclamă ea furioasă.

— E singurul mod de a-ți stimula memoria. Trebuie ca amintirile să-ți revină singure, nu să ti le sugerez eu.

— Asta e părerea ta, sau teoria obscură a unuia din doctorii de la clinică?

De data asta el o privi drept în ochi.

— Și nu este o metodă eficace? Nu ți-am pomenit nici de furtună, nici de întuneric și uite că ți-ai amintit totuși.

— Dar tot nu știi de ce eram afară în toiul nopții, când furtuna făcea ravagii.

Își încrucișă brațele, cu un aer provocator.

— De ce m-aș fi comportat atât de prostește, de fără sens? reluă ea.

— Habar n-am.

— Adevărat?

Întrebarea rămase suspendată între ei timp de câteva interminabile secunde.

— Nu știi, sau nu vrei să-mi spui?

— Pierdem timpul, Anna. Lasă discuțiile și hai să mergem pe iaht.

Ea se dădu înapoi cu o figură încăpățânată.

— Nu. Nu mă mișc de aici până nu-mi răspunzi!

El se crispa și părea că abia se stăpânește să nu se repeadă la ea și s-o ducă la vapor cu forța.

— Perfect. Atunci explică-te. Dar te sfătuiesc s-o faci pe scurt, fiindcă plecăm în cinci minute.

Ea își ridică ochii.

— N-am prea multe de spus înainte să te urmez, să te ascult orbește, aș vrea să cunosc adevărul. De ce te exprimi atât de enigmatic? Dacă ai ceva să-mi reproșezi, spune-mi în față în loc să păstrezi toate aceste secrete!

Făcu un pas spre ea și, pentru prima oară, fu conștientă de suferința care se ascundea în spatele indiferenței afișate cu ostentație.

— Dacă există un secret între noi, atunci el s-a refugiat într-un loc unde eu nu pot să ajung, închis în trecut – un trecut pe care l-ai uitat și a cărui

cheie o ai doar tu.

Ea îl fixă cu neîncredere.

— Chiar îți închipui că o să te cred?

El ridică din umeri.

— E problema ta. Sigur e că, într-o bună zi, memoria îți va reveni și în acele clipe eu voi fi alături de tine. Atunci vom cunoaște amândoi adevărul.

Ea privi în tăcere scândurile desprinse ale pontonului, încercând să pătrundă subînțelesurile acestor cuvinte. Apoi privirea îi reveni spre el.

— Și o să mă pândești în permanență, gata să sari la mine dacă, recăpătându-mi memoria, o să-ți cer vreodată socoteală asupra trecutului nostru comun?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am impresia că mariajul nostru – dacă a existat într-adevăr – era la ananghie. Și că evenimentele care s-au produs în noaptea accidentului nu sunt străine de asta. Mă înșel oare?

El îi întoarse spatele fără să rostească nici un cuvânt și se îndreptă spre capătul docului. După o scurtă ezitare, Anna îl urmă. El îi aruncă geanta de voiaj în șalupă, apoi se întoarse spre ea.

— Îți repet pentru ultima oară: nu știu de ce ai plecat în acea seară, pentru simplul motiv că nu ți-ai dat osteneala să mă informezi. O să mai vorbim despre asta în ziua când o să-ți revină memoria. Până atunci nu am nimic de adăugat.

Ea își ridică provocator bărbia.

— Și dacă refuz să te urmez?

— N-ai altă soluție.

— Nu mă lua drept o proastă, Sebastian. Știu prea bine că vrei neapărat să mă duci pe insulă!

— Și, după părerea ta, de ce?

— Vrei să fii în întregime la cheremul tău, fără nici o posibilitate de scăpare.

Vocea i se frânse, apoi continuă:

— Am nevoie de timp ca de oxigen. Nu pot să mă destind dacă știu că-mi pândești cele mai mici gesturi, cele mai neînsemnate cuvinte!

El o prinse cu putere de umăr.

— Nici nu se pune problema să ne despărțim. De voie, de nevoie, vii cu mine la Rochefort!

— De acord. Accept să te urmez, să mă îmbarc pe vasul tău... dar cu condiția să fac singura traversarea.

— Categorie nu.

— De ce? Ce crezi ca mi s-ar putea întâmpla în plină mare, în mijlocul Caraibelor?

Și privi cu inima strânsă spre imensul iaht care-i aștepta.

— Trebuie să fie la bord un echipaj format măcar din vreo doisprezece oameni. Sunt sigură că vor veghea asupra mea.

— Nu-mi plătesc marinarii ca să se joace de-a bodyguardii. Prefer s-o fac eu însumi.

Ea îi lansă o privire tăioasă.

— E ridicol!

Degetele lui Sebastian își întind strânsoarea, făcând s-o doară umărul.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, l-aș pedepsi cu mâna mea pe vinovat.

Ea dădu îngrozită din cap.

— N-ar fi drept. Sunt sigură că tu n-ai...

— Te asigur că da! Refuz să te expun, din neglijență, celui mai mic risc sau pericol.

— Dar nu mai sunt o fetiță! protestă ea indignată.

— Atâta timp cât nu ți-ai recăpătat memoria, ești la fel de vulnerabilă ca un copil.

O trase spre el, cu toată rezistența Annei.

— Știu că-ți pretind mult, dar trebuie să ai încredere în mine. Îți promit că n-ai a te teme de nimic din partea mea.

— Atunci de ce refuzi să-mi spui adevărul?

El își slăbi puțin strânsoarea.

— O să descoperim asta împreună. Nu mi te opune, Anna. N-o să poți împiedica inevitabilul.

— Te exprimi ca un pirat dintr-un film prost, declară ea cu amărăciune.

El avu îndrăzneala să râdă.

— Dacă am trăi într-o altă epocă, te-aș fi aruncat deja cu forța în goeleta mea și, la ora actuală, am fi în drum spre insula mea tropicală.

— Alte timpuri, alte obiceiuri, replică ea ferindu-și privirea.

— Așa crezi?

Înainte ca ea să fi înțeles ce i se întâmpla, el o ridică în brațe și se urcă pe vas cu suplețea unei feline.

— Film prost sau nu, imaginează-ți acum că ești prizoniera mea, îi spuse el punând-o ușor pe punte, cu un surâs neliniștitor pe buze. Sebastian o domina cu statura lui, intimidând-o mai mult ca niciodată. Părul lui negru era răvășit de briză iar ochii cenușii aveau o strălucire rece care rivaliza cu cea a apelor mării. Forța lui părea asemănătoare cu violența oceanului dezlănțuit. Și el era posesorul unei puteri tiranice, zdrobind fără milă pe cei ce făceau greșeala să-l subestimeze.

Porni motorul șalupei care se îndepărta rapid de ponton, cu prova îndreptată spre iaht. Cu inima strânsă, Anna privi cum țărmlul se îndepărta tot mai mult. Mâna stângă a lui Sebastian îi cuprinse umerii.

— Ai destinul în față, Anna. În direcția asta trebuie să privești.

— Nu sunt sigură că doresc asta, replică ea. O sclipire de compasiune se aprinse fugitiv în ochii lui cenușii.

— Totuși, dragostea mea, nu putem da înapoi nici unul nici celălalt.

CAPITOLUL IV

Spre marea ei surpriză, Anna se îndrăgosti pe dată de iaht, sedusă de combinația subtilă dintre lemnărie și confortul modern. Făcură împreună un tur rapid al vasului, apoi el o lăasă într-un apartament de dimensiuni impresionante. O sfătui să se odihnească puțin înainte de a urca din nou pe punte.

Abia se închisese ușa în urma lui, că ea aruncă o privire neliniștită în direcția patului, proiectat pentru a primi comod două persoane. Era un mod subtil de a o face să înțeleagă că avea intenția să împartă cu ea aceeași cameră și chiar... același pat? În acest caz, va fi dezamăgit. Atâta timp cât nu își va recăpăta memoria, nici nu se gândea să-i permită să se considere soțul ei.

Se trânti în pat, suspinând descurajată. Al respinge pe Sebastian era mai ușor de zis decât de făcut. Era de ajuns s-o atingă ca ea să-și piardă complet voința. Trebuia totuși să găsească un motiv ca să-l țină la distanță. și mai ales să-l împiedice s-o sărute. O trecu un fior la această idee și se ridică imediat. Dorea într-adevăr să-l împiedice? Nu era prea sigură de asta.

Imediat ce ajunse pe punte, înțelese că ceva se petrecuse în absența ei. Sebastian vorbea pe un ton scăzut cu unul din oamenii echipajului, cu ochii fixați pe o bucată de hârtie — aparent un mesaj, pe care îl strecură în buzunar văzând-o că se apropie.

— Schimbare de program. Dorințele ți-au fost îndeplinite, îi declară el cu un zâmbet plin de amărăciune.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Ce s-a întâmplat?

— O... problemă minoră, pe care trebuie s-o rezolv cât mai repede.

— Vrei să spui că... nu rămâi la bord?

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Și eu? întrebă ea după o scurtă ezitare.

— Croaziera ta rămâne în picioare. Iahtul te va duce în largul mării imediat ce cobor.

— Deci plecăm fără tine. șopti ea gânditoare.

Ar fi trebuit să se bucure și iată că această veste neașteptată o făcea să se simtă extrem de încurcată. De când se trezise la spital, Sebastian reprezentase întregul ei univers. Și acum o abandona, o lăsa singură cu niște străini...

El îi cuprinsă bărbia cu un gest brusc și-și cufundă privirea într-a ei.

— Fii liniștită, îi spuse pe un ton ironic, interpretând greșit tăcerea ei. O să fac imposibilul ca să te prind din urmă.

Îi adresă cel mai frumos surâs al ei, ușurată că reușise, măcar o dată, să-și ascundă gândurile.

— Rezolvă-ți treburile cum trebuie. Nimic nu te grăbește.

Nu se aștepta ca spusele ei să-l facă să râdă din toată inima.

— Trebuie să recunosc că, cel puțin, ai continuitate în idei.

— Așa e. Și ai face bine să nu uiți asta.

— Așteaptă să-mi iau revanșa.

Și fără nici un avertisment. Sebastian o luă în brațe și o strânse cu putere la piept. Mâinile lui viguroase întârziară pe umerii ei, și degetele lui parcă îi ardeau pielea goală. Cu o încetineală studiată degetele se urcară într-o mângâiere lentă pe gât și se opriră pe ceafă.

Simți că un val de căldură o trece din cap până-n picioare și, cu un efort disperat, se forță să rămână nemișcată ca să nu cedeze în fața ameteții care-i înmuiase picioarele. Își ținu respirația, sperând că Sebastian nu-și va da seama de puterea pe care o avea asupra ei.

Dar el era prea atent la reacțiile ei, prea obișnuit să descifreze limbajul pasiunii ca să nu-și dea seama de dorința ei.

— Mă dorești. Anna, îi șopti el la ureche, confirmându-i temerile. O simt de câte ori te ating.

Ea dădu din cap, încăpățânându-se să nege evidența.

—Nu-i adevărat.

— Vrei dovada?

Îi răsfiră părul cu degetele și-i desfăcu agrafa cu care și-l strânsese. Aceasta căzu pe punte cu un zgomot înfundat. Vântul ridică șuvițele castanii, acoperindu-i fața cu ele. Sebastian le dădu cu blândețe la o parte și o prinse de bărbie cu un gest posesiv.

Ea încetă să respire, incapabilă să se miște sau să mai gândească. Nu înțelegea ce i se întâmplă. Era de ajuns ca Sebastian să se apropie, și ea nu

mai era în stare să judece limpede, fiind obsedată de o singură idee: să se lipsească de el și să se abandoneze fără rezerve sărutărilor lui.

Buzele lui Sebastian luară în stăpânire gura ei, lacome și pretențioase. Nu avea nici o posibilitate să scape. Scoase un geamăt înăbușit în timp ce Sebastian o trăgea spre el cu o mișcare impetuoasă.

— Oamenii din echipaj... șopti ea, încercând să-și recapete suflul.

— Nu sunt plătiți ca să privească la ce se petrece pe punte.

Cu ochii întunecați de dorință, el o privi cu atenție. Anna își puse mâinile pe umerii lui, ca și cum ar fi vrut să-l respingă.

— Știi ce încerci să faci... dar n-o să obții nimic.

El își plecă ușor capul peste umăr, cu ochii pe jumătate închiși.

— Ce vrei să spui?

— N-o să mă seduci. N-o să cedez atâta timp cât nu voi redeveni eu însumi.

Un surâs apăru pe buzele lui Sebastian.

— Uiți un lucru, dragostea mea.

— Care?

— Că ești soția mea.

Și-i mângâie șoldurile cu amândouă mâinile, cu un gest posesiv și senzual.

— Că vrei sau nu, tu îmi aparții.

Ea începu să tremure, conștientă de dorința care vibra în vocea lui Sebastian. Privirea lui n-o mai părăsea. Palmele lui urcară încet spre talie, apoi, se strecurară sub bluza ei. Contactul mâinilor bărbătești pe pielea ei goală o făcu să se înfioare. Îi prinse încheieturile mâinilor și dădu din cap, cu obraji în flăcări.

— Nu? întrebă el cu voce răgușită.

— Nu!

— Sper că cel puțin n-o să-mi refuzi o sărutare de rămas-bun.

Ea se lupta să redevină stăpână pe sine.

— Tocmai ai primit una.

El schiță un surâs ironic.

— Atunci te-am sărutat eu. Acum e rândul tău.

— Întâi dă-mi drumul, șopti ea dorind să câștige timp.

Dar el o strânse mai cu putere.

— Să săruți de la distanță? Contravine tuturor principiilor mele. Nu-mi zice că ai uitat asta!

— Bineînțeles că nu, replică ea cu răceală. Doar pe tine te-am uitat.

Fu cuprinsă imediat de remușcări văzându-l că pălește, dar refuză să se emoționeze. Mânia era singura armă de care dispunea împotriva lui. Dacă ar fi știut că e vulnerabilă, el ar fi profitat imediat de situație.

— Dacă trebuie să te sărut eu, lasă-mă s-o fac în felul meu. Așa că, dă-mi drumul!

Nu se aștepta s-o asculte și totuși el asta făcu. Dar foarte încet. Degetele lui urcară pentru început de-a lungul coapselor tinerei femei. Îi dezmiardă în trecere șoldurile, ca apoi să-i mângâie talia într-un fel care-o supuse la o adevărată tortură. Trupul ei tresări de parcă ar fi atins-o cu fierul roșu. Se lipi involuntar de el apoi, chiar în momentul când credea că a ajuns într-un punct fără posibilitate de întoarcere, el se dădu înapoi cu un pas... băgându-și liniștit mâinile în buzunare.

— Asta e tot ce pot face pentru tine? o întrebă el cu un calm exasperant.

Anna. abia reușind să-și regăsească suflul, îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva.

— Ce anume?

— Înțelegi prea bine ce vreau să spun! Nu vreau să mă mai atingi și nici... știi tu ce.

Sebastian o luă de braț și plin de calm o lipi de peretele cabinei.

— Deloc „știi tu ce“? Chiar deloc? îi șopti el cu o voce amuzată.

Anna simți în spate peretele răcoros al cabinei și căută în zadar o ieșire. Imediat două mâini îi cuprinseseră capul, tăindu-i net orice dorință de fugă. Era atât de aproape de ea încât îi simțea căldura corpului. Dacă Sebastian continua s-o țină în continuare astfel, o să cedeze și o să-și piardă astfel toată demnitatea. Buzele ei se întredeschiseră într-o șoaptă rugătoare.

— Sebastian!

El se dădu imediat înapoi și o expresie ciudată se înscrise pe trăsăturile încordate. Anna fu gata să izbucnească în plâns de ușurare. Picioarele îi tremurau așa de tare, încât probabil că ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit de perete.

— Îmi datorezi în continuare o sărutare, îi reaminti el cu o voce care o răscoli.

Ea vru să protesteze, dar ghici că el n-ar ezita s-o sărute cu forța dacă ea l-ar refuza.

— Îmi promiți că o să slai liniștit?

— O să încerc.

— Anna știa că n-ar avea nimic de câștigat dacă ar tergiversa în continuare. Se apropie de el și, după o scurtă ezitare, își încolăci brațele în jurul gâtului lui Sebastian.

— Doar un sărut ca să fim chit, îi șopti ea.

Nimic din ce se petrecuse până acum nu i se păruse ceva familiar. Nici Sebastian, nici trupul lui lipit de al ei, nici răspunsul pasionat pe care i-l smulsese fără voia ei. Și totuși, cu o naturalețe care-o uimi ca-și cum făcuse asta de sute de ori, își ridică spre el chipul și își lipi buzele de ale lui.

El nu făcu nici un gest ca s-o atragă spre sine, nici ca s-o îmbrățișeze. Dacă n-ar fi știut cu cine avea de-a face, ar fi putut crede că lui îi era teamă să nu rupă vraja acestei clipe. Fu conștientă de faptul că Sebastian își întredeschise buzele calde, dar refuză să cedeze tentației.

În alte împrejurări, fără îndoială că n-ar fi rezistat și ar fi lăsat la o parte prudența. Dar acum avea convingerea că el vrea să-și afirme drepturile asupra ei, înainte ca ea să-și recapete memoria. Și în plus, o tulburase. Se mulțumi deci să-i atingă ușor buzele, ca și cum ar fi fost o fată timidă la prima ei întâlnire. Apoi se îndepărtă de el, emoționată de dulceața neașteptată a acestui sărut.

— Tremuri? o întrebă el cu un aer viclean. De ce oare?

Ea își feri privirea.

— Mi-e frig.

— De ce refuzi să privești adevărul în față? De ce te încăpățânezi să negi evidența?

— Pentru că n-am încredere în tine.

Îi răspunse o voce aproape de neauzit, dar el o auzi și se dădu înapoi, întunecându-se la față.

— Ei bine, închipuiește-ți că nici eu n-am încredere în tine.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci suntem chit.

— Pentru moment, spuse el. Atitudinea ta se va schimba când vei ajunge la Rochefort.

Ea își încrucișă brațele pe piept.

— Nu conta pe asta. Atâta timp cât memoria nu-mi va reveni și n-o să descopăr ceea ce-mi ascunzi, o să păstrez distanța.

— Ești foarte abilă, Anna. Dar n-o să câștigi. Mai devreme sau mai târziu, o să faci o greșeală și n-o să-mi scapi. Nu ratez niciodată!

O trecu un fior.

— E o amenințare?

— Ce crezi?

O observă cu răceală, apoi își băgă mâna în buzunar.

— Apropo, înainte să plec, mi-ar plăcea să reglez un ultim mic detaliu.

Scoase o cutiuță pe care o deschise și i-o întinse.

— Vrei să-l pui?

Anna privi inelul așezat pe catifeaua albă și simți că pălește. Era o verighetă de platină, împodobită cu diamante. Soarele făcea să scânteieze apele lor pure, dându-le reflexe albastre...

Apoi avu impresia că lumina dispare brusc. Cu privirea fixă, văzu inelul învârtindu-se în fața ochilor ei, proiectând o lumină rece și dură, până când dispăru în negură.

— Anna?

Ea tresări și-și întoarse privirea de la pietrele scânteietoare. Cu un efort dureros încercă să-și alunge din minte viziunea care nu-i dădea pace.

— Unde... unde ai găsit verigheta asta?

— Eu ți-am făcut-o cadou. în ziua căsătoriei noastre.

O privi încrețindu-și pleoapele.

— Ți reamintește ceva?

Anna se dădu înapoi, cu mâna ridicată într-un gest de apărare.

— Păstrează-o, te rog. Eu... o s-o pun mai târziu... când voi fi pe insulă.

— Oh, nu, dragostea mea, o s-o pui imediat.

O prinse de încheietură și-i puse cu forța inelul în deget. Îi venea perfect.

— Nu te-aș sfătui să-l scoți.

Ea se degajă cu un gest brusc și privi inelul mușcându-și buzele.

— Că îl port sau nu, asta n-are nici o importanță! Inelul ăsta nu dovedește nimic!

— Când erai la spital, ai pretins că nu poți fi măritată fiindcă nu porți verighetă și că nici n-ai vreun semn care să indice că ai avut vreodată.

Maxilarele i se crispară.

— Degetul tău va avea un semn când vei ajunge la Rochefort! șuieră el printre dinți.

Ea își ridică bătaioasă bărbia.

— Și dacă n-o să-l am?

— O să-l ai. Sper că m-ai înțeles bine.

Îi întoarse spatele fără să-i mai aștepte răspunsul, părăsind-o pe punte, palidă, tremurând ca varga, cu privirea fixată pe diamantele sclipitoare care atârnav foarte greu pe degetul ei.

* * *

Anna începu să aibă coșmaruri din prima ei noapte petrecută pe mare, dar se decise să nu-i pomenească de ele lui Sebastian când se vor reîntâlni. Revedea toate detaliile accidentului, mereu aceleași, și se trezea deseori, pradă unei spaime îngrozitoare. Era atât de oribil. încât începu să lupte împotriva somnului din răspuțeri. Rezultatul nu se lăsă mult timp așteptat; se subție la trup și la față și cearcăne vinete îi apăruă sub ochi. În ciuda bronzului care începuse să-i coloreze pielea, avea un aer obosit și bolnăvicios.

Coșmarurile încetau totuși ziua, când ațipea pe punte. Soarele îi alunga spaimele și visele ei îi reprezentau pe Sebastian. Inflexiunile mângâietoare și senzuale ale vocii lui, sărutările lui, amețitoare, îmbrățișarea sălbatică a brațelor lui. De fiecare dată se trezea tresărind și șoptind numele lui, victimă a unui sentiment de frustrare care n-o părăsea ore întregi.

Zilele treceau fără ca Sebastian să apară. Anna nu știa dacă trebuia să se îngrijoreze sau să se bucure. Sigur, absența lui prelungită o făcea să se simtă ușurată, fiindcă nu se simțea în stare să suporte o nouă confruntare. Dar trebuia totuși să recunoască faptul că forța și prezența acestui bărbat îi lipseau. În fundul inimii ei, o voce timidă îi șoptea că, dacă el ar fi dormit alături de ea în patul ăsta mare care părea gol, coșmarurile ar fi dispărut.

Inspectând cabina, ea avusese surpriza să descopere, un dulap plin cu haine, unele mai frumoase ca altele – rochii, fuste, bluze – ca și numeroase desuuri din mătase. Costumele de baie pe care le găsisese într-o comodă aveau toate o croială foarte cuminte. Putea deci să se bronzeze pe punte fără să șocheze membrii echipajului. Cu excepția coșmarurilor ei, toate condițiile erau întrunite ca această traversare să fie extraordinară...

Dar, fără să poată explica de ce, nu se simțea în largul ei.

Anna se întoarse pe spate, întinse mâna spre paharul cu suc de portocale de lângă ea și bău încruntată o înghițitură. De ce nu reușea să se destindă? De ce nervozitatea ei creștea pe zi ce trece, ca un resort prea întins care amenința să plesnească?

Se ridică și-și sprijini bărbia pe genunchi cu un surâs amar pe buze. La ce bun să nu recunoască adevărul? Neliniștea ei era legată de întoarcerea iminentă a lui Sebastian. Fiecare zi, fiecare minut o apropiau în mod implacabil de clipa fatală când el își va face apariția și această certitudine o consuma încetul cu încetul. Îi era teamă să-l revadă, teamă de ce...

— Iertați-mă că vă deranjez, doamnă Kane.

Un om din echipaj se apropie de ea. Anna îl privi, cu inima bătând grăbită. De fiecare dată când o abordau, era pentru a-i transmite un mesaj din partea lui Sebastian.

— Da?

Omul își duse respectuos două degete la caschetă.

— Căpitanul m-a însărcinat să vă anunț că ne apropiem de Rochefort.

Ea tresări.

— Deja?

— Am făcut mai puțin decât prevăzusem. Dacă vă interesează, insula va putea fi zărită peste câteva minute.

— Mulțumesc.

Se ridică și-și strânse lucrurile.

— Mă schimb și revin pe punte.

Pentru un motiv pe care nu încercă să-l analizeze, acordă o grijă neobișnuită înfățișării sale. După o scurtă ezitare, alegerea ei se îndreptă asupra unei fuste roșii din bumbac imprimat și o bluză de mătase crem. Își strânse părul într-un coc și se fardă puțin. Din nefericire, acest artificiu nu fu de ajuns ca să-i mascheze oboseala.

Când se întoarse pe punte, șocul o țintui locului. Se prinse de balustradă și privi insula care țâșnea parcă din apele mării. Fâșii de ceață stăteau agățate de creste. De o frumusețe sălbatică, acoperită de o vegetație luxuriantă, insula Rochefort părea făcută dintr-o singură bucată. Un bloc de neclintit, care se înălța cu mândrie spre cer. De necucerit, ca o citadelă.

O insulă care semăna cu Sebastian.

Brusc, o lucire metalică îi captă atenția. O barcă zbura parcă pe crestele înspumate ale valurilor. Înainte să poată identifica pilotul, avu certitudinea

că e el. Ușurința cu care acest bărbat conducea, alura aristocratică a siluetei sale nu puteau s-o înșele. Inima Annei începu să bată nebunește în piept în timp ce el se apropia de ea.

Sebastian descrie o curbă largă înainte de a se opri, cu părul în vânt și cu un surâs provocator pe buze.

— Sari?

Anna scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Coboară atunci pe scară. Te prind eu dacă o să cazî.

După o scurtă ezitare, ea se hotărî și așteptă ca un membru al echipajului să vină s-o ajute. Crezu că n-o să reușească, dar ajunse în cele din urmă la ultima treaptă și simți imediat mâinile lui Sebastian cuprinzându-i talia și punând-o încetișor în barcă.

— Ți-am lipsit?

Nu-i lăsă timp de răspuns, fiindcă gura lui se lipi de a ei într-un sărut pasionat care-i goni orice gând. Se agăță amețită de cămașa lui, sperând că el va pune slăbiciunea ei pe seama tangajului.

— Ești aici, îngăimă ea. Eu... eram sigură că o să fii aici.

— Voiam să fiu aici ca să te întâmpin.

O privi încruntat.

— Spuneai că o să te odihnești. Ce-ai făcut ca să ajungi într-un asemenea hal? Ai aerul unei fantome.

— Mulțumesc pentru compliment.

Se smulse din îmbrățișarea lui și se așeză pe locul pasagerului, cu ochii îndreptați spre insulă.

— Îmi fac griji pentru tine, Anna, reluă el cu o voce mai blândă. Și nu fără motive. Speram să te regăsesc în plină formă.

Tânăra își încrucișă brațele pe piept, dar nu-și întoarse privirea spre el. Ce-ar fi putut obiecta? Sigur că Sebastian avea dreptate. Totuși, nu avea de gând să-i vorbească despre coșmarurile ei.

— Nu e o situație prea... ușoară pentru mine, șopti ea în cele din urmă.

— Și memoria ta?

Simți că i-au dat lacrimile și-și întoarse foarte repede capul, blestemându-și slăbiciunea.

— Nimic. Tot o gaură neagră.

— În acest caz, fă ochii mari. Îți ofer o vizită în culori, însoțită de ghid!

— E splendid, declară ea încercând să zâmbescă.

Își băgă mâna în buzunarul fustei și scoase o pereche de ochelari de soare, pe care-i puse ca să-și mascheze chipul.

El puse motorul în funcțiune și porni spre insulă. Îi arătă cu degetul un mic grup de case, ridicate pe coastă.

— Rochefort are vreo două sute de locuitori. Cea mai mare parte s-au instalat în jurul portului, în ciuda recifurilor care fac periculos accesul. Dar nu le pasă de asta, ba din contră. După părerea lor, aceste stânci abrupte prezintă avantajul de a descuraja turiștii.

Anna îi aruncă o privire uluită.

— Ce au să le reproșeze turiștilor?

— Nu le place o anumită categorie de vizitatori.

Ce voia să spună cu asta? se întrebă ea observând expresia enigmatică a lui Sebastian.

— Din ce trăiesc? Din pescuit?

— În principal din agricultură. Aici poți cultiva orice.

— Și ce recoltează?

— În principal citrice, banane și mirodenii. La Rochefort toată lumea are grădină de zarzavat, încercăm pe cât posibil să fim autonomi.

Barca trecu prin fața portului fără să se oprească. Anna aruncă o privire surprinsă.

— Nu mergem în sat?

— Nu.

Înconjură insula. Tânăra fu din nou frapată de extraordinara ei frumusețe. Cocotierii creșteau pe mal în rânduri strânse, sfidând piscurile munților ca o armată de cuceritori, opriți din atac de o vegetație densă. Arbori de cauciuc se vedeau ici și colo, invadați de păsările care zburau printre crengile lor ca niște fluturi într-o grădină.

În timp ce se apropiau de malul opus satului, Sebastian încetini și se îndreptă spre o faleză abruptă.

— Ține-te! îi strigă el ca să acopere zgomotul valurilor.

Anna n-avu nevoie să i-o mai spună o dată: Mai mult moartă decât vie, se agăță cu toate puterile de scaunul ei. Cu respirația tăiată de frică, dar nefiind totuși în stare să închidă ochii, ea pândi momentul fatal când barca se va zdrobi de recifurile ascuțite care se repezeau parcă în întâmpinarea lor. Apoi, când crezu că le-a bătut ceasul, Sebastian opri brusc motorul și

lăsă talazurile să-i poarte printre două stânci enorme. După ce le depășiră, puse imediat motorul în funcțiune, lansând barca pe deasupra mării agitate spre o falie săpată chiar în munte, aproape invizibilă cu ochiul liber.

Anna se ridică, mută de uimire.

În fața ei se întindea o lagună splendidă. Apa transparentă era de un albastru care nu putea fi descris. Iar despre plajă ar fi putut spune că e un colț de paradis, de o frumusețe și puritate demne de prima zi a creării lumii. Nisipul părea aurit. Palmieri și cocotieri imenși o mărgineau; asemenea unor ziduri vii care-o protejau de lumea exterioară. Totul în acest loc magnific părea ocolit de timpul nemilos.

— Ai chef de o baie?

— Nu mă tentează, răspuse Anna surâzând.

Își înmuie degetele în apa caldă și limpede; Se puteau distinge coraliile care acopereau fundul oceanului și peștii multicolori strecurându-se printre recifuri.

— Este... de necrezut. Cum ai descoperit locul ăsta?

El îi aruncă o privire amuzată.

— Eu n-am avut nici un rol. Strămoșii mei au cucerit această insulă cu secole în urmă. S-au instalat în apropierea locului unde se ridică acum satul. Apoi, puțin câte puțin, au străpuns muntele ca să facă un drum și așa au descoperit intrarea în lagună. S-au gândit că e o poartă ideală de ieșire.

Anna fu gata să-i ceară o explicație. Dar se răzgândi și gândurile ei o luară încetul cu încetul razna. O frază îi umbla prin cap, obsedantă, dureroasă. Buzele i se întredeschiseră ca de la sine și cuvintele îi țâșniră singure de pe buze:

— Când Dumnezeu a creat acest loc, a știut că a făcut un lucru bun.

Sebastian se întoarse spre ea cu o mișcare bruscă.

— Felicitări. Citatul este exact, aproape cuvânt cu cuvânt.

Anna tresări, alarmată de inflexiunile insinuante ale vocii lui.

— Nu înțeleg...

— Știam că, mai devreme sau mai târziu, vei sfârși prin a te da de gol.

O examina cu o privire necruțătoare, ochii lui îngustați având sclipirea unei lame de oțel.

— Când ți-ai regăsit memoria, Anna? Răspunde-mi! Când s-a întâmplat?

CAPITOLUL V

Anna își mușcă buzele.

— Nu... nu înțeleg.

— Fraza pe care ai pronunțat-o adineaori nu era a ta.

— Nu, bineînțeles că nu.

Ea își aplecă puțin capul, încercând să-și amintească de unde auzise această cugetare.

— Mi-a venit spontan în minte.

— E o frază citată deseori la Rochefort.

Anna se uită fix la el, speriată de duritatea privirii lui.

— Te cred, Sebastian. Dar eu nu știu unde am auzit-o.

El lăasă să se scurgă câteva secunde, apoi păru că se destinde.

— Cel puțin e un semn că memoria e pe cale de a-ți reveni.

Ea ridică din umeri, pradă unei. indispoziții subite.

— Presupun. E un lucru bun?

Îl privi cu atenție, pândindu-i reacția.

— Da, Anna. E un lucru bun.

— Ești sigur de asta?

El se întoarse încruntat spre ea.

— Ce vrei să spui?

— La început m-ai acuzat că mă prefac amnezică. Pe urmă m-ai lăsat să înțeleg că împrejurările în care am avut accidentul sunt înconjurate de mister și în cele din urmă mi-ai spus că-ți voi fi datoare cu niște explicații în ziua în care îmi voi recăpăta memoria. Am ajuns deci la concluzia...

— Care?

O observa cu atâta intensitate încât ea își feri privirea, ezitând să continue.

— Ai ajuns la concluzia că mariajul nostru e pe. marginea prăpastiei, sfârși el în locul ei. După părerea ta, căsătoria noastră era la ananghie, după propria ta expresie.

— Și mă înșelam?

El păstră un timp tăcerea.

— Dacă mariajul nostru te făcea nefericită? n-am de unde să știu, nu mi-ai spus-o niciodată, declară el în cele din urmă. Acum răspunde-mi cinstit, n-ai fi făcut o căsătorie din interes, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire ofensată.

— Evident că nu! ripostă ea cu toată convingerea de care era în stare. Niciodată nu m-aș fi dăruit unui bărbat pe care nu-l iubeam! Și nici nu m-aș fi căsătorit fără să știu că dragostea e reciprocă.

— Atunci nu-ți mai face probleme. Și jură-mi că o să-mi spui dacă-ți mai amintești ceva. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Anna.

Putea ea să-și considere visele drept amintiri?

— Nu e nimic concret pentru moment... doar niște străfulgerări ale memoriei. De exemplu ca acea frază de adineaori.

— Ei bine, dacă se mai întâmplă, să mă previi.

El ancoră barca de un mic ponton din lemn, o ajută să coboare și o conduse până la un hangar care adăpostea un jeep prăfuit.

— Ascensiunea până la casă e destul de dificilă, îi explică el în chip de răspuns la privirea ei surprinsă. Când eram puști, tatăl meu mă urca pe un măgăruș. Mi se părea o chestie formidabilă.

Se strâmbă puțin.

— O dată cu vârsta, am adoptat un mijloc de locomoție mai confortabil.

Jeep-ul nu avea nici portiere nici acoperiș. Anna se instalează și-și puse centura, descoperind cu îngrijorare serpentinele din fața lor.

— Cum circuli în sezonul ploilor? E probabil foarte periculos?

— Așa e. Râurile în creștere fac drumurile impracticabile.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Sper să nu te aventurezi într-o asemenea situație.

— N-am intenția. Am reținut lecția, Sebastian, și nu sunt nici proastă, nici nu vreau să mă sinucid.

— Nu-ți imaginezi ce am simțit când au tăiat carcasa mașinii ca să te poată scoate de acolo, șopti el cu o voce înăbușită. Zăceai acolo, cu fața plină de sânge. Am crezut...

Se întrerupse și privi laguna, strângând din maxilare.

— Oh! Sebastian, îmi pare rău... Nu credeam că...

— Știi tu ce-a fost cel mai rău? reluă el.

Ea își plecă ochii, simțind că i se pune un nod în gât. Ghicea ce simțise el. Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă ea ar fi trebuit să asiste la această

scenă oribilă și Sebastian ar fi fost extras dintre fiarele contorsionate, inconștient, rănit, neputința ei de a-l readuce la viață ar fi fost o tortură de nesuportat.

— Mi s-a interzis să te ating, să te văd. Am crezut că o să înnebunesc în tot timpul cât am așteptat, fără să știu măcar dacă mai ești în viață.

Anna îl luă de mână, tulburată de această mărturisire.

— S-a sfârșit cu asta, Sebastian. Acum mă simt bine.

— Nu, e vorba de mai mult.

— De memoria mea?

El își retrase mâna fără să răspundă și porni motorul.

După un timp, spuse:

— Jură-mi că n-o să te mai aventurezi niciodată pe timp nefavorabil.

Era o promisiune ușor de ținut. Doar perspectiva de a se angaja pe un asemenea drum când furtuna făcea ravagii, îi dădea fiori pe șira spinării.

— Îți jur.

El dădu din cap cu un aer satisfăcut și demară. Se adânciră într-o vegetație deasă care creștea pe ambele margini ale pantei abrupte. Trecând peste un podeț de lemn, auziră murmurul unei cascade, țipetele asurzitoare ale unei cete de papagali și cântecul subțire al păsării colibri. Apoi trecură pe lângă niște bananieri al căror frunziș se amesteca ici și colo cu petalele de un portocaliu puternic al florilor sălbatice de hibiscus, cu frunzele dantelate ale ferigilor uriașe și cu tentaculele încâlcite ale lianelor.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă în vârful muntelui. Anna privi cu spaimă fortăreața care se înălța pe stânci.

— Doamne... Nu-mi spune că acolo locuiești?

— Nu, dragostea mea. Noi locuim, acolo.

Se abținu de la orice comentariu, strivită de măreția locului. Zidurile de incintă erau pe jumătate mascate de arbori tropicali gigantici. În spatele arabescurilor grațioase ale unui grilaj din fier forjat apărea o grădină splendidă de zarzavat. În care coabitau în mod armonios mazărea, roșiile și pepenele galben.

Anna îl urmă pe Sebastian până la intrarea propriu-zisă: o poartă enormă cu inele de fier în loc de clanță.

— Dar e un adevărat castel! Când a fost construit?

— La începutul secolului al XVIII-lea.

Ea dădu din cap neîncrezătoare.

— Cum au reușit oamenii care trăiau în acel timp să ridice un asemenea monument?

— Cu sângele și sudoarea lor. Vino, sunt sigur că Dominique ne așteaptă cu nerăbdare.

Împinse cu ușurință poarta grea și se dădu la o parte ca să-i permită Annei să intre prima. Holul pardosit cu dale de marmură era imens, numeroase uși, în formă de ogivă, se deschideau pe toate laturile lui. În hol domnea o răcoare plăcută.

Anna privi uluită în toate părțile, până când ochii i se opriră pe un tablou uriaș care domina linul din pereți, reprezentând un bărbat în picioare. Un strigăt înăbușit îi scăpă de pe buze. Se dădu speriată înapoi și se împiedică de Sebastian. El o prinse de umeri și o îmbrățișă într-un gest protector.

— Ce s-a întâmplat?

— Tabloul de acolo, spuse ea cu o voce sugrumată Eș...

Era Sebastian. Așa cum ar fi putut arăta cu câteva secole în urmă. Așa cum îl văzuse ea la spital în halucinațiile ei.

— Ești tu!

El izbucni în râs.

— Nu chiar! Ți-l prezint pe strămoșul meu, Nicholas Kane.

Anna examinează portretul cu un aer neîncrezător.

— Asemănarea e surprinzătoare.

Cel mai uluitor era că fiecare detaliu corespundea cu ceea ce văzuse ea în vis. Nicholas stătea pe puntea unei nave, cu fruntea înconjurată de o bandă roșie. Părul negru îi cădea în bucle dese până la umeri. Cu mâna dreaptă rotea un cuțit și chipul lui ars de soare avea o expresie sălbatică și neîndurătoare care-i amintea de...

Înghiți cu greu.

— E un... un...

— Un pirat adevărat, să nu ne fie teamă de cuvinte, spuse Sebastian surâzând.

Iată ce explica în fine viziunea ei de la spital, butada lui Sebastian care afirmase că el era un pirat, și acea mică frază enigmatică în privința lagunei care, pentru strămoșii lui, reprezenta o poartă de ieșire. Rochefort fusese cucerită de pirații conduși de Nicholas Kane. Descoperirea asta n-avu deloc darul s-o liniștească.

Dar un alt lucru o nelinișteea încă și mai mult... De acum înainte nu mai putea pune la îndoială realitatea căsătoriei. Portretul îi furniza proba de netăgăduit că mai fusese în. această casă. Că voia sau nu, Sebastian era intr-adevăr soțul ei.

— De asta te crezi tu un pirat, șopti ea.

— Sângele corsarilor curge în vinele mele. La fel cum va curge și în cele ale copiilor noștri.

Anna îl privi fix, înmărmurită.

— Copiii noștri?

El îi cuprinse încet talia cu brațul, apoi îi mângâie șoldul.

— Poate acum deja îmi porți moștenitorul.

Ea îl împinse, clătînând cu putere din cap.

— Nu, nu, e imposibil.

— Ce știi tu?

De fapt, ea nu știa nimic. Habar n-avea când făcuseră ultima oară dragoste. încerca descumpănită să-și facă ordine în idei, când o femeie se apropie de ei cu un surâs larg pe buze.

— Fiți binevenită, doamnă Anna. E o bucurie de a vă revedea în mijlocul nostru, spuse ea cu căldură.

Era de o frumusețe frapantă; înaltă, elegantă, cu un ten de culoarea cafelei cu lapte și niște imenși ochi negri migdalați care-i aminteau pe străbunii ei caraibieni și africani.

— Anna, ea e Dominique. menajera noastră, i-o prezentă Sebastian.

Anna îi întinse cu politețe mana.

— Sper să nu fii supărată pe mine că te-am uitat; memoria mea are puțin de suferit în urma accidentului.

Dominique îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi clătînă din cap.

— Știu. Domnul Kane mi-a vorbit despre asta. Dar sunt sigură că totul va fi foarte repede în ordine, cu bunătățile pe care mă gândesc să vi le prepar.

— Dominique e o bucătăreasă clasa-ntâi, o lăudă Sebastian. Bagajele soției mele au sosit? întrebă el întorcându-se spre menajeră.

— Nu încă, domnule. Dar n-o să mai întârzie mult. Rudy – o verișoară de-a mea care este camerista dumneavoastră – a primit un telefon din port. Se duce să le ia înainte să înceapă furtuna.

Plesni din limbă și continuă:

— Se apropie una destul de urâtă de coastele noastre.

— E periculos? se interesă Anna cu un aer neliniștit.

— Oh, nu vă faceți griji, doamnă. Vântul nu va îndrăzni să atace Stânca Interzisă. Aici sunteți în siguranță.

Sebastian îi înconjură talia cu brațul.

— O să facem un tur. Aș dori să servești cina mai devreme în seara asta. Doamna e obosită.

Dominique dădu din cap.

— Desigur. Am prevăzut ceva special în meniu, pentru a sărbători întoarcerea doamnei Anna.

Le adresă un zâmbet, apoi se îndreptă însoțită de zgomotul făcut de tocurile sandalelor. Sebastian o privi pe Anna întrebător.

— Ai chei să ieșim? N-o să mergem prea departe, doar prin grădină, și poate până la turn.

— Care turn?

— E un post de observație.

— Spre ocean? întrebă ea. curioasă.

Ochii cenușii ai lui Sebastian sclipiră amuzați.

— Precauție indispensabilă pentru orice pirat care se respectă!

Annei i se tăie răsuflarea, surprinsă de schimbarea care avusese loc în el. Locul ăsta îi convenea perfect. Nu-l văzuse niciodată atât de destins. Nervozitatea care-i înăsprea trăsăturile dispăruse, lăsând locul unei expresii lipsite de griji. Dar nu avea motiv să se bucure? Obținuse ceea ce dorea. O adusese în bârlogul lui de pirat și ea n-avea nici un mijloc să plece de aici.

Îi îndepărtă brațul, conștientă că nu va scăpa atât de ușor de soarta pe care i-o rezervase.

— Mergem? îl întrebă ea.

— Pe aici.

O conduse printr-o serie de coridoare întortocheate scăldate de razele soarelui, spre care dădeau numeroase uși. Castelul ăsta era un adevărat labirint, constată Anna. N-ar reuși să găsească singură drumul înapoi. Ajunseră în grădina de zarzavaturi pe care-o văzuse când sosiseră. Ierburi aromatice, plantate în straturi îngrijite, se învecinau cu altele de legume.

— Aici ești pe proprietatea lui Dominique, o atenționă Sebastian. Ai grijă să nu strici nimic.

— De necrezut. Niciodată n-am văzut atâtea plante aromatice. Nu cunosc nici jumătate din ele.

— O să ai ocazia să guști din toate. Mâncărurile preparate de Dominique sunt vestite aici.

Traversară grădina, trecură de o porțiță de fier forjat și merseră pe o cărare stâncoasă care ducea la un promontoriu abrupt. Anna nu zări imediat tumul, fiindcă era acoperit de o vegetație deasă.

— Nu există primejdia să se prăbușească? întrebă ea când îl descoperi.

— I-am consolidat structura după ultimul ciclon. Vrei să urci?

— Probabil că e o priveliște splendidă de acolo de sus, șopti ea simțindu-se tentată.

— Spectaculoasă. N-o să regreti.

El deschise ușa și o trase de mână înăuntrul turnului. Întunericul contrasta atât de violent cu lumina de afară încât tânăra, orbită, se opri în prag ca să i se obișnuiască ochii. O șopârlă mare se ivi de sub o piatră și o privi fix înainte să dispară.

Auzi râsul lui Sebastian.

— Tot mai vrei să urci?

— Cu condiția să-mi promiți că nu sunt șerpi...

— Dacă-mi amintesc bine, la ultima noastră vizită, din cauza unui gândac te-ai aruncat în brațele mele.

— Am mai venit aici? îl întrebă ea surprinsă.

— Am ajuns până în vârful turnului chiar a doua zi după sosirea noastră.

Simțind un nod în gât, Anna privi scara în spirală care dispărea în umbră.

— Aș vrea atât de mult să-mi recapăt memoria!

— O să ți-o recapeți, Anna.

— Și atunci ce-o să se întâmple?

Îl privi drept în ochi încercând să-i descifreze expresia. În zadar. El nu mai surâdea și chipul lui se întunecase.

— O să avem o mică discuție.

Și-i întoarse spatele, ca să înțeleagă că închisese subiectul.

— Cine o ia înainte? Tu sau eu? o întrebă el.

— Eu.

Anna urcă scările, întâi încet, apoi, pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul, din ce în ce mai repede. Razele de soare se strecurau printre crăpături, zebrând pereții văruiți în alb. Sebastian era chiar în spatele ei, tăcut și atent, mâna lui rămânând, pe balustradă în apropierea mâinii ei.

Ea începuse să găfâie când ajunseră în vârf. Ieși prin trapă. își scutură fusta, de praf și-și ridică privirea. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de frumos.

— Oh, Sebastian... e feeric! exclamă ea.

— Ți-am zis că n-o să regreti.

Se sprijini de perete ca să savureze din plin spectacolul încântător care se oferea ochilor ei. Recunoștea drumul în serpentine pe unde veniseră, care se strecura ca o panglică prin pădurea tropicală. Plaja aurie se zărea în depărtare. Oceanul se întindea cât vedeai cu ochii, valurile înspumate spărgându-se cu zgomot de faleza stâncoasă.

— Ce priveliște splendidă!

Se întoarse spre Sebastian.

— Înțeleg acum de ce Nicholas a ridicat acest turn, reluă ea. Nimeni nu se putea apropia de acest mal al insulei fără ca el să prindă de veste. Dar cum supraveghea celălalt mal?

— Avea posturi asemănătoare de observație în toate punctele cardinale.

Îi arată un lanț legat de unul din stâlpi.

— La cel mai mic pericol, cel care stătea la pândă trăgea un clopot care prevenea locuitorii castelului și ai satului.

— Dar nu se putea auzi până jos.

— Era de ajuns să fie auzit până la cel mai apropiat punct de observație, care transmitea și el la rândul lui, și tot așa mai departe.

— Era un sistem foarte ingenios.

— Și foarte eficace. Nimeni n-a putut cuceri vreodată Rochefort-ul.

Anna se încruntă, amintindu-și de o frază pronunțată de menajeră.

— Ce nume a folosit Dominique vorbind de insulă? N-a zis Rochefort.

— Stânca Interzisă. Așa se numea insula când Nicholas a acostat aici.

— Și de ce a rebotezat-o?

— Urmașii lui au făcut asta. Se gândeau că vor pleda mai ușor pentru cauza lor dacă insula va purta un nume mai puțin sinistru.

— Ce cauză?

— Insulele din zonă erau asaltate de englezi și francezi. Temându-se că n-o să i se recunoască drepturile, familia mea s-a aliat cu primii ca să scape de ceilalți, iar în chip de răsplată guvernul britanic le-a dăruit în mod oficial insula.

— Familia Kane s-a aliat cu englezii?! exclamă Anna cu un aer mirat. Rochefort e totuși un nume francez.

Sebastian ridică din umeri.

— Sângele mai multor popoare circulă în vinele noastre. Mama lui Nicholas era franțuzoaică, dar soția lui era o ducesă englezoaică pe care a răpit-o în cursul unui atac pe mare. I s-a oferit o sumă uriașă drept răscumpărare, dar a refuzat.

— Sau ea a refuzat poate să plece, șopti Anna.

O privire pe furiș aruncată lui Sebastian îi fu de ajuns să ghicească de ce rămăsese ducesa, în ciuda durității lor. bărbații din familia Kane erau foarte atrăgători.

— Posibil. Jurnalele intime pe care le-am găsit în podul castelului dovedesc că erau nebuni unul după celălalt. Fiul lui Nicholas s-a căsătorit cu o spaniolă. Iar nepotul lui a căzut pradă farmecelor unei portugheze.

— Și tu? îl întreabă fără voia ei.

Surâsul lui Sebastian se șterse încet, în timp ce privirea lui se întuneca.

— Eu am ales cea mai prețioasă comoară: o femeie pasionată, cu inima pură ca un diamant.

Anna se înfioră. tulburată de aceste cuvinte mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Încerci să mă seduci? șopti ea cu o voce tremurătoare.

— De ce? Te simți sedusă?

Ea își întoarse privirea fără să-i răspundă, pradă unei subite tristeți.

— Te invidiez. Îți cunoști originile, îți știi strămoșii. Eu n-am nimic de care să mă agăț. Nici o amintire. Nici un trecut.

— Tu mă știi pe mine. Și eu știu tot ce trebuie știut.

O luă în brațe și o strânse cu duioșie.

— Ai crescut în Florida, lângă Tallabasse. Tatăl tău a murit pe când erai copil. Mama ta era infirmieră. Când erai mică, voiai așa de mult să ai frați și surori încât le rugai pe prietenele tale să joace acest rol. Aduceai acasă toate pisicile vagaboande. Preferatul tău era un motan tigrat, pe care l-ai botezat Pompon. Îți plac la nebunie înghețata de căpșuni, filmele alb-negru, iar sărutările tale sunt cele mai drăgăstoase din lume.

Ea își simți ochii înotând în lacrimi și-i surâse cu recunoștință.

— Mulțumesc. Dacă ai ști ce mult înseamnă asta pentru mine.

— O să-ți amintești totul, Anna. îți promit.

Îi examinează chipul și apoi se încruntă.

— Ești obosită. Ce-ai zice de un pui de somn înainte de cină?

Anna aprobă dând din cap. Pe iaht, nopțile lungi fără somn o epuizaseră. Prezența lui Sebastian va alunga poate coșmarurile îngrozitoare?

— E o idee bună, răspunse ea.

— Atunci urmează-mă.

Și dispăru prin trapă.

— E rândul tău! o strigă el.

Anna aruncă o ultimă privire în jurul ei. Insula era de o frumusețe impresionantă. Mândră, misterioasă, de necucerit. La fel ca Sebastian...

Se aplecă spre trapă și fu surprinsă din nou de întuneric.

— Ține-te de margine și dă-ți drumul. Scara e chiar dedesubt, îi spuse el.

Urmându-i instrucțiunile, găsi prima treaptă și simți, ușurată, două mâini puternice încercuindu-i talia ca s-o ajute. Când ajunse la ultima treaptă, el o ridică în brațe cu blândețe și o puse jos.

Privirile lor se întâlniră. În timp ce zgomotele pădurii tropicale urcau spre ei. Însoțite de zgomotul asurzitor al valurilor.

— Anna...

Vocea lui Sebastian sună ca o mângâiere. Apoi el puse stăpânire pe buzele ei și ea se abandona complet, nefiind în stare să reziste acestei chemări pasionate. Așteptase prea mult acest moment.

Și nu se mai simți nici singură nici pierdută, își găsisse în sfârșit locul pe această insulă.

CAPITOLUL VI

Anna n-a știut niciodată cum a ajuns înapoi la ceea ce numea în sinea ei „fortăreața”. Era încă sub șocul sărutului devastator pe care-l schimbase cu Sebastian.

Cum de putea avea atâta putere asupra ei, încât îi nimicea orice dorință de împotrivire doar atingând-o? Nu mai înțelegea nimic. Dacă nu cumva... Dădu din cap și un gând tulburător îi trecu prin minte. Îl iubea? Sentimentele pe care i le inspira erau mai puternice decât amnezia ei?

Nu. Era absurd. Dragostea nu avea nici un loc în ecuația asta. Cum să iubească un bărbat despre care nu știa nimic? Cum să încerce niște emoții atât de intense pentru un necunoscut? Și totuși... Ce altă explicație să dea reacțiilor ei? Era de ajuns să se apropie de ea pentru ca rezistența să i se topească la fel ca zăpada la soare.

Îl urmă mașinal într-una din camere, pierdută în gândurile ei, și rămase în prag consternată.

— Nu! Nici vorbă! exclamă ea dându-se înapoi cu un pas.

— Ce s-a întâmplat?

Îl fulgeră din priviri.

— Știi foarte bine ce!

Cu un gest larg al mâinii care cuprinse toată încăperea, îi arătă obiectele de toaletă împrăștiate pe comodă, și patul dublu.

— E camera ta!

— A noastră, rectifică el. sprijinindu-se cu nonșalanță de tocul ușii pentru a-i bara ieșirea.

Ea dădu din cap și spuse printre dinți:

— Categorie nu!

— Am mai împărțit acest pat și în trecut. Nu văd de ce acum am dormi în camere separate.

Anna îl privi cu teamă. O voce interioară îi șoptea să fugă cât mai repede, cât mai avea timp. Doar certitudinea că el o va constrânge să rămână, la nevoie chiar cu forța, o împiedică s-o și facă. Nu voia mai ales să se preteze

la jocul lui, dar el îi supraveghea toate gesturile ca o felină gata să sară asupra prăzii.

— Nu cântărești prea mult, șopti el de parcă îi urmărise cursul gândurilor. Mi-ar fi ușor să te ridic în brațe și să te arunc în pat.

Ea se încordă.

— Ai îndrăzni să mă constrângi prin violență?

Râsul lui înăbușit și senzual o înfioră.

— Eu să forțez o femeie? Propria mea soție? Nu, dragostea mea. Cunosc un mijloc mult mai simplu.

Ce mijloc? îl privi cu un aer nesigur. Ce știa el despre ea în plus și ea ignora? Niciodată nu se simțise atât de vulnerabilă. Printr-o singură frază îi pulverizase toată rezistența, simțindu-se atât de dezarmată în fața lui cum nu mai fusese niciodată în viața ei.

— Nu-mi dau seama despre ce vorbești, spuse ea cu o voce nesigură.

O expresie ciudată trecu peste chipul lui Sebastian, întunecându-i privirea.

— Aha! Atunci sunt gata să-ți fac o mică demonstrație. De acord?

Îi plăcea din ce în ce mai puțin întorsătura pe care o luase conversația lor.

— Nu e cazul.

— Atunci o să mă lipsesc de consimțământul tău. Primul punct: doar un bărbat grosolan și cu mintea perversă recurge la forță. Cum nu mă recunosc în acest portret, abordez direct al doilea punct...

— Sebastian...

— Puterea de convingere trebuie să depășească media când ai de-a face cu un caracter îndărătnic și încăpățânat.

Îndărătnică și încăpățânată? Nu-și credea urechilor.

— Nu poți să-i convingi decât pe cei care doresc să fie convinși, replică ea pe un ton rece. Ceea ce nu e și cazul meu.

El schiță un surâs șiret.

— Vrei să verificăm?

Ea se retrase prudent cu un pas.

— Nu țin neapărat.

— Cum dorești. Trec deci la cel de al treilea punct; dacă puterea de convingere se dovedește ineficace, sugerez să încercăm cu tentația.

— Nici tentată nu sunt, declară ea cu obrazii în flăcări.

— Decorul nu-ți convine? Nici o problemă: putem să ne instalăm pe plajă. Nisipul ne va servi drept saltea și stelele drept baldachin. N-ar fi romantic?

Anna își întoarse privirea de la el, nefiind în stare să rostească vreun cuvânt.

— Nu? Atunci să trecem la al patrulea punct.

Se îndreptă spre ea cu mersul lui suplu, felin.

— În acest caz, e cazul să recurgem la seducției

Încercă să-i scape dar o prinse de încheietura mâinii și o strânse la piept.

— Sebastian, nu. Nu face asta, îi spuse ea luptând împotriva slăbiciunii care-o cuprindea încetul cu încetul.

— Spune-mi un singur motiv pentru care trebuie să mă opresc.

— Nu vreau.

— Mincinoaso! Un singur motiv.

— Nu e rezonabil.

— Rezonabil?

O privi eu ochii strălucind de hotărâre.

— Scumpo, în caz că ai uitat, îți amintesc că suntem căsătoriți.

— Problema tocmai asta e, că am uitat. Și nu bruscându-mă o să mă ajuți să-mi recapăt memoria.

O tăcere încordată se lăsă.

— Vreau să te seduc, inimioara mea, șopti el cu o voce blândă.

— Mă îndoiesc.

— Te înșeli. O să te seduc fiindcă asta dorești în mod inconștient, pentru că ți-e frică să recunoști. Mai devreme sau mai târziu, o să te iau în brațe și o să fac dragoste cu tine în acest pat. Și atunci o să-ți reamintești că-mi aparții pentru totdeauna.

Fiecare dintre vorbele lui îi slăbea rezistența și frumoasele ei hotărâri. Se agăță de cămașa lui Sebastian, cu privirea rugătoare.

— Nu înțelegi de ce nu pot? Ar fi ca și cum aș face dragoste cu un străin.

— Eu nu sunt un străin.

— Pentru mine, da! Nu contează deloc în ochii tăi faptul că eu nu te-am recunoscut? Că nu-mi amintesc că m-am căsătorit cu tine... sau că te-am iubit?

Sebastian strânse din maxilare. Cicatricea care-i brazda obrazul se transformă într-o dungă lividă.

—Oh, ba da! Contează. Nu știi cât de mult.

—Cum pot fi sigură că te-am iubit eu adevărat.

O privi îndelung, fără să scoată vreun cuvânt. apoi pe trăsăturile lui se întipări o expresie amară.

— În timpul ultimei nopți pe care am petrecut-o pe insulă, am făcut dragoste în acest pat. Erai întinsă sub mine, cu părul răsfirat pe pernă și pielea ta goală era scaldată de razele lunii. M-ai privit cu niște ochi plini de pasiune și mi-ai spus că mă iubești mai mult decât orice pe lume...

O privi drept în ochi, cu trăsăturile încordate.

—Erai sinceră?

—Nu știu. răspunse ea cu o voce tremurătoare.

—Așa să fie?

O învălui cu o privire sceptică, apoi ridică din umeri.

— Ce importantă are, de altfel? Ești soția mea, Anna. E singurul lucru care contează.

— Dar nu ne putem relua firul existenței ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Să ne imaginăm că rămân amnezică pe vecie...

Își dădea seama că-l scosese din sărite.

— În acest caz, ce propui?

— Am putea reînvăța să ne cunoaștem, să ne apreciem reciproc, sugeră ea cu un aer timid.

El râse cu cinism.

— Să plecăm din nou de la zero? Nu crezi că-mi pretinzi prea mult?

Ea ridică spre el o privire strălucind de speranță.

— Dar ne putem gândi la asta, nu-i așa? Și pe urmă... poate acest nou început mă va ajuta să mă vindec?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Noi... noi am fost fericiți aici, nu?

— Mai degrabă da, răspunse el cu asprime.

— Atunci de ce să n-o luăm de la început? Să retrăim acele momente de fericire... Să vizităm aceleași locuri. Asta îmi va trezi precis niște amintiri.

Sebastian examinează chipul neliniștit al Annei ridicat spre el, apoi schiță un surâs amar.

— Foarte bine. Merită să încercăm. Presupun că trebuie să avem camere separate?

Se strădui să-l privească drept în ochi.

— Da.

— Ești conștientă că n-o să aștept o veșnicie?

— Perfect conștientă.

— Chiar dacă accept să mă supun micului tău joc, nu sunt încă pe deplin convins că amnezia ta e reală. Într-o bună zi vei fi nevoită să înfrunți trecutul, Anna, și în acea zi comedia ta va lua sfârșit. Clar?

— Foarte clar.

— Sper asta... pentru tine, șopti el întorcându-i spatele.

Ea îl reținu cu un gest impulsiv.

— Ce ni s-a întâmplat, Sebastian? Te rog, spune-mi!

El dădu din cap.

— Tu trebuie să-mi spui. Dacă vrei să-ți arăt noua ta cameră, vino acum.

Și ieși imediat din încăpere.

Anna n-avu altceva de făcut decât să-l urmeze, dar avea mai mult decât oricând îngrozitoarea certitudine că el n-o credea... și că un eveniment important survenise înaintea accidentului.

Un eveniment deosebit de grav.

* * *

— Anna! Anna! Trezește-te.

— Nu, nu mă...

— Anna.

Deschise ochii și aruncă o privire rătăcită în jurul ei.

— Sebastian?

Ei se, apropie și se așeză pe marginea patului.

— Sunt lângă tine.

— Am adormit. Cât e ceasul?

— Târziu. Dominique voia să păstreze cina în cuptor, dar am preferat să te trezesc. Altfel, riști să nu mai dormi la noapte.

— N-are importanță, răspunse ea fără să se gândească. Oricum dorm foarte prost în ultimul timp.

El îi dădu cu blândețe părul la o parte și-i atinse ușor cicatricea de pe tâmplă.

— Din ce cauză?

Anna ridică din umeri, cu ochii plecați. O luase gura pe dinainte.

— Nu știu. Ce avem la masă? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Sunt sigur că ceva care-ți place. Sunt convins că Dominique a profitat de ocazie ca să-și desfășoare toate talentele.

— Dă-mi cinci minute și vin singură jos.

El dădu din cap.

— Nu, te aștept. Riști să te rătăcești.

Anna renunță să-l mai contrazică și intră în baie. Se pieptănă cu grijă, își refăcu machiajul, apoi îmbracă o rochie roșie decoltată și încalță niște sandale cu toc.

— Sunt gata.

— Arăți splendid, îi spuse el cu o voce răgușită.

Anna avu brusc impresia că încăperea se făcuse mai mică și că atmosfera se încărca de electricitate. Dacă nu făcea nici un gest să iasă din cameră, o să fie în pericol. Dar nu asta. dorea? Fu gata să cedeze tentației de a rămâne. Apoi zări surâsul șiret de pe buzele lui și, fără să mai scoată nici un cuvânt, ieși din cameră.

Credea că cina va avea loc în sufragerie, dar Sebastian, care i-o luase înainte, traversă încăperea fără să se oprească și o conduse până la o terasă ce dădea spre grădină. Vase cu plante exotice înconjurau o masă rotundă pregătită pentru două persoane. Dominique își dăduse în mod evident osteneala pentru a crea o ambianță romantică. Un splendid decor floral compus din orhidee albe și hibiscus roșu se afla în mijlocul mesei, într-un vas umplut cu apă parfumată. Lumânări roz luminau scena ca un halou de aur.

Sebastian trase galant un scaun.

— Te rog să te așezi.

Anna atinse fața albă de masă. Timpul îi dăduse o nuanță de fildeș și din ea se degaja un miros ușor de lavandă.

— E superb, șopti ea.

Sebastian ridică din sprâncene.

— Voiai să re trăiești trecutul, nu-i așa?

Înțelese atunci tot ceea ce însemna asta.

— Vrei să zici că... totul a fost aranjat pentru mine?

El își plecă ușor capul într-o parte, cu un gest care-i devenise familiar.

— Nu asta doreai?

Anna simți că i se usucă gâtul.

— Da, dar... Presupunem că nu mă crezi.

— Am spus doar că am îndoieli asupra amneziei tale, rectifică el, scoțând dopul unei sticle de vin alb.

Umplu paharele, apoi descoperi un platou cu aperitive.

— Sunt niște empanadas. Pateuri cu pește și pui.

— Par apetisante. Totuși nu mi-ai explicat încă de ce îți dai atâta osteneală.

El păru să ezite.

— Fiindcă mi-ai cerut-o, răspunse el în cele din urmă.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Toate astea... pentru mine? repetă ea, luptându-se cu dorința de a plânge.

— Pentru noi.

Simți că ochii i s-au umplut de lacrimi și-și lăsă capul în jos.

— Mulțumesc. Sebastian. Nu știi ce mult mă mișcă asta.

El tăie un pateu în două și i-l oferi.

— Atunci destinde-te și profită de această seară, îi spuse el eu amabilitate. Lasă lucrurile să vină de la sine.

Avea dreptate. Și fiindcă el îi îndeplinise dorințele, nu-i rămânea decât să meargă pe drumul pe care i-l indicase. Anna începu să sperie că un amănunt îi va stimula memoria.

Gustă din pateu, apoi bău o gură de vin. O briză ușoară i se juca prin păr mângâindu-i umerii. Flacăra lumânărilor oscilă, antrenând umbrele într-un dans nebun. Timp de o clipă, cicatricea care bara obrazul lui Sebastian ieși în evidență, apoi penumbra o înghiți din nou, redându-i chipului întreaga perfecțiune.

Anna îl privi gânditoare. În ochii ei, această cicatrice îi dădea un farmec deosebit. În schimb... își atinse tâmpla cu un gest mașinal. Sebastian o găsea mai puțin seducătoare din cauza acestui semn?

El îi remarcă gestul și se încruntă.

— O să dispară cu timpul. Ar trebui să fii mândră de ea. E semnul că ai scăpat de la moarte.

— Nu mă mai gândesc la asta. În fine, aproape, adăugă ea cu un surâs încurcat.

Își ridică ochii spre el.

— Și tu... de unde provine cicatricea ta?

— Dintr-un accident de avion!

Anna tresări și păli. Sebastian prinse din zbor paharul care-i scăpase din mână și șterse cu șervetul lui fața de masă.

— E în ordine? se interesă el.

Ea îl privi fără să scoată nici un cuvânt, incapabilă să-i explice și să-și explice o reacție atât de violentă.

— Îmi pare rău, declară ea în cele din urmă cu-o voce spartă. Nu mă așteptam să... Cum ți s-a întâmplat?

El ridică din umeri și-i umplu din nou paharul.

— Aveam șaisprezece ani și testam un prototip. Motorul a avut o pană.

Anna simți că i se strânge stomacul și bătăile inimii i se accelerară de parcă fugise câțiva kilometri.

— E o prostie din partea mea. dar tremur din cap până-n picioare, mărturisi ea cu un zâmbet crispat.

Sebastian o privi cu dragoste.

— S-a întâmplat de mult timp și am scăpat nevătămat... cu o mică excepție, răspunse el atingându-și obrazul. Doar cât să-mi amintească de inconștiența mea și să-mi marcheze viitorul.

— Cum asta?

— Ancheta a dovedit că accidentul a fost cauzat de un viciu de fabricație. Am urmărit totul cu foarte multă atenție și m-a interesat atât de mult încât m-am decis să-mi fac din asta o meserie, să proiectez și să construiesc avioane. Desigur că pățania mi-a servit drept lecție. Mi-am jurat că nu va exista nici un defect de construcție la aparatele mele și că ele vor corespunde perfect normelor de securitate.

— Și ai reușit?

El ezită.

— Așa credeam, până de curând.

Anna se încruntă.

— Din această cauză ai fost obligat să părăsești iahtul?

— Da. Acum un an, unul din aparatele mele a fost implicat într-o dramă, spuse el cu un ton reținut. De atunci, sunt obiectul unor anchete judiciare.

— Dar n-aveai nici o vină.

Vorbise pe un ton afirmativ. Instinctul ei îi șoptise că el nu era vinovat.

Chipul lui Sebastian se destinse,

— Chiar crezi asta?

Ea reflectă, mirată că era atât de convinsă de nevinovăția lui.

— Bineînțeles. N-am nici o îndoială în privința asta.

El dădu din cap.

— Ai dreptate. Accidentul a fost analizat în cele mai mici amănunte. După luni întregi de verificare, autoritățile m-au absolvit de orice responsabilitate în această dramă. Catastrofa s-a datorat unei erori de pilotaj.

— Cei care te urmăreau în justiție...

— Unul singur. Samuel.

— N-a fost satisfăcut de concluzii?

— Părinții lui au murit în accident și el refuză să creadă într-o eroare de pilotaj.

Anna fu nespus de emoționată de această tragedie.

— E îngrozitor. Presupun că e orbit de durere. Nu-i nimic de făcut ca să-l liniștești și să-i dovedești nevinovăția ta?

Sebastian scoase un suspin.

— Pretinde să i se dea planurile avionului și rezultatele testelor făcute de piloți. Dar aceste informații confidențiale sunt prea prețioase pentru ca să le încredințeze avocaților lui. Mulți oameni fără scrupule ar da mult să le obțină și refuz să vadă ani întregi de muncă aruncați pe apa gărlei.

— O să ajungă până la proces?

— A încercat o dată. acum câteva luni. Speram să se oprească la asta, dar acum încearcă să obțină sprijinul mass media.

Dominique apăru pe terasă, împingând o masă rulantă.

— Ce-mi aud urechile? protestă ea cu o voce severă. Vă pregătesc o cină pentru îndrăgostiți și voi vorbiți de afaceri în loc să vă ocupați de ce aveți în farfurii?

Anna îi adresă un zâmbet forțat.

— Îți promit că așa o să facem.

— Sper.

Dominique luă empanadas și puse în mijlocul mesei un platou plin, frumos garnisit.

— Crab umplut, anunță ea cu mândrie. E mâncarea dumneavoastră preferată, doamnă Anna,

— Pare grozav. Mulțumesc, Dominique.

Menajera păru încântată.

— Nu așteptați să se răcească, bombăni ea îndepărtându-se.

— Crabii ăștia îți reamintesc ceva? se interesă calm Sebastian. Anna dădu din cap, evitând să-și încrucișeze privirea cu a lui.

— Oricum am noroc, șopti ea cu un surâs crispat. Mă bucur de două ori de plăcerea descoperirii.

Dacă el îi simți dezamăgirea, n-o arătă.

— Sunt crabi de uscat, îi explică el ridicându-se s-o servească. Trăiesc în cocotieri. Dominique îi adună și-i hrănește câteva zile numai cu frunze de piper.

— De ce?

— Ca să fie carnea aromată. Apoi îi coace în carapace, într-un sos cu mirodenii al cărui secret îl are numai ea. Spune-mi cum îți place.

Anna fu cucerită de la prima înghițitură. Mâncarea delicioasă i se topea în gură.

— E extraordinar!

— Acum gustă o bucățică de ananas.

I-o întinse cu furculița lui și, după o scurtă ezitare, ea luă în gură bucățica de fruct. Înghiți mașinal, tulburată de privirea lui Sebastian care nu se dezlipea de ea. Îi mângâie încet buza de jos, apoi, înainte ca ea să-i fi putut ghici intențiile, se aplecă și-i fură o sărutare.

Anna se trase înapoi, cu ochii măriți de uimire.

— Dar mi-ai promis! protestă ea.

— Ți-am promis să te ajut să retrăiești trecutul și este exact ceea ce sunt pe cale să fac.

— Sărutul e și el inclus în scenariu?

— E chiar unul din elementele esențiale.

Mai înfipse o bucățică din „fructul pasiunii” în furculița lui, i-o întinse și surâse când ea refuză s-o ia.

— Ai dreptate. Avem mult noroc să putem retrăi trecutul. Unele experiențe sunt neprețuite.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă spre ea cu o privire intensă.

— Chiar crezi că am păstrat mult timp distanța când ne-am cunoscut? Am pus totul la bătaie ca să te seduc, Anna. Și am reușit. Cum o să reușesc și de data asta. Dacă nu în seara asta, atunci mâine. Sau poimâine. Sau în următoarea zi. Cât timp crezi că o să rezisti tentației?

— Mai mult decât crezi.

Departe de a-l enerva, așa cum se aștepta ea; acest răspuns păru să-l amuze din cale-afară.

— Viața e o eternă repetare, declară el punându-și o porție zdravănă în farfurie.

— De ce spui asta?

O pală violentă de vânt mătură terasa, aplecând flăcările lumânărilor, prima manifestare a furtunii anunțate de Dominique.

— Pentru că e exact ce mi-ai răspuns și prima oară...

Anna lăsă jos furculița, simțind că i-a pierit pofta de mâncare. „Am pus totul la bătaie ca să te seduc... Și am reușit!“ Simțea că înnebunește la gândul că el știa despre ea lucruri pe care ea le ignora, că o cunoștea în intimitate, când ea nu-și aducea aminte de absolut nimic.

— Continuă să savurezi bunătățile pe care ni le-a pregătit Dominique. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Îi întâlnește privirea atentă și-și pleacă ochii în farfurie.

— Nu-mi ușurezi deloc sarcina.

— Nici n-am avut vreodată intenția.

El își tăie o bucată de brânză moale, acoperită de stafide.

— Noi o numim grappe. Gustă și hai să vedem ce-o să facem mâine.

Conversația se îndreptă spre diverse subiecte lipsite de o tentă personală și cina se sfârși într-o atmosferă destinsă. Când Dominique veni să strângă masa, Anna își dădu seama cu uimire că-și terminase crabul, devorase o jumătate din brânză și făcuse toate onorurile desertului.

— E târziu, declară Sebastian. Trebuie să te duci la culcare. Ziua de mâine va fi foarte plină.

Bău infuzia pe care i-o servise Dominique și se ridică ascultătoare.

El o imită imediat.

— Te însoțesc.

— Nu-i nevoie să te deranjezi.

— Ba da.

Renunță să-l mai contrazică și-l urmă. El se opri în pragul camerei și o luă în brațe, mângâindu-i ușor umărul gol.

— Mă faci să mă gândesc la un fagure de miere, șopti el. Culoarea părului tău, dulceața ochilor tăi, finețea pielii tale...

— Și tu semeni cu insula asta. Sălbatic, vulcanic, de neîmblânzit.

El răsese încetișor, apoi îi dădu drumul. Anna clipi uimită. Se așteptase ca el s-o sărute. Ar fi trebuit să se simtă ușurată că n-o făcuse, dar în mod inexplicabil, asta o dezamăgise.

— O să fie furtună în noaptea asta. No să-ți fie frică?

— Bineînțeles că nu, răspunse ea cu o voce pe care și-o dori sigură.

El îi mângâie obrazul, apoi se dădu înapoi cu un pas.

— Odihnește-te, Anna. Și dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă găsești.

— Mulțumesc, dar știu să mă descurc și singură.

Trecu pragul și, după o scurtă ezitare, se întoarse. Sebastian nu se clintise din loc. Și atunci înțelese brusc ce amenințare se ascundea în spatele acestei aparențe politicoase și amabile și simți că inima i se face cât un purice. El știa. El știa că ea așteptase s-o sărute, că sperase asta și că, chiar și acum, era gata să cedeze tentației. Că avea un chef nebun ca el s-o ia în brațe și s-o ducă la el în cameră ca să facă dragoste până în zori...

Privirea lui batjocoritoare avu asupra ei efectul unui duș înghețat. Închise ușa cu un gest brusc și se sprijini de ea simțind că-i zvâcnește sângele în urechi și tâmple. După câteva clipe îi auzi pașii îndepărtându-se pe culoar. Apoi se instală tăcerea.

La miezul nopții, furtuna se năpusti cu violență asupra insulei. Și Anna fu chinuită de un coșmar mai oribil ca niciodată.

CAPITOLUL VII

— Sebastian! țipă Anna.

Ușa camerei se deschise lovindu-se de perete. Imediat el fu lângă ea, luând-o cu dragoste în brațe și alungându-i viziunile înspăimântătoare.

— Am rețrăit accidentul, spuse ea cu obrajii plini de lacrimi. Nu reușesc să mi-l izgonesc din cap. Ajută-mă, dacă poți și vrei!

El o strânse și mai tare.

— S-a sfârșit, Anna. Sunt aici. Nici o primejdie nu te mai amenință.

Sebastian întinse mâna spre veioză și o aprinse. Contururile familiare ale camerei apărură, alungând umbrele înspăimântătoare. În timp ce el o legăna cu blândețe șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, sughițurile ei de plâns se potoleau din ce în ce.

— Îmi pare rău, șopti ea ștergându-și obrajii cu o mână tremurătoare. Nu voiam să te deranjez.

— Furtuna, nu-i așa? Ea ți-a amintit accidentul?

Ea își ascunse fața la umărul lui, neputând să-i înfrunte privirea.

— Am mereu același vis. Uraganul nu l-a făcut decât și mai îngrozitor.

El îi ridică bărbia și o privi îndelung, cu sprâncenele încruntate.

— De când ai coșmarul ăsta?

Nu mai găsi puterea să-l mintă și lăsă capul în jos cu amărăciune.

— De când, în mașină, am avut impresia că o să ne prăbușim în gol. Ți amintești? Când am părăsit spitalul.

— Și în timpul traversării?

O privea scrutător.

— N-am... n-am prea dormit, mărturisi ea cu o voce slabă. Mi-era teamă că o să revină coșmarul. Și atunci, ziua ațipeam pe punte.

— Înțeleg de ce ești atât de obosită, șopti el suspinând. Dar de ce nu mi-ai spus?

Ea își plecă din nou ochii.

— Nu erai acolo.

— Și în seara asta? Când te-am întrebat dacă te temi de furtună?

— Am... am mințit. Nu voiam să bănuiești adevărul.

— De ce?

Simțea tensiunea, îngrijorarea lui Sebastian.

— Știi prea bine de ce, răspunse ea cu un glas înăbușit.

Nu-i trebui mult timp ca să înțeleagă.

— Pentru că, dacă mi-ai fi vorbit de coșmaruri, aș fi insistat să dormi cu mine, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Și ai preferat să te chinuiești atât, decât să împărțim același pat?

Se ridică brusc și o luă în brațe.

— Ce faci? întrebă ea speriată. Unde mă duci?

— Ghicește.

Anna se zbătea din răspuțeri. Ghicea prea bine ce avea el în cap.

— Nu! Nu vreau să dorm cu tine!

— Cine ți-a spus că o să dormim?

O asemenea îndrăzneală o sufoca de indignare.

— Dar mi-ai promis.

El împinse ușa cu umărul și o luă liniștii pe culoar

— Ți-am promis doar să-ți las timp. Și știi ce s-a întâmplat? Răgazul s-a sfârșit.

— Dar... erai de acord să avem camere separate.!

— Asta dovedește că și eu am mințit. Deci, suntem chit.

Un tunet zgudui zidurile și se repercută pe crestele munților înainte să se piardă în largul oceanului. Apoi un fulger orbitor destrămă întunericul. Anna scoase un strigăt sugrumat și-și lipi fața de umărul lui Sebastian. Nu reușea să-și depășească groaza.

El deschise ușa camerei și o așeză în patul conjugal. Probabil că se sculase în mare grabă, fiindcă una din perne căzuse pe covor și pătura atârna pe marginea patului.

Privirile li se întâlniră și el îi zâmbi.

— Urletul tău m-a făcut să sar în sus, spuse el ridicând perna și aranjând pătura.

Ploaia răpăia în fereastră. Un nou fulger ilumina încăperea. Ana strânse din ochi, apoi îl privi pe Sebastian. Lumina îi contura trupul-musculos. Era clădit ca un atlet. Un triumphi întunecat de păr îi acoperea torsul și se pierdea în pantaloni.

Înghiți cu greu și remarcă:

— Credeam că dormi gol.

— De obicei, da.

— Dar nu și în seara asta?

— Nu.

Acum nu-i mai distingea trăsăturile. Camera era din nou cufundată în întuneric, ceea ce-i stimula îndrăzneala.

— De ce?

— Pentru că mi-am spus că ai putea avea nevoie de mine, iar relațiile noastre sunt și așa destul de încordate ca să...

Dar nu-și mai încheie vorba și ridică din umeri.

Iată ceva care-i făcea cinste, gândi Anna. Dar ea era atât de speriată adineaori, încât nici n-ar fi observat probabil că e gol. Își păstră oricum părerea pentru ea și se uită la el printre gene.

— Deci, încă o dată, ți-ai atins scopul. Pot afla acum ce ai de gând cu mine?

— Ce întrebare prostească, dragostea mea; răspunse el cu un ton ironic.

Ea se înroși.

— Nu asta voiam să spun, eu...

— Știi ce voiai să spui.

Se apropie de ea.

— Am intenția să te învelesc și să mă culc lângă tine.

Pulsul tinerei femei se accelerează.

— Și dacă refuz? întrebă ea.

El se băgă în pat.

— Întinde-te.

— Poftim?

— Ai înțeles bine, întinde-te.

Ridică spre el o privire îngrozită.

— Bastian... nu!

El rămase încremenit.

— Repetă.

— Ce?

— Numele meu. Repetă-l.

Ea ezită.

— Sebastian.

— Nu. Nu așa mi-ai spus. Mi-ai zis Bastian.

Își plecă puțin capul spre umăr. cu gestul cunoscut.

— Nici măcar nu ți-ai dat seama, nu-i așa?

— Nu, recunosc eu slab.

— E diminutivul cu care mă strigai... înainte de accident. Tu erai singura care-mi spunea așa. Și acum, când te-ai speriat, ți-a venit spontan pe buze.

Îngenunche lângă ea pe pat.

— Întinde-te, Anna.

Ea dădu speriată din cap.

— Nu! Te rog, Bastian.

Se întrerupse făcând ochii mari. El schiță un surâs triumfător.

— Vezi? Trecutul își reintră în drepturi. Nu cere decât să-i permiți.

Furtuna izbucni cu o putere sporită și Anna își duse mâinile la urechi cu un strigăt înăbușit. Două brațe puternice o strânseseră înainte ca tunetul să se stingă. Simți bătăile regulate ale inimii lui Sebastian și se destinseseră imediat.

— Totul e în regulă, dragostea mea. îi șopti el. Sunt aici.

— O să mai dureze mult?

Era o întrebare prostească. Exact genul de întrebare pe care l-ar fi pus un copil speriat. Dar puțin îi păsa. Tot ce voia era ca furtuna asta îngrozitoare să se potolească.

— Nu. Pe aici furtunile fac zgomot mare, dar se potolesc la fel de repede cum s-au pornit.

Văzând că tremură, o acoperi cu pătura și se întinse lângă ea, ținând-o strâns în brațe.

— Dormi. N-ai de ce să te mai temi. Îți promit.

Pleoapele i se închiseră fără voia ei și, pentru prima oară după mult timp, căzu într-un somn liniștit, sigură că Sebastian o va proteja, indiferent ce s-ar întâmpla.

* * *

Când se trezi, Anna era singură în pat.

Se ridică imediat și se duse repede în propria ei cameră. O tânără golea cu conștiinciozitate dulapul și sertarele comodei.

— Ce faci?

Anna își aminti că Dominique îi pomenise despre o verișoară îndepărtată și continuă:

— Rudy?

Camerista se întoarse cu surâsul pe buze.

— Bună dimineața, doamnă Kane.

— Ce faci aici?

— Vă duc lucrurile în cealaltă cameră, îi explică ea punând un teanc de bluze pe pat.

Anna tresări.

— Care cameră?

— A... a dumneavoastră, doamnă. Domnul Kane mi-a cerut s-o fac în dimineața asta.

Ana se căzni să nu-și exteriorizeze mânia. Cum îndrăznise Sebastian să ia hotărârea asta fără s-o consulte? Mersese prea departe. Fu gata să-i poruncească lui Rudy să aranjeze lucrurile la loc, dar se răzgândi. Nu dorea să se dea în spectacol în fața fetei.

Rudy o privea cu un aer uimit.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu, nimic. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Luă o pereche de blugi, o bluză de bumbac, niște desuuri și se încuie în baie. Când ieși, zece minute mai târziu, după ce făcuse un duș și se îmbrăcase, Rudy dispăruse. Ca și lucrurile Annei.

Sebastian o aștepta în sufragerie. Îi servi o ceașcă de cafea în care puse un pic de lapte și zahăr. Anna îl privi pregătind-o, tulburată de intimitatea pe care o sugera această scenă. Îi cunoștea gusturile în cele mai mici detalii și nu scăpa nici o ocazie să-i reamintească ce fusese între ei... niște lucruri despre care ea nu-și amintea nimic.

— I-am cerut lui Dominique să nu se ocupe de micul dejun, o anunță el fără nici o introducere. În sat e o patiserie care vinde niște produse delicioase și tu aveai o adevărată slăbiciune pentru clătitele cu scorțișoară făcute acolo. Putem să mergem imediat ce-ți bei cafeaua. Pe urmă am putea da o raită prin piață.

— Perfect.

Acceptă cana pe care i-o întindea și inspiră profund.

— Am întâlnit-o adineaori pe Rudy. Mi-a spus ea i-ai poruncit să-mi mute lucrurile în camera ta.

El ridică o sprânceană cu un aer inocent.

— Nu văd unde e problema.

Ceașca Annei se lovi de farfurioară.

— Căzusem de acord să avem camere separate până o să-mi recapăt memoria!

— Ei bine, după ce s-a întâmplat azi-noapte, cred că ar fi mai bine să revenim asupra acestui aranjament aiurit. Apropo, ai dormit bine?

Un val de sânge i se urcă în cap. Adormise lângă Sebastian într-un abandon încrezător. Spre dimineață, se trezise și descoperise că era tot în brațele lui, cu obrazul sprijinit de umărul lui, cu mâna pe pieptul lui. Timp de o clipă crezuse că e o întâmplare.

Dar nu făcuse nimic să îndrepte lucrurile. Din contră. închisese ochii și și lipise buzele de pieptul lui. Și visase. Un vis plăcut unde ea era înconjurată de lumini, râsete și dragoste.

Întâlni privirea lui Sebastian.

— Da. am dormit bine. dar...

— În acest caz. capitolul e închis. De acum înainte dormi cu mine.

Ea își ridică bătaioasă bărbia.

— Și o să mă lași să dorm?

El își termină cafeaua și se ridică surâzând.

— Dacă așa dorești... Bine, ești gata?

Nu, nu era. Iar pentru ea și discuția era departe de a fi încheiată. Totuși, știind că era o cauză dinainte pierdută, își împinse scaunul și-l urmă până la jeep.

Contrar a ceea ce crezuse, îngrozitoarea furtună care zguduise azi-noapte insula nu lăsase nici o urmă în trecerea ei. Puteai să crezi că nici nu fusese. Fluturii zburau liniștiți, florile se deschiseseră mângâiate de razele calde ale soarelui, și păsările se urmăreau dintr-un pom în altul scoțând ciripituri vesele.

— De necrezut. Azi-noapte am presupus că e sfârșitul lumii. Și în dimineața asta totul pare atât de liniștit!

— Sfârșitul lumii? Pentru o furtună de doi bani? Natura e obișnuită cu ploaia sau cu vântul. Ca să supraviețuiască, se încovoiaie... sau se rupe.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului și adăugă:

— La fel ca noi doi, dragostea mea, ori ne trece, ori ne despărțim.

Demară și o luă în direcția opusă lagunei. Drumul era la fel de periculos. Trecură prin mijlocul pădurii, apoi intrară într-un fel de tunel natural care nu se vedea nici din fortăreață, nici din sat. După ce-l traversară, Sebastian se opri ca să-i permită să admire panorama. Muntele avea o pantă abruptă și

Anna zări satul la picioarele lor. Pe la jumătatea drumului se vedeau culturile de fructe și lanurile de porumb.

— Ce sunt arborii de acolo?

— Bananieri, peri și lămâi.

Privi cu mândrie plantațiile.

— Cultivăm și scorțișoară, sfeclă de zahăr.

— Paradisul pe pământ, șopti Anna. Ce pot pretinde în plus?

— Tu să-mi spui, îi replică el.

— De unde să știu?

El ridică din umeri.

— Trebuie să fie ceva.

Sebastian demară din nou, înainte ca ea să-l fi putut chestiona asupra sensului celor spuse de el. Când ajunseră la poalele muntelui. îi arătă un drum care-o lua spre stânga.

— Terenul de încercare și birourile mele se găsesc într-acolo. O să facem mai târziu un tur.

Orele următoare fură nespuse de agreabile. Instalați pe terasa patiseriei, în apropierea portului, se ospătară cu clătite stropite cu sirop și băură un cocteil de fructe. Femei în costume colorate, însoțite de o droaie de copii, veneau și plecau, savurând briose atunci scoase din cuptor. Anna constată stupefiată că toată lumea o cunoștea și că era tratată ca făcând parte din marea lor familie.

După ce-și terminară micul dejun, se plimbară pe chei. Tânăra privi îndelung vapoarele care dansau parcă pe valuri.

— Nu mă așteptam să fie atâtea.

— Sunt mult mai puțin numeroase, de obicei. Dar azi e zi de târg. îi explică Sebastian. Cea mai mare parte din oameni vin de pe insulele vecine.

Ea îi aruncă o privire intrigată.

— Credeam că recifurile sunt prea periculoase ca ei să se aventureze până la Rochefort.

— Exact. Dar vezi pirogile alea.?

Îi arătă un grup de ambarcațiuni, imobilizate la intrarea portului.

— Așteaptă vizitatorii. Pentru o sumă derizorie, vâslașii îi ghidează printre stânci.

— Și dacă oamenii refuză să plătească?

El ridică din umeri.

— O fac pe riscul lor. Există aici o zicală: destinul ți-e înscris în palmă. Ceea ce trebuie să se întâmple ți se va întâmpla.

Își terminară plimbarea trecând pe strada principală. Trotuarele erau ticsite de coșuri pline cu pești, homari și crabi. Clienții și vânzătorii vorbeau într-un dialect ciudat din care Anna nu pricepea nici un cuvânt.

Ceva mai încolo, artiștii își expuneau operele: picturi, bijuterii din scoici și bambus, covoare. Anna tocmai își croia drum printre ei, când o ceată de puști se repezi spre ea și începură să-i pună în mâini coliere și brățări.

— Lasă-i, îi șopti Sebastian văzând-o că face o mișcare de refuz. Chiar ei le-au făcut. Și în felul lor îți spun bine ai venit.

— Ce limbă vorbesc? îl întrebă ea în timp ce le dădea la fiecare câte o monedă.

— Un dialect franco-antilez, plin de expresii locale și totul pronunțat cu un puternic accent creol. Zic că tu le porți noroc. Că de când ai debarcat pe insulă, sorții le sunt favorabili.

Anna le mulțumi emoționată și-și puse „bijuteriile” la gât și pe mâini. În acest moment ele prețuiau pentru ea mai mult decât giuvaerurile Coroanei.

Își petrecură restul zilei hoinărind prin sat. Spre prânz mâncară kalaloo, un fel de tocăniță condimentată făcută din pește, crab și porc și băură un vin roșu. Sebastian cumpără o pălărie de pai ca Anna să se poată proteja de soare și o ținu de mână ca și cum asta ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Soarele dispărea la orizont când el dădu semnalul plecării.

— Ți-ar plăcea să survolezi insula cu avionul? E momentul ideal.

Ea îi răspunse dând din cap entuziasmată.

Ajunseră la pista de aterizare în scurt timp. Uzine moderne se ridicau la una din extremitățile pistei, înconjurate de munți.

— Cea mai mare parte a avioanelor mele sunt proiectate aici, îi destăinui Sebastian. Introduc datele în calculator și obțin o imagine virtuală în trei dimensiuni.

Anna îi aruncă o privire întrebătoare.

— Și tu ai lucrat un timp aici. Recunoști locul?

Anna privi cu atenție, apoi ridica din umeri.

— Mi-e teamă că nu. răspunse ea.

— Nu-i nimic.

El parcă lângă pistă. Anna cobori încet, cu ochii fixați pe avionul alb de lângă unul din hangare. O teamă ciudată o cuprinse.

— Sebastian, eu...

— Ce s-a întâmplat?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— Nu... nimic.

Traversară pista, dar nervozitatea ei creștea cu fiecare pas. Când el deschise ușa și scoase scările avionului, ea se dădu înapoi. Simți că i se usucă gâtul și bătăile inimii i se întetiră. Își privi mâinile și le văzu că tremură. Cu prețul unui real efort, își ridică din nou ochii spre avion. Ușa deschisă părea o gură enormă gata s-o înghită, scara de oțel o limbă care voia s-o înșface.

— Anna?

Nici nu-l auzi pe Sebastian strigând-o. Un geamăt îngrozit îi scăpă de pe buze.

— Nu!

— Anna! Ce ai?

Fără să-i răspundă, ea îi întoarse spatele și o luă la fugă. Dar el o prinse de braț, înainte să fi putut face câțiva metri.

— Dă-mi drumul! strigă ea zbatându-se. Nu mă urc în avionul ăsta... Nu poți să mă obligi!

Unul din coliere i se sparse și o ploaie de scoici îi căzu la picioare.

— Gata! îi porunci Sebastian.

O scutură. Chipul lui era încordat.

— Anna. nimeni nu te obligă să te urci în avion dacă nu ai chef, reluă el. Liniștește-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea se opri, lividă la față.

— Mi-e frică.

— De avion?

— Da.

Ridică spre el o privire rătăcită, în timp ce o furie rece o cuprinse pe neașteptate, alungându-i frica.

— Ai făcut-o special, nu-i așa?

— Ce-am făcut?

Ea se degajă cu un gest brusc.

— Cum ai putut... Cum ai îndrăznit să-mi faci așa ceva?

— Anna...

Ea se dădu înapoi cu un aer buimac.

— Nu mă atinge! Știai că mi-e frică de avioane... Mărturisește că știai!

Și dintr-o dată începu să tremure din tot corpul. Sebastian o ridică în brațe și o duse până la jeep, în ciuda mișcărilor dezordonate pe care le făcea ca să-i scape. O puse cu blândețe pe scaun, apoi scotoci în cutia pentru mânuși, scoase o ploscă și-i deșurubă capacul.

— Bea, îi spuse el apropiindu-i-o de buze.

— Nu!

— Nu mă contrazice!

Ea înghiți până la urmă o gură și începu să tușească sufocată.

— Ce-i asta? Întrebă ea când fu din nou în stare să vorbească.

— Rom. Cum te simți?

— Foarte bine, de ce?

Se strâmbă, întoarse capul ca să nu mai vadă avionul, și-și scoase colierele și brățările.

— Nu știam că ți-e frică de avioane, Anna, ți-o jur.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Minți! Lucram aici pentru tine, eram căsătorită cu tine și meseria ta constă tocmai în construirea avioanelor. Cum ai putut să nu știi?

— Și de ce te-aș fi supus la o asemenea probă?

Ea strânse din pumni.

— Ca să verifici dacă într-adevăr mi-am pierdut memoria. Cum ai putut fi atât de crud?

— Chiar gândești asta?

Chipul lui Sebastian era crispat din cauza furiei.

— Crezi că am făcut-o intenționat ca să te sperii?

Anna nu-i răspunse. El înconjură jeep-ul, se așeză și porni motorul.

— Pune-ți centura.

— Așteaptă o clipă, n-am încheiat discuția! exclamă ea.

Sebastian se întoarse spre ea cu ochii întunecați de mânie.

— Ai dreptate. E departe de a fi încheiată! Dar ai încredere în mine, evenimentele o să se precipite!

Demară cu atâta brutalitate încât pneurile scrâșniră pe asfalt. Mașina înghițea parcă drumul care urca muntele. După tunel, Sebastian accelerează și

mai mult și se lansă pe șoseaua în serpentine. Apoi opri jeep-ul pe un drum îngust invadat de vegetație.

Scotoci din nou în cutia de mănuși. Scoase o lanternă pe care-o băgă în buzunar.

— Coboară, Continuăm drumul pe jos.

Anna îl urmă fără voia ei.

— Unde mergem?

— O să vezi.

O luă înaintea ei pe o cărare îngustă, acoperită de grohotiș. Înțelegând că se îndreaptă spre vârful muntelui, Anna privi stupefiată în jurul ei. Apoi ajunseră la un pasaj săpat chiar în stâncă. Deschiderea era destul de înaltă ca Sebastian să intre fără să se aplece și destul de largă ca să intre cot la cot.

— Peștera Eternității, îi spuse el. După cât se știe, e vorba de o formațiune naturală.

Îi făcu semn să vină lângă el.

— Privește.

Anna făcu ochii mari, uluită. Niciodată nu văzuse sau măcar visase o asemenea simfonie de culori. Încetul cu încetul soarele se îneca în apa albastră. S-ar fi zis că natura celebra cu mare pompă dispariția zilei, desfășurând toate nuanțele spectrului solar în semn ele adio. Roșul aprins se amesteca cu un roz-pal și cu un violet puternic pentru a trasa dâre de foc pe cer.

— E feeric, șopti ea ținându-și respirația.

— Acum. întoarce-te.

Ea văzu acum celălalt versant al insulei care se confunda puțin câte puțin cu apa de culoare închisă. Apoi luna apăru la orizont, în timp ce oceanul se transforma într-o masă de argint lichid.

Sebastian se apropie încet de ea. Brațele lui îi cuprinseseră talia fină într-o îmbrățișare posesivă și liniștitoare.

— Te-am adus aici fiindcă nu poți admira un asemenea spectacol fără să fii vrăjit de magia, de puritatea lui. Vreau să mă asculți și să mă crezi.

Înțelegea ce vrea ei să spună. Nu putea fi vorba de o minciună într-un asemenea loc. Ar fi fost un sacrilegiu.

— Te ascult.

— Lucram în Florida când te-am angajat. Aveam nevoie de o asistentă ca să se ocupe de corespondență, să răspundă la telefon. Candidatele n-au

lipsit, dar cum te-am văzut, am știut că pe tine o să te angajez. A fost o greșeală, bineînțeles. În clipa când ochii mei s-au oprit asupra ta, am înțeles că o să am mari probleme... Și totuși te-am angajat.

Ea își plecă ochii.

— Ți-am făcut probleme?

El râse batjocoritor.

— Puțin spus! Mi-ai întors viața pe dos înainte măcar să-mi pot da seama... Am lucrat împreună timp de șase luni; întâi în Florida, apoi te-am adus aici. Voiam să te aduc cu avionul, dar mai aveai câteva zile de concediu și ai hotărât să profiți de ocazie ca să faci o croazieră în Caraibe.

— Deci și prima oară am venit cu vaporul?

— Da.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— Ai lucrat în birourile aerodromului. Fiindcă tocmai construiam un nou prototip, eram foarte ocupat și n-am avut ocazia să-ți propun să zbori cu mine. De altfel, te apropiiai foarte rar de pistă. Îți mărturisesc că pe atunci n-am dat prea mare atenție faptului. Și nici tu nu mi-ai spus niciodată că ți-e frică să te urci în avion.

Anna dădu din cap, convinsă de sinceritatea lui Sebastian.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? Când ne-am îndrăgostit unul de altul?

El păstră o scurtă tăcere și, timp de câteva clipe, ea crezu că nici n-o să-i răspundă. Când începu din nou să vorbească, vocea lui se asprise.

— Pe urmă am încercat să te seduc.

— Asta n-are nimic de-a face cu dragostea. Și tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îi cercetă cu atenție trăsăturile virile, scăldate de clarul de lună.

— Îmi spui că mi-ai făcut curte, reluă ea. Dar ne-am căsătorit, nu-i așa? Înseamnă că avem niște simțăminte puternice unul față de celălalt. Mă înșel oare?

El închise ochii.

— Nu pot să-ți răspund.

— De ce?

Cuprinse chipul Annei în căușul palmelor și-și cufundă privirea cenușie în ochii ei larg deschiși.

— Mă întrebi de ce? Chiar în noaptea nunții, te-ai dat jos din pat, ți-ai scos verigheta și ai aruncat-o pe cearșaf...

Zâmbi cu amărăciune.

— Și apoi, scumpa mea soție, ai plecat.

CAPITOLUL VIII

Anna îl privi cu un aer înspăimântat.

— Nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi în timp ce scutura cu violență din cap.

— Nu se poate să mă fi comportat într-un asemenea mod. E imposibil. Nu în noaptea nunții!

— Și totuși asta s-a întâmplat.

— De ce? Spune-mi măcar de ce am plecat.

Mânia se aprinse în ochii lui Sebastian.

— De unde să știu? Ai ieșit din viața mea fără să-mi lași nici o explicație! Nici măcar n-am știut că ai fugit! Poliția m-a trezit ca să mă anunțe că ai avut un accident.

Puțin câte puțin, piesele de la puzzle se aranjau. Anna închise ochii, cuprinsă de amețală.

— De ce nu mi-ai povestit asta mai de mult?

— N-ai fi acceptat niciodată să vii la Rochefort, dacă ai fi știut. Și țineam să te am aproape de mine, aici, ca să putem descoperi împreună ce s-a întâmplat.

— Zi mai degrabă că voiai să mă ții aici la discreția ta, declară ea plină de amărăciune.

El o strânse de umeri, forțând-o să-l asculte... și să-l creadă.

— Mereu am dorit un singur lucru: să aflu de ce m-ai părăsit. Întrebarea asta mă înnebunește de săptămâni întregi. Pune-te în locul meu.

La început Anna nu găsi nimic de răspuns. Apoi un gând îi trecu prin minte.

— De ce m-ai bănuț că simulez amnezia? Ce-aș fi avut de câștigat?

— Ai fi fost scutită să răspunzi la întrebările mele. Erai slăbită, rănită, fără vreo posibilitate de fugă. Și simulând pierderea memoriei, câștigai timp.

Anna îi aruncă o privire îngrozită.

— De aceea ai angajat un detectiv particular și mi-ai interzis să ies singură din cameră, la spital... Ți-era teamă să nu fug din nou...

— Ce naiba, Anna, nu te mai uita așa la mine! Eram disperat. Voiam să te împiedic să faci o prostie, asta-i tot. Ce voiai să...

— Nu ți-a venit ideea să-mi spui adevărul, pur și simplu?

— Ba da, mărturisi el cu o voce răgușită. Dar când ești abandonat de soție chiar în noaptea nunții, nu ești îndemnat să-ți deschizi inima.

Ea își mușcă buzele încrunțată.

— Înțeleg de ce refuzam să cred în realitatea căsătoriei noastre și de ce verigheta nu-mi lăsase nici un semn pe deget.

Apoi ridică din umeri.

— Presupun că nu mă simțeam cu adevărat, măritată, adăugă ea.

— Nu te legăna în iluzii. Anna. Suntem căsătoriți. Și căsătoria noastră a fost consumată așa cum ce cuvine.

Chipul tinerei femei se înroși.

— Nu...

— Nu? Ai fost a mea, chiar dacă numai o singură noapte.

O privi drept în ochi.

— Trebuie să ți-o dovedesc?

— Nu. Nu-i nevoie, răspunse ea cu un aer speriat,

Sebastian îi desfăcu nasturii de la bluză înainte ca Anna să se fi putut feri și-i mângâie cu blândețe pieptul.

— Ai o aluniță, exact aici. Șopti el oprindu-și mâna pe sânul ei stâng. Și o alta. pe partea interioară a coapsei drepte.

— Te rog, taci!

Își încheie eu neîndemânare bluza și-și îndepărtă părul care-i căzuse pe față.

— De ce mă torturezi așa? Ce-am făcut ca să merit o asemenea pedeapsă?

— Te torturez?

El înjură pe înfundate.

— N-am avut intenția să te supăr în vreun fel. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Să înțeleg ce te-a apucat în noaptea aceea. Și singurul mijloc de a reuși e de a te forța să-ți regăsești memoria!

Ea dădu din cap cu ochii înotând în lacrimi.

— A forța, numai cuvântul ăsta îți vine pe buze! Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, așa cum pretinzi, răspunde-mi cinstit: ne-am iubit sau nu?

El o privi cu o tristețe care-i sfâșie inima tinerei femei.

— Iubire... E un sentiment în care eu nu mai cred. Nici măcar nu mai sunt sigur că am crezut vreodată.

Anna păli și-și întoarse repede capul, ca el să nu fie martorul deznădejzii ei.

— În acest caz, ai face mai bine să mă lași să plec. Fiindcă spre deosebire de tine eu nu pot trăi fără dragoste.

El clătină din cap.

— Nici să nu-ți treacă prin minte. Până n-o să-mi spui de ce m-ai părăsit, rămâi aici cu mine.

— După părerea mea, tu știi deja.

— Ce înseamnă asta?

Își ridică hotărâtă bărbia.

— Dacă m-am măritat cu tine, înseamnă că te iubeam și că eram convinsă că-mi împărtășești sentimentele.

— Pari foarte sigură pe tine, pentru cineva care și-a pierdut memoria, remarcă el pe un ton sceptic.

— Amnezia mea nu-mi schimbă cu nimic principiile! Și eu cred în dragoste.

— Atunci explică-mi gestul tău nesăbuit!

Ea îl privi curajos drept în ochi.

— Poate ți-am descoperit adevăratele sentimente cu o zi prea târziu. Sau ar trebui să spun cu o noapte prea târziu.

El rămase nemișcat, ca pentru a se gândi la fiecare din vorbele pe care ea tocmai le pronunțase.

— O să rămânem căsătoriți până îți vei recăpăta memoria, declară el în cele din urmă.

— Dar...

— Inutil să insiști, Anna. Nimic din ce ai putea adăuga nu mă va face să mă răzgândesc. Nu ești în stare să iei o hotărâre atât de gravă; n-ar fi drept nici față de tine, nici față de mine.

— N-ar putea fi mai rău decât să prelungim o căsătorie fără nici un rost!

— Să fim serioși, n-ai nici un chef să pleci, declară el cu răceală. Ții la fel de mult ca și mine să cunoști adevărul.

Ea dădu din cap.

— Nu.

— Mincinoso!

Se apropie de ea, cu ochii strălucind în noapte.

— Ai dorit să retrăim trecutul și asta facem. Și poate, zic poate, vom reuși totuși să ne salvăm căsătoria.

— E imposibil.

— Ești sigură de asta? Atunci dovedește-mi că trecutul e mort și că nimic nu l-ar putea reînvia.

Mâna lui Sebastian îi cuprinse ceafa.

— Arată-mi că nu simți nimic, șopti el punând stăpânire pe buzele ei.

Ea gemu în semn de protest, dar el o strânse cu și mai multă putere. O lipi de el și-i simți mușchii puternici imprimându-se în carnea ei. La acest contact, sângele începu să-i fiarbă. Timp de câteva clipe, luptă contra dorinței care o cuprindea, apoi se lăsă pradă pasiunii care-i aprinsese întreaga ființă, ca o floare apărută pe neașteptate pe un teren secetos.

Îl iubea pe acest bărbat. Doamne, cât îl iubea!

Și în acea clipă de nebunie, Anna dori să fie iubită la rândul ei.

Zilele următoare, tensiunea care domnea între ei păru să mai scadă. Anna constată ușurată că-i dispăruseră coșmarurile. Dormea acum liniștită, fără îndoială datorită prezenței lui Sebastian alături de ea. Și spre marea ei mirare, el nu încercă să-i forțeze, intimitatea. În schimb părea că găsește o plăcere răutăcioasă în evocarea jocurilor senzuale la care – după el – se pretaseră în trecut, și asta o tulbura mai mult decât voia s-o recunoască.

— Nu-i adevărat! exclamă ea sărind în picioare. N-aș fi alergat niciodată goală pe plajă. Inutil să-mi povestești contrariul, eu știu ce nu-i adevărat.

Sebastian, întins pe nisip, se ridică într-un cot iar ochii lui străluciră malițioși.

— Încerc doar să-ți reîmprospătez memoria, dragostea mea.

Anna îl privi încruntată.

— Recunoaște mai degrabă că încerci să, mă inciți să-mi scot costumul de baie.

— Recunosc.

— Ei bine, nu-ți merge!

Nu, n-o să reușească așa ceva cu ea. Anna îi întoarse spatele și făcu câțiva pași pe plajă.

— Găsește altceva.

— De acord.

Se ridică și-și adună prosoapele.

— Ce-ai zice de o mică plonjare?

— Cu plăcere. Să-mi iau labele?

— Nu. N-o să ai nevoie de ele acolo unde mergem, răspunse el cu un aer misterios.

O luă de mână și intrară în pădure. O cărare șerpuită ajungea până în vârful colinei, jalonată ici și colo de câte o stâncă acoperită de licheni și iederă. Anna își ridică ochii spre porțiunea de cer albastru care se zărea printre tijele de bambus. Briza nu reușea să se strecoare până la ei și atmosfera era înăbușitoare.

— Curaj, suntem aproape, îi spuse Sebastian.

Anna auzi un clipocit ușor. Se îndreptau spre un râu care se vărsa în lagună. Un arbore enorm apăru brusc în fața lor. Dădu la o parte cu mâna crengile groase pline, de flori roz, frumos mirositoare, și rămase cu ochii fixați spre luminiș.

Ajunseseră în paradis.

Și pentru prima oară. un sentiment tulburător că mai văzuse acest loc o cuprinse.

O gigantică. piscină naturală, înconjurată de stânci, ocupa tot central luminișului. O cascada scânteietoare se vărsa într-un clopot, argintiu. De jur-împrejur, ciori de un colorit strălucitor se agățau de trunchiurile palmierilor, se târau pe pământul plin de mușchi, oferindu-și cupele deschise fluturilor multicolori care dansau pe deasupra lor într-o sarabandă grațioasă.

Anna își întoarse capul spre Sebastian care o privea cu atenție.

— E... e incredibil, șopti ca să nu tulbure atmosfera idilică din jurul lor.

— Știam că o să-ți placă.

— Îmi plăcea acest loc... înainte?

Întrebarea îi scăpase fără voia ei. La fiecare vizită, la fiecare întâlnire ea pândise declinul care-i va trezi memoria. Nimic nu se întâmplase... până acum. Respirația i se accelerează și o trecu un fior la gândul că în sfârșit obținuse certitudinea așteptată și mult dorită. Cunoștea acest loc!

— Da, îți plăcea. De fapt era colțișorul tău preferat.

Se apropie și-i răsfiră părul ca să scuture petalele de flori care i se prinseseră în trecere.

— Locul ăsta are și o semnificație deosebită pentru noi doi, reluă el. Simți asta?

Anna închise ochii. Da, încerca o senzație incredibil de puternică; aproape palpabilă. Un hohot de râs, doi ochi cenușii plini de dorință, un trup cald lipit de al ei... Brusc, această imagine țâșni din tenebre ca o rază orbitoare de lumină.

— Îți reamintește de ceva? o întrebă imediat Sebastian.

Anna deschise cu regret ochii. Imaginea dispăru imediat.

— Da, timp de o clipă, m-am văzut aici împreună cu tine.

— Ce făceam?

Ea se înroși.

— Eram... eram împreună, se mulțumi ea să spună. Într-o grotă din spatele cascadei.

Sebastian o privea cu atenție, încercând să-i citească gândurile.

— Și ce altceva ai mai văzut?

— Era un fel de nișă săpată în piatră și acoperită de mușchi.

— Un pat natural, o aprobă el luând-o în brațe. Un pat pe care l-am împărțit.

— Da.

Annei îi venea greu să vorbească, atât era de emoționată.

— Cascada forma o perdea deasă care ne ascundea de restul lumii, reluă ea. La un moment dat, o rază de soare a trecut prin ea transformându-se într-un curcubeu...

— Știi ce s-a întâmplat după? o întrebă Sebastian cu o voce răgușită.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii Annei.

— Am făcut pentru prima oară dragoste.

— Da. chiar acolo. Și pe urmă?

Anna încercă să-și amintească, să coboare în adâncurile memoriei. Dar în zadar, scena pe care o întrevăzuse într-o fracțiune de secundă era de o frumusețe care-i tăia răsuflarea. Cum de o putuse uita?

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc nimic altceva, șopti ea cu tristețe.

Mâinile lui Sebastian îi cuprinseseră talia și crezu că o să-i spună ce s-a întâmplat. Dar el îi dădu drumul.

— În orice caz suntem pe calea cea bună.

Anna îi aruncă o privire intrigată.

— De ce nu m-ai adus mai de mult aici? Ar fi trebuit chiar să începem de aici.

El dădu din cap.

— Am așteptat să fii mai puternică.

— Adevărat?

Îl privi cu un aer bănuitor.

— Ești sigur că nu așteptai mai degrabă ca situația să-ți fie mai favorabilă?

— Vrei să știi dacă aveam în minte să te duc în spatele cascadei ca să facem dragoste? Răspunsul este da.

— Știu ce ai în minte.

— Nu preferi să vizităm locurile înainte, să te pronunți?

Ea se dădu cu un pas înapoi.

— Nu. Mulțumesc.

— Ei bine, cu atât mai rău.

O ridică în brațe și o duse spre lac. Anna nu încercă să se zbată sau să protesteze. La ce bun? Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Sebastian și, în timp ce el mergea cu pași de uriaș, ea savura contactul pielii lui goale, jocul mușchilor puternici sub palmele ei. El se opri la marginea apei, o puse jos cu blândețe și-i înconjură talia cu brațul. Anna își dădu capul pe spate și-l privi îndelung.

— La ce te gândești? o întrebă el cu tandrețe.

— La momentul pe care l-am trăit împreună în grotă, îi răspunse ea înroșindu-se, și care va rămâne pentru întotdeauna întipărit în memoria mea. Chiar dacă nu-mi va rămâne nimic altceva, din trecut, voi avea întotdeauna aceste clipe minunate.

— O să-ți regăsești memoria, spuse Sebastian cu o voce plină de siguranță. Și atunci o să știm ce s-a întâmplat.

După aceste cuvinte sări în piscină, antrenând-o și pe Anna cu el. Când apa acoperi cele două trupuri înlănțuite, tânăra începu să sperie că nu-și va regăsi niciodată memoria. Fiindcă presimțea că asta va însemna sfârșitul căsătoriei lor.

* * *

Anna își înnodă prosopul de baie în jurul taliei și-l privi pe Sebastian. El adormise, lungit pe o stâncă. Chiar în această clipă, în abandonul liniștit al somnului, din el se degaja o forță ieșită din comun.

Se urcă fără zgomot pe stânci și căută intrarea grotei. Îi trebuiră mai multe minute să găsească trecerea, dar reuși în cele din urmă să se strecoare în spatele cascadei.

Toate detaliile corespundeau amintirilor ei. Solul tapisat cu mușchi moale care se înfunda sub picioarele ei, nișa scaldată de o lumină verde. Trecutul pluti efemer în jurul ei, ca un ecou îndepărtat, apoi dispăru. Anna suspină cu tristețe; N-avea rost să mai rămână aici, acest loc nu-i va evoca nimic altceva.

Sebastian dormea în continuare, așa că ea o luă la întâmplare pe stâncile plate care coborau în trepte până la lagună și, fără să știe cum, ajunse pe plajă. Cerul începuse să se acopere de nori amenințători. Anna intră în apă, cu privirea neliniștită fixată spre linia orizontului. Numai să nu fie vorba de o altă furtună în pregătire. Se obișnuise cu trombele de apă care se abăteau zilnic asupra insulei, dar nu avea curajul să înfrunte un nou cataclism, comparabil cu cel care se dezlănțuise în noaptea sosirii ei.

Zgomotul unui motor tulbură brusc liniștea. Un vaporeș, condus de un bărbat cu părul roșu, venea în linie dreaptă spre lagună și trecu îndrăzneț de bariera recifurilor. Zărind-o pe Anna, opri motorul și-și agită brațele.

— Chris! Eu sunt. Vino... înoată până la mine!

Tânăra înainta încet prin apă, simțind un gol în stomac datorită senzației îngrozitoare că va retrăi o dramă.

— Benjamin?

Prenumele ieșise de pe buzele ei fără să-și dea seama. Îi ascultă silabele familiare, apoi îl mai repetă o dată, plină de siguranță:

— Benjamin?

— Da. Eu sunt. Grăbește-te să nu ne surprindă!

Anna șovăi, descumpănită. Necunoscutul ăsta o cunoștea. Și se părea că și ea îl cunoaște. Dacă nu, de ce i-ar fi pronunțat numele? Mai făcu un pas în direcția lui. Trebuia să-l întrebe, să pretindă să-i spună unde s-au mai întâlnit.

Apa îi ajunsese până la talie când un zgomot de pași grăbiți se auzi în spatele ei, urmați de un plonjon asurzitor. Sebastian țâșni într-o ploaie de spumă și o prinse cu putere de încheietură. Cu respirația tăiată, cu mușchii încordați, se interpușe între ea și vaporeș.

Timp de un minut care părea să nu se mai termine, cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Apoi pilotul vaporeșului înjură și porni motorul. Ambarcațiunea descrie un arc de cerc înainte să dispară în spatele recifurilor.

Sebastian îi cuprinse talia și o trase spre plajă.

— Cine e? o întrebă el aruncând-o pe nisip.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios.

— Nu știu.

— Minți.

O luă de umeri și o scutură.

— Te-am auzit! I-ai spus Benjamin î

— Nu mint!

Cum să-i explice un lucru pe care nu-l înțelegea nici ea?

— Nu-l cunosc.

— Te pregăteai să te duci cu el. Cine e?

Scutură din cap, îngrozită de furia lui Sebastian.

— Numele lui mi-a venit spontan pe buze, dar nu știu cine e acest bărbat.
Îți jur!

El îi dădu brusc drumul, ca pentru a nu comite ireparabilul. Pe fața lui anormal de palidă, ochii aveau o strălucire incandescentă.

— Mă minți din prima zi, nu-i așa? Nu ți-ai pierdut memoria!

Anna își înghiți lacrimile care-i veniseră în ochi. fiindcă un gest de mândrie îi interzicea să plângă în fața lui.

— Știi bine că nu e așa.

— V-ați bătut amândoi joc de mine. În ce scop? E amantul tău?

— Îți repet că nu-l cunosc. Poate... poate l-am cunoscut... înainte, dar nu-mi mai amintesc. Te rog, crede-mă!

El clătină din cap cu o privire disprețuitoare.

— S-a terminat, Anna. Sau ar trebui să-ți spun Chris?

— Nu înțeleg, răspunse ea cu o voce slabă. Nu știu de ce m-a strigat așa.
Nu e numele meu, nu-i așa?

— Nu, dar e cel pe care l-ai pronunțat la spital, imediat după accident...

Sebastian se încruntă. Anna îl privi cu îngrijorare. Mânia i se topise, dar expresia distantă părea și mai amenințătoare. Dădu brusc din cap. Luase o hotărâre? Care?

— Vino...

Îi întinse mâna și, timp de o clipă, ea rămase țintuită locului, incapabilă să facă vreun pas. După brutalitatea cu care o smulsese din apă și o aruncase pe plajă, un asemenea gest o lua prin surprindere. Poate Sebastian încerca astfel s-o facă să înțeleagă că nu va mai folosi constrângerea față de

ea? Îi luă mâna fără să ezite, ca să-i dovedească faptul că avea încredere în el.

Ajunseră în mare grabă la jeep. Totuși, în loc să demareze în trombă așa cum se aștepta Anna, el își deschise radioul și discută prin intermediul stației locale cu cineva, dar în dialect.

— Pe cine ai chemat? Ce i-ai spus? se interesa Anna care nu pricepuse o boabă.

— Am contactat satul ca să-l informez că pe insulă există un intrus și am ordonat să-mi fie adus cât mai repede posibil ca să-l interogheze.

— E legal?

El îi aruncă o privire arogantă.

— Insula îmi aparține. Am toate drepturile.

— Să presupunem că-l găsesc pe omul ăla și ți-l aduc... ce se va întâmpla? întrebă Anna neliniștită.

Se întoarse spre ea. Ochii lui prevesteau furtuna.

— O să-l întreb dacă el te-a ajutat să fugi în noaptea nunții noastre, dacă el a făcut ca mașina să ajungă în râpă, cu riscul de a te omorî, și pe urmă te-a părăsit cu lașitate, rănită și inconștientă.

Chipul lui Sebastian avea acum o expresie dură și inflexibilă.

— Și dacă e el, îl omor.

CAPITOLUL IX

În tot timpul drumului Anna rămase într-o stare de prostrație. Printr-o singură frază, Sebastian îi pustiise inima și mintea. Simțise de la început că el îi ascundea ceva, că un obstacol se ridica între ei. Dar nici un moment nu bănuise că e vorba de un bărbat.

Își împreună mâinile ca să le împiedice să tremure. Era posibil ca să-l fi părăsit pe Sebastian pentru Benjamin? Ideea o revoltă. Nu! Îi purta soțului e o dragoste profundă. Trebuia să existe o explicație. Trebuia!

Ajungând acasă. Sebastian parcă în apropierea grădinii de zarzavat și-i spuse:

— Îmi pare rău, Anna. Aș fi preferat s-o aflî altfel. Speram că o să-ți recapeți întâi memoria și că, abia mai apoi, o să putem rezolva cu calm toate problemele noastre.

— Parcă mă socoteai o mincinoasă, care se preface amnezică? Trebuie să te hotărăști, Sebastian. E ușor pentru tine să joci pe mai multe, planuri!

El mormăi printre dinți, cu ochii fixați pe parbriz.

— Nu știi ce să mai cred. Dar o să capăt răspunsul la întrebările mele mai repede decât crezi!

Și, ca și cum nu se putea împiedica, îi atinse obrazul cu vârful degetelor, cu un gest mângâietor.

— Du-te și schimbă-te, Anna. Invitatul... nostru nu va întârzia probabil să-și facă apariția și vreau să fii acolo când va sosi.

I-ar fi plăcut să-l poată convinge pe Sebastian de nevinovăția ei. Totuși nu avea nici o dovadă în acest sens. Fusesse prima surprinsă de ceea ce se întâmplase.

Urcă direct în camera ei, își scoase costumul de baie și făcu un duș rece, sperând că jetul înghețat o va ajuta să-și depășească teama. Tocmai terminase să se îmbrace și-și împletise părul într-o coadă, când Dominique dădu buzna în încăpere.

— În locul dumneavoastră, aș coborî repede să văd ce se petrece, înainte ca domnul Sebastian să-l facă praf pe tipul ăla.

Anna sări treptele din patru în patru, ciulind urechea. Niște voci ridicate îi parveniră din birou. Împinse ușa și rămase încremenită în prag văzându-i pe cei doi bărbați față în față, înfruntându-se. Benjamin se muta de pe un picior pe celălalt, cu pumnii strânși. Obrazul stâng, umflat și învinețit, arăta că în mod sigur nu venise aici de bunăvoie.

Sebastian se sprijinise de biroul lui, cu brațele încrucișate, într-o atitudine mândră și indiferentă. Dar Anna, care-l cunoștea acum destul de bine, își dădu seama că nu era atât de destins cum voia să pară.

— Intră, Anna, îi spuse el fără să-și dezlipească plivirea de la „invitatul” lor. Ți-l prezint pe Benjamin Samuel. După părerea lui, sunteți foarte apropiați.

Anna primi șocul în plin și-și holbă ochii de uimire.

— Samuel? repetă ea încet. E cel care te-a atacat în justiție?

— Chiar el.

— Doamne, Chris să terminăm odată! strigă Benjamin furios. Spune-i verde în față ce crezi despre el și să plecăm de aici!

Ea clatină din cap în semn că nu și, în mod instinctiv, se apropie de Sebastian.

— N-am nici o intenție să vă urmez. Nu vă cunosc. Și de ce îmi spuneți Chris?

Benjamin îi aruncă o privire stupefiată.

— Al cui joc îl faci? E numele tău. Chris Bishop. Și noi doi suntem...

Aruncă o privire jenată în direcția lui Sebastian.

— Suntem vechi prieteni.

— Regret, dar nu-mi amintesc de dumneavoastră. spuse ea cu răceală.

Benjamin îi aruncă o privire uluită.

— Glumești? Ne cunoaștem de ani de zile.

— E amnezică de la accident, declară Sebastian. Presupun că dumneavoastră n-ați uitat însă de accident? Rulați nebunește în plină furtună. Mașina a părăsit șoseaua și s-a prăbușit într-o râpă, rostogolindu-se câțiva metri. Și ați fugit, părăsindu-vă... prietena... într-o stare gravă.

Benjamin păli.

— Am fugit după ajutor! Am mers kilometri întregi, dar m-am rătăcit. Când în cele din urmă am găsit, un telefon, accidentul fusese deja semnalat la poliție. Nu mai aveam deci nici un motiv să mă întorc în locul respectiv.

Se întoarse spre Anna.

— Înțelegi, nu-i așa?

Ea se lipi de Sebastian care, înțelegându-i spaima, îi înconjură umerii cu brațul.

— Și ce căuta soția mea în acea mașină?

— Te părăsea, bătrâne, îi răspunse Benjamin fără menajamente, luându-l peste picior.

— De ce?

— Descoperise că săvârșise o greșeală grosolană căsătorindu-se cu tine. Mi-a telefonat ca să vin s-o iau înainte să descoperi adevărul în privința noastră.

— De fapt, ce anume?

— Că încerca să mă ajute să câștig procesul.

Anna tresări, îngrozită. În schimb, Sebastian nici nu clipi, păstrând un chip impasibil.

— Care era natura exactă a relațiilor dintre voi? Erați prieteni... intimi?

Benjamin schiță un surâs șiret.

— Oarecum.

— Erai amantul ei?

Anna vru să protesteze, dar Sebastian o strânse de braț ca să tacă.

— Viața mea particulară nu te privește, declară Benjamin.

— Sunt soțul ei și am dreptul să știu! Răspunde-mi: erai amantul ei?

Bărbatul ezită, apoi ridică din umeri.

Da. Acum ești mulțumit? Am avut o aventură cu ea, acum mulți ani, și nu văd ce interes am avea s-o readucem pe tapet. S-a prescris.

Sebastian nu făcu nici un comentariu. Îi păsa sau nu? Anna îi invidia calmul și indiferența. Ideea de a fi fost vreodată amanta lui Benjamin Samuel o umilea.

— De ce eram cu... tine în noaptea aceea? îl întrebă ea eu o voce aspră, hotărându-se totuși să-l tutuiască. Și de ce voiam să-mi părăsesc soțul?

Benjamin își plecă privirea.

— Fiindcă lucrai pentru mine. Și te-ai decis să fugi fiindcă ți-era teamă să nu descopere adevărul. Cred că începuse să se prindă.

— Vrei să spui că... spionam pentru tine?

— Exact, o aprobă el trecându-și mâna prin păr. Aveam nevoie de cineva la fața locului care să-mi obțină niște informații mai precise. Nu mă puteam lupta singur cu el. Era bogat, puternic, intangibil chiar. Când am aflat că e

în căutarea unei asistente, ți-am dat bani ca să candidezi. Aveai dreptul și la o primă grasă dacă obțineai postul.

Anna îl privea fix, îngrozită de ce-i auzeau urechile.

— Și am acceptat? Eu... spionam pentru... bani?

Benjamin ridică din umeri:

— Evident. Ești o tipă bine, Anna, și știi, la fel ca toată lumea, care-ți sunt interesele.

Ea scoase un geamăt și, smulgându-se din brațele lui Sebastian, se îndreptă spre fereastră. I se făcuse silă de propria ei persoană. Toate discursurile pe care i le ținuse lui Sebastian despre dragoste, loialitate... Toate nu erau decât o minciună. Își făurise o imagine care n-avea nici o legătură cu adevărata ei personalitate.

Își aplecă distrusă capul. Cum să mai trăiască cu o asemenea greutate pe inimă? Și mai ales cum să-și mai privească în ochi soțul? Acum când îi cunoștea duplicitatea, în mod sigur o ura.

— Ce fel de informații trebuia să-ți transmită soția mea? se interesă Sebastian.

— Planurile aparatului Seawolf. Și raporturile piloților despre probele de încercare în aer.

— Pe scurt, toate elementele privind accidentul care i-a costat viața pe părinții tăi.

— A fost un accident criminal! strigă Benjamin. Avionul tău i-a omorât. Aparatul era greșit proiectat și greșit construit.

Sebastian ignoră acuzația și continuă cu aceeași voce liniștită:

— Totuși, Anna... pardon, Chris, n-a furat dosarele. De ce?

— Ca și cum n-ai ști! Ele sunt aici, pe insulă...

— În acest caz, de ce nu le-a șterpelit când am adus-o la Rochefort?

— N-ar fi putut niciodată să părăsească insula cu planurile. Problema s-a rezolvat de la sine când ai cerut-o în căsătorie. Nu-i mai rămânea decât să aștepte momentul oportun ca să le ia și apoi să mi le dea cu discreție.

— Atunci de ce m-a părăsit chiar în noaptea nunții?

— Eu... eu îi cerusem să renunțe.

O bruscă nervozitate apără în vocea lui Benjamin. Anna se întoarse spre el intrigată.

— Devenise prea periculos. În plus, începuseși să ai bănuieli.

— Vrei să mă faci să cred că lăsați totul baltă, chiar în momentul când erai gata să reușești? N-are nici un sens.

Bărbatul își dresă vocea.

— Contrar a ceea ce crezi, eu țin la Chris și-mi pare nespuse de rău că a fost rănită în accident. Și nici prin minte nu-mi trecuse vreodată că o să se mărite cu tine. Nu mi-aș fi imaginat că se va ajunge până acolo.

— Și, după părerea ta, de ce s-a măritat cu mine?

— Și-a dat probabil seama că era mult mai rentabil să fie soția ta decât să lucreze pentru mine.

Anna deschise gura, sufocată de perfidia acestei replici. Sebastian încasă lovitura fără să clipească, dar strânse pumnii și ea crezu că o să sară la Benjamin.

Dar nu mai avu timp; soțul lui Dominique intră în aceeași clipă în încăperea, evitând astfel un conflict deschis.

— Camera e gata. Ați terminat cu el, patroane?

— Da, Joseph, îi răspunse Sebastian.

Își privi adversarul din cap până-n picioare, cu un zâmbet disprețuitor pe buze.

— Joseph o să-ți arate camera. În locul tău, l-aș urma fără să crâcnesc. Dacă nu...

— Ei, o clipă! protestă Benjamin. Ți-am spus tot ce știam. Nu mă puteți reține împotriva voinței mele!

Sebastian rânji.

— Fii liniștit, vei părăsi insula mâine dimineață la prima oră. O să veghez personal la asta. Dar acum se pregătește o furtună: Așa că dispari în camera ta și să nu te mai văd în fața ochilor.

Benjamin își mușcă buzele, părând că ezită.

— Și Chris?

— Nu e problema ta.

— Dar...

Joseph îl înșfacă de braț și-l împinse fără menajamente pe culoar. Ușa se închise în urma lor.

Atunci Sebastian se întoarse spre Anna cu o lumină enigmatică în fundul ochilor.

— M-am căsătorit deci cu Mata-Hari...

— Îmi pare rău. spuse ea întâlnindu-i privirea. Nu poți să știi cât de mult regret ceea ce am făcut.

— Nu încerci nici măcar să te aperi?

Ea își plecă privirea.

— Nu văd cum. Probele sunt zdrobitoare.

— Nu-ți face griji în privința asta. Mâine vom avea toate probele de care avem nevoie.

— De ce mâine?

— Fiindcă voi avea raportul detectivului pe care l-am angajat. Vom ști ce trebuie să credem din versiunea lui Samuel.

Anna se înfioră.

— Și până mâine?

— Așteptăm.

Furtuna o trezi pe Anna care sări în sus și se repezi fără să se mai gândească în camera lui Sebastian.

— Mă întrebam cât o să mai rezisti, îi declară el văzând că dă buzna în cameră, trântind ușa de perete.

— Dată fiind situația, mi s-a părut mai convenabil să dormim separat, spuse ea.

Tunetul bubui deasupra capetelor lor. Ea se lipi de perete, galbenă la față.

— Ce mai aștepți? Vino încoace.

Ea nu făcu decât un salt până în pat și se ghemui în brațele lui Sebastian. Suspină.

— N-ar fi trebuit să fiu aici. Mi-e rușine.

— Din cauza lui Benjamin?

— Da.

— Fiindcă a fost amantul tău?

Ea dădu din cap, descumpănită de franchețea lui Sebastian.

Acesta se sprijini într-un cot și o privi intens, cu o privire de nedescifrat.

— Există un lucru pe care nu ți l-am spus... și pe care ar trebui să-l știi.

— Dacă e încă o veste proastă, prefer să te abții, spuse ea cu o voce obosită.

— Nu e o veste proastă.

Făcu o pauză înainte să adauge:

— El a mințit, Anna. N-ai fost niciodată amanta lui. Pentru un motiv foarte simplu: când am făcut dragoste în grotă, tu erai virgină.

Anna încremeni, simțind că ochii i se umplu de lacrimi de recunoștință.

— Ești sigur? Nu-mi spui asta numai ca să mă liniștești?

— Nu, asta e adevărul. Și am insistat până ai acceptat să te căsătorești cu mine. Ceea ce dovedește nu numai că a mințit ci și că te cunoaște destul de puțin. Îmi pun deci întrebarea: cine este el în raport cu tine?

Anna închise ochii, pradă unei tristeți nemărginite. Ar fi vrut să și-l alunge din memorie pe Benjamin. Dacă l-ar fi crezut, ea își trădase soțul într-un mod de neiertat. Iar mâine, când detectivul își va prezenta raportul, impostura ei va ieși la lumina zilei. Și Sebastian o va alunga din casa lui, din viața lui...

Fără să scoată nici un cuvânt, părăsi patul. Camera era cufundată într-un întuneric adânc, împrăștiat din când în când de lumina fulgerelor. Anna inspiră profund și-și dezlegă încet bridele care-i țineau cămașa de noapte. Dacă tot trebuia să plece, n-o va face fără să ia cu ea o ultimă amintire de la Sebastian, o amintire pe care o va îndrăgi până la sfârșitul zilelor ei.

— Anna?

Cămașa de noapte căzu cu un foșnet la picioarele ei. În aceeași clipă un fulger orbitor luminează încăperea.

— Sper că știi ce faci, îi spuse el cu o voce răgușită, fiindcă dacă te ating, nimic nu mă va mai putea opri.

— Nici nu vreau să te oprești. Vreau să facem dragoste... ca și cum ar fi pentru prima oară. Vroiai să fii soția ta... chiar și numai pentru o noapte.

El veni lângă ea și-i cuprinse în palme chipul fierbinte.

— Nu-ți fie teamă. N-o să-ți fac nici un rău. Ea ridică spre el o privire încrezătoare.

— Nu mi-e teamă.

Sebastian o ridică în brațe și o așeză cu blândețe pe pat. Imediat buzele lor se contopiră, în timp ce mâinile puternice, lacome și îndrăznețe îi mângâiau neobosite trupul.

Mângâierile lui se făceau din ce în ce mai intime. Se lăsă în voia lui, subjucată. Fiecare din gesturile lui Sebastian era urmat de o beție a simțurilor care depășea tot ce și-ar fi putut ea imagina.

Dragostea lor fu la fel de vijelioasă ca furtuna care făcea ravagii în spatele ferestrei Anna fu nespuse de tulburată fiindcă nimic n-o pregătise pentru această dezlănțuire de pasiune.

Se lăsă să cadă pe spate pe saltea, încercând să-și regăsească suflul și rațiunea.

— Bastian... așa a fost... așa a fost și prima oară când am făcut dragoste în grotă?

El o aprobă din cap și-i mângâie obrazul cu dragoste.

— Da.

— Adevărat?

— Adevărat.

Și o sărută cu blândețe pe buze.

— Și asta nu e decât începutul.

Anna se cuibări la pieptul lui, cuprinsă de o plăcută oboseală. Fusese nebună să creadă că o singură noapte îi va fi de ajuns. Ar fi vrut să nu se termine niciodată. Ar fi vrut să cunoască aceeași beție a simțurilor în toate zilele vieții ei...

Pleoapele i se închiseră fără voia ei și adormi imediat. Dar somnul ei fu tulburat de un vis ciudat.

* * *

Un fulger brăzda cerul de culoarea cernelii, luminând camera de hotel. Anna întoarse capul și-i privi pe Sebastian, în brațele căruia ațipise. El dormea profund.

Se desprinse ușurel din îmbrățișarea lui, atenta să nu-l trezească. Apoi se dădu jos din pat și se îmbracă în mare grabă. În momentul când se pregătea să părăsească încăperea, ezită. Îi mai rămânea un singur lucru de făcut înainte să plece.

Își scoase cu încetinitorul verigheta, o sărută și apoi o aruncă în așternutul mototolit. Un fulger făcu să scânteiere diamantele, însoțindu-le în căderea lor. Anna închise ochii încercând să-și oprească lacrimile.

Trebuia să fugă.

Aruncă, o ultima privire spre chipul liniștit al lui Sebastian. Pentru a-și întipări pentru totdeauna în minte trăsăturile lui bărbătești. Apoi, înghițindu-și hohotele de plâns, se strecură pe culoar.

Niciodată nu i se păruse că ascensorul coboară atât de încet. I se păru o veșnicie până când trecu de recepție și ajunse la poarta hotelului.

În ciuda orei matinale, portarul stătea cu conștiinciozitate în post.

— Vreți să vă chem un taxi, doamnă Kane? O întrebă el deschizându-i ușa.

— Nu, mulțumesc. Sunt așteptată.

Își regretă imediat, vorbele. Sebastian va afla acum că nu plecase singură. Dar oricum va ști la ce trebuie să se aștepte după ce va ajunge la Rochefort și îi va citi scrisoarea.

O mașină parcată de cealaltă parte a străzii porni și opri în fața ei. Benjamin se aplecă și-i deschise portiera.

— Ai întârziat! Grăbește-te!

Ea coborî de pe trotuar și rămase nemișcată, fără să simtă picăturile de ploaie care i se prelingeau pe obraji. În fundul sufletului ei avea sentimentul unei pierderi ireparabile. Își ridică ochii spre fațada hotelului, apoi un tunet o făcu să se repeadă în mașină. Benjamin demară în trombă.

— Le ai?

— Nu.

El apăsă pedala acceleratorului până la fund, ținând mâinile crispate pe volan.

— Nu-mi vine să cred!

Ploaia cădea acum cu o asemenea violență. încât Anna nu mai vedea drumul.

— Benjamin, mai încet! Conduci prea repede.

— Erai singura noastră speranță! Cum ai putut face asta? Din cauza ta am ratat totul, totul.

Benjamin avea dreptate. Ea era de vină. Le trădase pe cele două persoane care contau cel mai mult pentru ea.

Lacrimi fierbinți începură să-i curgă pe obraji.

— Îmi pare rău, șopti ea eu o voce sugrumată. Dar mi-ai spus că renunți la urmărirea prin justiție. M-ai încurajat chiar să continui relația cu Sebastian.

— Bineînțeles! Pentru tine era cel mai bun mijloc ca să ai acces la dosare. Chiar ai crezut că o să abandonez totul, fiindcă tu te-ai îndrăgostit prostește de tipul ăsta?

— Da, așa am crezut! Dacă nu, aș fi plecat de mult. E nevinovat, Benjamin. Când o să admiți în fine că a fost vorba de un accident tragic și că...

— N-a fost o eroare de pilotaj. Avionul era prost proiectat și prost construit.

Lovi volanul cu pumnul.

— Te-am prevenit ce-o să se întâmple dacă nu aduci planurile. Cu atât mai rău pentru tine. O să-i aduc la cunoștință că ești sora mea vitregă.

— Cum vrei, spuse ea cu o voce obosită. Nu mai are nici o importanță pentru mine de acum încolo. L-am părăsit.

— Ce-ai făcut?

— Ai auzit foarte bine. I-am scris o scrisoare în care îi explicam totul.

Își întoarse capul ca el să nu-i vadă fața scaldată în lacrimi.

— Nu mai ai cum să faci presiuni împotriva mea. S-a terminat. Ai pierdut.

— Așa crezi?

Acceleră, cu chipul crispat de furie.

— Niciodată n-o să renunț, mă auzi? Niciodată! Vreau să plătesc pentru moartea părinților noștri! Vreau să-l condamne, să-l azvârle în închisoare, să-l...

Un tunet asurzitor îi acoperi vocea. Un fulger zebă cerul, luminând brusc hăul care se căsca în fața lor. Înțelegând că el nu mai putea redresa mașina la timp, Anna începu să urle.

Timp de o clipă mașina rămase ca suspendată în aer. Apoi se strivi de pământ cu un zgomot înspăimântător. Tânăra nu observă că portiera din partea lui Benjamin se deschisese și el fusese proiectat afară. Mașina își continuă drumul rostogolindu-se din ce în ce mai repede. Asurzită de zgomotul tablei contorsionate și amețită de durerea fulgerătoare din tâmplă. Anna scoase un ultim strigăt:

— Sebastian!

Apoi o gaură neagră o înghiți.

Se trezi și se ridica brusc, acoperindu-și gura cu mâna ca să nu țipe. Își amintea. Își amintea totul!

CAPITOLUL X

Primul ei impuls fu să-l trezească pe Sebastian ca să-i spună totul, apoi se răzgândi și se sculă fără să faci nici un zgomot. Avea nevoie de timp de gândire. Conștientă în mod dureros că mai trăise această scenă, se îmbracă în întuneric și părăsi pe furiș camera. Totuși, de data asta n-o să mai fugă. Va face față evenimentelor.

Se duse în vârful picioarelor până în bucătărie și-și făcu o cafea. Nu se iviseră încă zorii dar o lumină palidă se desena la orizont, anunțându-le apariția. Anna traversă casa tăcută, cu ceașca în mână. Tocmai trecea prin fața biroului lui Sebastian când un zgomot o făcu să-și ciulească urechile. Cineva era înăuntru. Împinse ușor ușa și tresări uimită. Benjamin scotocea prin sertare.

— Ce faci? Ai înnebunit? îl întrebă ea îngrozită.

El își ridică iute capul și o fulgeră din priviri.

— Pleacă de aici!

— Nici gând.

Închise ușa în urma ei.

— Unde e Joseph?

— Doarme dus. I-am furat cheile și am alergat încoace.

— Te rog. Benjamin oprește-te. E inutil. Părinții noștri n-ar fi dorit așa ceva!

El lăsă să-i scape un râs cinic, continuând să scotocească înfrigurat prin teancurile de hârtii.

— Deci amnezia nu era decât praf în ochi... îmi închipuiam.

— Te înșeli. Adineaori mi-am recăpătat memoria.

— Ia te uită! Ce ușor e!

Se întoarse spre ea și o privi cu atenție.

— Aș putea să-ți cunosc intențiile?

— O să-i explic totul lui Sebastian.

— Ce abnegație, spuse el scrâșnind din măsele. Și care va fi reacția lui, după părerea ta? Doar nu-ți închipui că o să te ierte? În fond, te-ai infiltrat aici ca să-l spionezi și...

— Dar n-am făcut-o pentru bani! Am acceptat doar fiindcă credeam, la fel ca și tine că Seawolf are vicii de fabricație și e responsabil de moartea părinților noștri.

Se sprijini de birou cu ambele mâini și se aplecă spre el.

— Am avut acces la dosare. Benjamin. Am citit toate rapoartele de expertiză. Avionul corespundea tuturor normelor de securitate.

El își îndreptă spatele, cu ochii strălucitori.

— Zici că ai avut acces la dosare?

— Da, dar...

El se ridică dintr-un salt.

— Și unde sunt?

— Într-un fișet, în apropiere de pista de zbor.

Îl luă de braț cu un aer rugător.

— Renunță la proiectele tale de răzbunare, Benjamin. Îți faci singur rău. Asta nu-i va reînvia nici pe tatăl tău nici pe mama mea.

— Crezi că nu știu asta? spuse el cu o voce ciudată. Dar măcar, nu vor fi morți din vina mea.

Anna clătină din cap cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog, încetează să te mai chinuiești singur. Ai pilotat avionul bine... în sfârșit, cât de bine ți-a stat în putință. Chiar dacă raportul a ajuns la concluzia că a fost greșeala ta, eu nu te consider vinovat de accident, ți-o jur!

Văzându-l că se crispează brusc, Anna înțelese că făcuse o greșeală. El o luă de braț și o împinse spre ușa de la terasă.

— Hai să plecăm!

— Nu merg nicăieri cu tine, protestă ea încercând să se elibereze. Vreau să-l anunț pe Sebastian că mi-am recăpătat memoria.

— O s-o faci după ce mă ajuți să pun mâna pe dosarele alea.

Fără să țină cont de rugămințile ei, o trase spre grădină. Se iveau zorii. Un fazan auriu țâșni dintr-un tufiș și, bătând din aripi, își luă zborul.

— Benjamin, oprește-te! strigă Anna. Hai în casă să discutăm și să...

— Nu. Vreau rapoartele!

Privirea lui disperată, rătăcită, o îngrozi. Căută atunci un compromis.

— Dacă... dacă îți arăt unde sunt, ești satisfăcut? Nu să le iei, doar să le citești.

El se încruntă și ochii lui luară o expresie gânditoare.

— Îmi promiți că mi le arăți? Fără să-mi ascunzi nimic?

— Da. Cu o condiție.

Îi aruncă o privire bănuitoare.

— Care anume?

— Eu o să conduc mașina.

Benjamin schiță un zâmbet încărcat de amărăciune.

— Presupun că am meritat-o. Hai!

Anna porni motorul jeep-ului și se îndreptă spre sat. Drumul aluneca îngrozitor. Totuși nu îndrăzni să propună să se întoarcă. Se făcu ziuă exact când ieșeau din tunel și începură să coboare spre pistă. În acel moment zări o mașină în oglinda retrovizoare.

Știu imediat că era Sebastian și că-i va prinde în curând din urmă. Rula mult mai repede decât ei. Își aruncă privirea spre Benjamin. Se părea că el nu remarcase nimic.

I se strânse inima. Sebastian își imagina probabil că-l părăsea din nou, că, de la început, pusese totul la cale cu Benjamin și că se prefăcuse amnezică doar ca să pună mâna pe dosare.

Mâinile Annei se crispară pe volan. Drumul devenea din ce în ce mai periculos. Râurile se revărsaseră în cursul nopții, aducând adevărate torente de noroi pe șosea. Luă destul de greu un viraj foarte strâns și scoase un strigăt de groază când văzu o parte a șoselei surpându-se în spatele lor. Sebastian nu va reuși să se oprească la timp. Frână atât de brusc încât motorul cală.

— Ce naiba te-a apucat?! strigă Benjamin.

Anna sări din jeep fără să-i mai răspundă și începu să fugă ca o nebună ca să-l avertizeze pe Sebastian asupra pericolului. Dar știa că e deja prea târziu.

Dintr-odată mașina țâșni din curbă. El încercă cu disperare să evite prăpastia care se deschidea în fața lui. Frânele scrâșniră. Apoi mașina se prăbuși în gol.

— Bastian!

Anna se aruncă pe burtă, scuturată de sughituri convulsive de plâns. Era mort. Nimeni n-ar putea supraviețui unei asemenea căzături. Își făcu curaj și se uită în prăpastie. I se taie răsuflarea. Jeep-ul fusese oprit din cădere de un palmier, exact deasupra următorului viraj. Toată partea din dreapta era

făcută praf. Sebastian zăcea inert, prăbușit deasupra volanului. Benjamin o ajunsese din urmă și o scutură de braț.

— Să ne grăbim. Palmierul o să cedeze dintr-o clipă în alta.

Se repezică la mașină, dar de data asta Benjamin se urcă la volan și demară în trombă. Ajunseră în câteva minute în apropiere de locul accidentului, dar Anna avu impresia apoi că le trebuiseră ore ea să se cațere până la jeep. Constată îngrozită că fața lui Sebastian era plină de sânge.

— Trebuie să-l ducem imediat la spital, spuse Benjamin încordat. Nu-mi prea place că trebuie să-l deplasăm, dar n-avem de ales.

Anna dădu din cap.

— Nu există nici un doctor pe insulă. Când se produce un accident, Sebastian duce întotdeauna răniții cu avionul la San Juan.

Benjamin tresări.

— Cu avionul? Vrei să zici cu... un Seawolf?

— Da. Te rog, Benjamin, acceptă să pilotezi tu avionul. Doar tu îl poți salva pe Sebastian.

Era o rugămintă fără sens, dar nu avea totuși de ales. Benjamin privi chipul răvășit al surorii sale vitrege, apoi dădu din cap, cu o hotărâre de neclintit în ochi.

— De acord. Dar serviciul contra servicii. Îi duc la spital dacă-mi dai dosarele.

— Cum îmi poți propune un asemenea târg? întrebă ea cu un aer scandalizat. Nu vezi că moare dacă nu facem nimic?

— Rămâne la latitudinea ta. Vrei să te ajut sau nu?

Anna era constrânsă să accepte. Spuse printre hohote de plâns:

— Te urăsc, Benjamin. Și o să te urăsc până la sfârșitul zilelor mele!

— Dacă așa vrei... Dar în locul tău, m-aș hotărî înainte să-și piardă tot sângele.

Ea închise ochii cuprinsă de disperare. „Oh, Sebastian, iartă-mă!“

— Ai câștigat, răspunse ea cu o voce spartă. Accept.

Anna trebui să-și adune tot curajul ca să urce în avion. Dacă viața lui Sebastian n-ar fi fost în pericol, ar fi rămas la sol. În timpul zborului, Benjamin nu scoase nici un cuvânt și ea nu știu niciodată cum de a reușit el să aterizeze la Puerto Rico. De altfel puțin îi păsa. Toată atenția îi era concentrată asupra chipului livid al soțului ei.

O ambulanță îi aștepta la aeroport și-i duse la spital. Anna îl însoți pe Sebastian până la urgență, apoi se întoarse spre Sebastian.

— Ai avut ce-ai dorit, nu-i așa? Acum cară-te cu prețioasele tale dosare, îi spuse ea printre dinți.

— Chris...

— Christiana nu mai există. A murit în ziua când mi-ai cerut să-mi schimb numele ca să mă angajez la Sebastian. De acum înainte mă numesc Anna.

— De acord... Anna, reluă el, încearcă să mă înțelegi, eu...

— Oh, te înțeleg chiar foarte bine. Îți trebuie neapărat un țap ispășitor fiindcă n-ai curajul să-ți recunoști propria responsabilitate. Acum, pleacă, Benjamin. Nu mai vreau să te văd.

Îi aruncă o privire încărcată de dispreț și-i întoarse apoi spatele.

Așteptarea fu îngrozitoare pentru Anna. Știa că, dacă Sebastian va muri, o părticică din ea va dispărea o dată cu el. Iar dacă el va supraviețui, îi va purta în mod sigur o ură de moarte. Îl trădase. Din prima zi când se întâlniseră, nu încetase să-l mintă. Și se îndoia că el o va putea ierta vreodată.

Văzându-l pe medic, sări în picioare.

— Cum se simte?

— Starea lui e satisfăcătoare. Rănile sunt superficiale.

Anna se simți atât de ușurată încât fu gata să izbucnească în lacrimi.

— Pot să-l văd?

— Bineînțeles. Cu condiția să nu stați prea mult. E sub tranchilizante și are nevoie de odihnă.

O infirmieră o conduse până în ușa camerei și se dădu la o parte, surâzându-i.

— Zece minute, doamnă Kane, nu mai mult.

Încăperea era cufundată în penumbră. Anna se apropie de pat cu un aer timid și atinse ușor mâna lui Sebastian. Un bandaj îi înconjura fruntea. Pe chipul de o paloare îngrijorătoare, ochii erau închiși. Anna strânse din pleoapele, simțind un nod în gât. Fusese și el la fel de disperat când venise la spital la căpătâiul ei?

— Bastian.

El nu-i răspunse. O auzea măcar? Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Dragostea mea, ce-am făcut? șopti ea cu o voce înăbușită.

Îngenunche lângă pat, conștientă că, dacă nu-i spune acum tot, nu va mai avea niciodată puterea necesară.

— Te-am trădat, Sebastian. Am acceptat să lucrez pentru Benjamin fiindcă e fratele meu vitreg și fiindcă m-a rugat să-l ajut. Dar am făcut ceva și mai rău încă... I-am dat dosarele tale.

Pândi un semn care i-ar fi indicat că a auzit-o. Dar el nu se mișcă. Cu o nespusă tandrețe îi mângâie părul închis la culoare, linia voluntară a obrazului, conturul buzelor. Cum de putuse să-l uite?

Se aplecă și-l sărută ușor pe buze, cu o privire încărcată de regrete.

— Te iubesc, Sebastian. Aș vrea să știi tot ce reprezinți tu pentru mine. Aș vrea să știi ca... nu va mai exista un alt bărbat în viața mea; Chiar dacă mă gonești de pe insulă.

Nu mai avea mare lucru de adăugat. Anna îl luă de mână și-l strânse cu putere ca pentru a-i transmite forța ei, pentru a-l readuce la viață;

Infirmiera apăru în prag.

— Îmi pare rău, doamnă Kane. A trecut timpul.

Anna se ridică încet, cu ochii la Sebastian.

— O să revin, dragostea mea. De data asta n-o să fug, îți promit.

Când ajunse a doua zi de dimineață în fața spitalului, Anna fu abordată de Joseph, care se părea că o așteptase.

— Domnul Sebastian m-a însărcinat să vă spun că nu mai e aici, doamnă Kane. A plecat.

Ea îl privi stupefiată.

— Cine l-a autorizat să plece în starea în care era?

— Domnul Sebastian nu are nevoie să-l autorizeze cineva.

— Unde s-a dus?

— Nu știu. Dar a dat toate dispozițiile necesare ca să vă puteți întoarce în Florida. Cu vaporul, preciză Joseph.

— Nu! Trebuie să-i vorbesc, să-i explic...

— Nu, doamnă. Trebuie să plecați în Florida.

Anna deschise gura să protesteze, apoi renunță să mai discute și-și plecă tristă capul. La ce bun? Chiar dacă Joseph știa unde se află. Sebastian. n-o să-i spună. Asculta de ordinele stăpânului său.

— Foarte bine, declară ea pe un ton grav. Dar te rog să-i transmiți din partea mea lui Sebastian că n-am terminat cu el. Departe de așa ceva.

Joseph îi surâse cu toată gura.

— Da, doamnă. O să-i transmit mesajul.

Tot timpul traversării, Anna oscilă între speranțele cele mai nebunești și pesimismul cel mai negru. Ajunse în Florida total descurajată, convinsă că Sebastian o ura, o disprețuia. Altfel de ce ar fi refuzat s-o vadă la Puerto Rico?

Totuși... Refuză să creadă că totul era pierdut. După ce aflase că-l părăsise pentru un alt bărbat, că se infiltrase în uzina lui ca să-l spioneze, Sebastian o păstrase totuși lângă el. Pasiunea de care dăduse dovadă când făcuseră dragoste nu putea fi simulată. Încercase să afle adevărul cu o răbdare, cu o hotărâre și cu o încăpățănare extraordinare. Nu era asta dovada că o iubea încă?

Dar, dându-i dosarele lui Benjamin, îl trădase din nou. La ce bun să se amăgească singură? Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să distrugă sentimentele pe care i le purta soțul ei.

La coborârea de pe vapor, o mașină o aștepta.

— Am ordinul să vă conduc la hotelul Oasis, o informă șoferul deschizându-i portiera limuzinei.

Ea păli din cauza șocului.

— Probabil că e o greșeală, e...

Era același hotel în care-și petrecuseră noaptea nunții. Sebastian nu putea fi atât de crud!

— Ordinele domnului Kane sunt categorice, doamnă. Trebuie să vă las la hotelul Oasis.

Ca pe un pachet incomod? își mușcă buzele.

— Și dacă refuz să vă urmez?

Șoferul îi aruncă o privire jenată.

— În acest caz, am ordinul să vă informez că domnul Kane va face să fiți imediat arestați pentru furat, dumneavoastră și domnul Samuel.

Își drese vocea.

— Aveți interesul să mă însoțiți, doamnă.

Nici de data asta nu avea de ales. Se urcă în limuzină.

Sui plină de curaj scările și intră în hotel.

Un funcționar o prinse imediat de cot și o conduse la ascensor.

— Dați-mi vă rog cheia camerei, o să mă descurc singură, ripostă ea imediat.

Acesta roși puternic.

— Am primit ordin să vă escortez... personal.

Anna fu gata să se revolte, dar expresia dezolată a tânărului o făcu să se răzgândească.

— Ești foarte conștiincios, șopti ea.

El îi mulțumi cu un surâs.

— Nu-mi fac decât munca, doamnă.

Bineînțeles că Sebastian alesese aceeași cameră ca atunci: apartamentul nupțial... Anna se simți ușurată să nu-l găsească acolo, așteptând-o. Asta îi dădea un timp de gândire. Totuși încordarea ei crescuse din minut în minut, așa că peste o oră, începu să dorească să-l vadă apărând. Ca să termine odată.

Când ușa se deschise, ea tresări, simțindu-și nervii întinși la maximum. Sebastian nu pronunță nici un cuvânt, mulțumindu-se s-o privească impasibil. Apoi închise ușa în urma lui.

Un pansament îi acoperea sprânceana dreaptă.

— Cum te simți? se interesă ea cu o voce nesigură.

— Bine. Doar că o să am o cicatrice în plus.

— Îmi pare rău. Am încercat să te avertizez să nu iei virajul.

— Știu. Și îți mulțumesc pentru asta.

El se îndreptă spre salon, aruncă în trecere două plicuri pe canapea și-și scoase apoi haina și cravata.

— Corespondență pentru tine, îi spuse el indicându-i plicurile cu un semn din bărbie.

— Despre ce e vorba?

— Una din ele e de la fratele tău. Presupun că-ți cere iertare pentru purtarea lui.

Anna tresări.

— Știi că Benjamin e fratele meu?

Sebastian ridică din sprâncene.

— Păi mi-ai spus-o la spital, nu-ți amintești?

— Ba da, bineînțeles. Dar credeam că nu mă auzi.

O privi drept în ochi.

— Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai pronunțat.

— De ce nu mi-ai răspuns? De ce m-ai lăsat să plec fără să spui nimic?

— În cazul că ai uitat, nu prea eram în stare pe atunci să țin vreun discurs. Și nici n-aveam chef să discut despre viața noastră într-o cameră de spital, cu toate infirmierele alea care intră și ies fără încetare. Puțin după plecarea ta, fratele tău a venit și el să mă viziteze. Nu prea era în formă și...

Annei nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Benjamin a venit să te vadă și ce ți-a spus?

Sebastian se îndrepta spre fereastră și se sprijini de geam. Soarele îi aureolă chipul.

— Mi-a mărturisit că nu ți-a oferit bani ca să lucrezi pentru mine ci că, pur și simplu, ți-a cerut să-i faci un serviciu în memoria părinților voștri.

— E adevărat. Dar asta nu mă scuză totuși, șopti. ea. Am acceptat să-i fac jocul, după cum la fel am consimțit să-i furnizez informațiile de care avea nevoie ca să te atace în justiție.

— Până când ai înțeles că moartea părinților voștri nu s-a datorat unui aparat cu vicii de fabricație. Imediat ce ți-ai dat seama de asta l-ai informat că „asocierea” voastră s-a terminat.

— Ți-a spus și asta?

Anna îl privi stupefiată.

— Ce i-ai făcut, ca să-i smulgi aceste mărturisiri?

— Fii sigură că nu l-am torturat.

Se întoarse spre ea.

— Fratele tău are nevoie de ajutor, Anna. A admis că a montat toată afacerea asta doar ca să găsească un țap ispășitor. Pentru că nu suporta ideea că a putui comite o eroare de pilotaj. Acum își recunoaște responsabilitatea în catastrofa care i-a costat viața pe părinții voștri, la fel ca și în accidentul în care era cât pe-aci să mori. E gata să urmeze un tratament.

— Săracul Benjamin!

— Mi-a mai spus că i-ai telefonat de mai multe ori ca să-i spui că mă iubești și că te-ai hotărât să-mi spui adevărul.

— E adevărat. Mi-a răspuns că e foarte fericit pentru mine și că, oricum, avea de gând să lase totul baltă. Dar că mă ruga să mai aștept puțin înainte să-ți dezvălui adevărata mea identitate. Până când se vor potoli valurile făcute de această poveste murdară...

Anna suspină.

— Dar mințea.

— N-avea în nici un caz intenția să renunțe la atac, o aprobă Sebastian. Voia doar să te șantajeze. Exact?

Anna dădu din cap.

— Mi-a telefonat în seara căsătoriei noastre, în timp ce tu făceai duș, spuse ea.

Amintirea o făcu să se înfioare. Își reamintea cât fusese de speriată, de înnebunită.

— Nu m-am putut totuși decide să accept, reluă ea. Nu mă simțeam în stare să te trădez. Atunci, l-am mințit și eu. I-am zis că aveam dosarele și i-am dat întâlnire în fața hotelului. Știam că singurul mijloc de a-l face să renunțe la șantaj era să te părăsesc pentru totdeauna.

Sebastian se apropie de ea.

— Și în noaptea când am făcut dragoste pe insulă, ai re trăit în vis această scenă. A fost momentul când ți-a revenit memoria, nu-i așa?

— Da, șopti ea.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Mi-era frică de reacția ta. Mi se părea îngrozitor tot ceea ce făcusem... Mai ales când mă gândesc că Benjamin și cu mine ne pregăteam să-ți scotocim prin arhivă.

— Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. M-am lansat în urmărirea voastră și mașina mea a căzut în prăpastie. Și atunci ai făcut un târg cu fratele tău: viața mea în schimbul dosarelor.

Anna își ridică privirea scăldată de lacrimi.

— Ți-a spus?

— Mi-a mărturisit totul.

Ea își plecă încetișor capul.

— N-ar fi fost decât o trădare în plus. Presupun că n-o să mă ierți niciodată.

— Să nu te iert? se minună Sebastian. Când tu mi-ai salvat viața și ți-ai înfruntat teama de a te urca în avion numai ca să rămâi alături de mine?

Luă al doilea plic și i-l întinse.

— Îți reamintește de ceva?

— E scrisoarea pe care ți-am trimis-o la Rochefort în noaptea nunții.

Îl privi fără să înțeleagă.

— Nu e deschisă...

— Se pare că noua mea asistentă nu e la fel de eficientă ca fosta spuse el. Pur și simplu a uitat să mi-o dea. Îmi explicai în ea totul, nu-i așa? Adevărata ta identitate, motivele plecării tale?

Ea dădu din cap, prea emoționată ca să poată vorbi.

— Rupe-o, Anna.

— Nu înțeleg.

— Acum nu-și mai are rostul. Știi de ce te-am adus aici?

Lacrimile pe care încerca să și le rețină începură să i se rostogolească pe obraji.

— Dragostea mea, ai crezut că vreau să te pedepsesc?

O luă în brațe și Anna se simți ca și cum porțile paradisiului se deschiseseră în fața ei.

— Te-am adus în acest hotel fiindcă aici viețile noastre s-au despărțit, îi șopti el. Aici, legăturile căsătoriei noastre au fost sfărâmate. Și tot aici vreau s-o luăm de la început. Noi doi nu am avut lună de miere, nu-i așa, scumpa mea? E timpul să remediem lucrurile.

Ridică spre el un chip transfigurat de fericire.

— Ești sincer?

— Niciodată n-am fost atât de sincer.

— Te iubesc Bastian. Probabil că ți se pare straniu că te-am uitat, dar cred că a fost un mod de a mă proteja. Să te părăsesc a fost hotărârea cea mai grea, cea mai îngrozitoare din viața mea. Poate și din acest motiv memoria mea a încetat să mai funcționeze. Nu voiam să-mi amintesc, ca să nu fiu obligată să te părăsesc din nou.

El îi cuprinse fața între palmele fierbinți.

— Ascultă-mă cu atenție, Anna, și să-ți amintești întotdeauna ce am să-ți spun. Ești lumina mea, ești viața mea. Chiar dacă n-ai fi avut accidentul, te-aș fi căutat până la capătul lumii și te-aș fi adus înapoi acasă. Te iubesc. Și o să te iubesc până la sfârșitul zilelor mele fiindcă ești totul pentru mine.

— Și tu, și tu ești totul pentru mine, îi șopti ea oferindu-i buzele.

Gurile lor se contopiră în același elan. De acum înainte nu vor permite nici unei umbre să se strecoare între ei. Și dragostea lor, întărită în urma atâtor încercări, îi va însoți de-a lungul întregii lor vieți.

Coperta 4